

САНДРА БРАУН

ФАНТАЗИЯ

Част 1 от „Сестрите Мейсън“

Превод от английски: Гергана Жостова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Първия път бях като омагьосана. Правехме любов в обора сред миризмата на сено, коне и прах. Беше страстно и жарко. Телата ни блестяха от пот, когато всичко свърши. Преплели крайници, ние лежахме в сладострастно задоволство. Стръкчета сено се бяха вплели в косата ми. Той закачливо ги измъкваше, докато аз се наслаждавах на слънчевите лъчи, които се промъкваха през процепите между дъските. Те хвърляха игриви оттенъци на широката му и космата гръд.

Съдбата беше предопределила това да се случи, въпреки че решението за времето беше изключително негово. Точно се бях върнала от ежедневната си езда с любимия кон на баща ми Торобредз. Сърцето ми бе започнало да бие лудо при вида на главния коняр. Той се бе облегнал на ъгъла на сградата. Нямаше никой друг в двора.

Аз го погледнах с пренебрежителен поглед, изпълнен с високомерие, извиращо от вековната аристократична кръв на рода ми. Той се полюля лениво напред. Усмихна се арогантно, повдигна бавно ръцете си и ги постави на кръста ми, за да ми помогне да сляза от коня. Исках да унищожа непоклатимата му самоувереност и надутост. Нарочно сладострастно плъзнах тялото си по неговото, преди ботушите ми да докоснат земята. Наблюдавах как очите му станаха потъмни и мрачни, но триумфът ми бе кратък.

Той пренебрегна всякакви общоприети норми на поведение и приличие, и продължи да ме притиска плътно към себе си. Погледът ми беше неудържим, пълен с желание. Аз бях много по-силна от него, защото той бе подчинен на баща ми и далеч под моето социално положение. Всякаква по-интимна връзка между мен и главния коняр бе забранена. А това я правеше още по-сладка и желана.

На всичко отгоре той бе ирландец, аз — англичанка. Бе див и невъздържан. По темперамент бе избухлив и неудържим като Ирландското море. Аз бях отгледана в среда, пропита от изтънченост и благородство. Знаех френски и латински. Той имаше само най-бегли познания по английски и често използваше вулгарни думи, на които аз

дори не знаех значението. Ако можеше да се вярва на слуховете, то бутилка уиски не можела да се задържи и за една вечер, попаднала веднъж в ръцете му. На мен от време на време ми позволяваха да си пийна чашка шери преди вечеря, и то само при специални случаи. Ръцете ми бяха безупречни. За неговите не можеше да се каже същото. Но това едва ли имаше никакво значение, когато те бяха на кръста ми и ме притискаха все по-близо и по-близо до тялото му.

Той приведе глава и ме целуна, сякаш това бе напълно естествено. А в действителност това негово действие би се счело за непростимо оскърбление към моя милост, ако някой ни видеше. Кичур от дългата му разпиляна коса се докосна до веждата ми. През това време главата му се спускаше все по-надолу и по-надолу. Накрая притисна открайнатите си устни върху моите.

Очевидно той отговаряше на страстното желание, което бе видял в очите ми. Въпреки че ясно съзnavах това, поведението му ме вбеси. Бълснах го в гърдите. Беше неравностойна борба. Не само защото той бе физически по-силен, но и защото трябваше да се преборя със страсти, бушуваща в кръвта ми. Трябва да си призная, че не влагах всичките си сили в желанието си да се отスクубна от прегръдката му, или пък от езика му, който вече се бе докоснал до устните ми и ги разтваряше нежно.

В този момент се почувствах ужасно безпомощна.

Без дъх и без сили, аз безропотно го последвах в бащината конюшня. Бях мечтала за това, нали? Нали това бе кулминацията на всичките многозначителни погледи, които си разменяхме вече седмици наред? Не бях ли аз тази, която с няколко кратки докосвания и предизвикателни пози го бе подканила да направи това? Тайните щяха най-накрая да се разкрият пред очите ми. Нали бях мечтала да узная какво си шушукат служините?

Дори да поисках да променя решението си, той нямаше да го позволи. Притисна ме към един от рафттовете. Сеното беше до колене. Миришеше на сладко и свежо. В помещението беше топло и много задушно. Облаци прах танцуваха из въздуха и наподобяваха лудия световъртеж в главата ми. С все още притиснати устни към моите, той придърпа таза си напред, сякаш за да ми даде доказателство за степента на своята възбуда. Това се виждаше доста ясно през тесните му бричове. Силното и гъвкаво тяло, което се наслаждавах да

наблюдавам в безопасност иззад завесите на моята стая, сега се притискаше доста интимно към мен. Бедрата ми потрепериха, но се подчиниха на страстта, която ни бе завладяла.

Ръцете му се плъзнаха по шията и дрехите около раменете ми. Започна нежно и сръчно да разкопчава копчетата на бялата ми блуза. Малките перли едва ли бяха голяма пречка за сръчните му и дръзки ръце. Просто сами се изпълзваха от илиците, сякаш и те се бяха отказали от всякакво желание за протест.

Не можех да се въздържа да не въздъхна, когато усетих загрубелите му ръце върху гърдите си. За фустанелата ми той просто не прояви търпение и само я повдигна нагоре.

Обладана от странните тръпки, които плъзнаха по тялото ми, неволно затворих очи. Главата ми се отпусна назад и аз се предадох напълно. Устните му се плъзнаха надолу по треперещата ми плът и я покриха с целувки. Досега не си бях и представяла, че устните, зъбите и езикът на един мъж могат да доставят подобно удоволствие. Това бе греховно, нали? В молитвеника ми не описваха ли тези неща като плътски удоволствия? Не бяха ли те низки и долни? Не, по-скоро бяха великолепни. Гърдите ми станаха стегнати и твърди под неговите страстни целувки. Неволно се притисках все по-силно и по-силно към него и несъзнателно произнесох името му.

— Шиш! Шиш, любов моя! — прошепна той с мелодичния си ирландски акцент, който обожавах. — Трябва да бъдем много внимателни.

Движенията му бяха твърде ловки. Не спазваха никакви правила. Ръцете му се плъзнаха под кадифената ми поличка, разтвориха няколкото пласта фусти и си прокараха път през бельото ми, докато стигнат голата плът. В ушите ми шепнеше нежности, но гласът му звучеше грубо, още повече че беше подсилен от решителната ирландска пламенност. И все пак тези нежни думи изпълваха съзнанието ми, караха ме да се разтапям от удоволствие. Тази интимност и нежност беше в противоречие с явно растящото му нетърпение.

Той разкопча панталоните си и аз го видях. Степента на неговата възбуда ме шокира. Той видя уплашения ми поглед и започна да ме успокоява с нежни думи. Всичко, което правеше, беше изпълнено с нежност и мъжественост. Въздишките ни изпълваха въздуха и се

промъквала през процепите на конюшнята. Изключителното удоволствие от слетите в едно тела ме караше да се чувствам на седмото небе. Прокарах пръсти през дългата му коса. Той ме целуна отново страстно по гърдите. С всяка минута ставаше все по-разгорещен и нежен, докато...

— Елизабет!

Гневният глас на сестра й изтръгна Елизабет Бърк от света на фантазиите. Очите ѝ, които някой би описал като порцеланово сиви, замигаха, за да фокусират жената, която стоеше на прага на магазина ѝ за подаръци. Сестра ѝ се намръщи. Лицето ѝ изразяваше колкото топлина и привързаност, толкова и неодобрение. Лайла, две години по-млада от Елизабет, поклати глава и зацъка:

— Пак за това мислиш, нали?

— За какво?

— Не ме прави на глупачка, Елизабет. — Тя поклати заканително показалеца си. — Пак си се замечтала. Мислите ти са на милион мили оттук.

— Не, не е вярно. Аз... точно се опитвах да внеса някакъв ред в нещата си — замънка тя и започна да подрежда купчина книжа на една стъклена етажерка. Искаше ѝ се да придаде достоверност на лъжата си. Бузите ѝ обаче бяха еднакво червени както от неудобството, което изпитваше, че я бяха хванали да мечтае, така и от топлината на самата мечта. Както и се опасяваше, проницателната ѝ сестра не можеше така лесно да бъде заблудена.

— Ти се изчерви. Ако е толкова хубава мечта, можеш да я споделиш с мен.

Лайла се настани удобно върху висок, облечен в кадифе стол, който Елизабет бе специално поставила за удобство на клиентите, докато разглеждат стоката. Облегалката бе покрита с бяла дантела и обградена от ковано желязо. Лайла облегна ръце на металната рамка и впери поглед в сестра си.

— Давай. Цялата съм в слух — каза тя.

— Заблуждаваш се. Не си мечтая за нищо друго, освен за дрънкането на касовия апарат. Какво мислиш за тези парфюмни

шишенца? Произведени са в Германия. — Тя бутна каталога по повърхността на щанда.

Лайла хвърли бегъл поглед на лъскавите картички.

— Много красиви — каза тя.

— Красиви и скъпи. Мислиш ли, че една толкова скъпа стока като тази ще може да се продаде?

— Зависи колко неверен е бил клиентът.

Лайла бе изпълнена с предубеждения относно брака, дори относно съвременния брак. Елизабет не беше на същото мнение.

— Не всеки мъж, който купува подарък на жена си оттук, го прави, за да успокои нечистата си съвест.

— Разбира се, че не. Някои от тях купуват за любовниците си — каза Лайла с насмешка. — Само ги погледни.

Тя махна с ръка към витрината — издадена напред стъклена площадка, от която се виждаше елегантното фоайе на хотел „Каванот“. То бе изпълнено с мъже, които или чакаха да освободят стаята си, или да наемат такава. С малки изключения, това бяха пътуващи бизнесмени, всички облечени в тъмни костюми. Повечето бяха с дипломатически куфарчета в ръка, изглеждаха забързани и лицата им бяха сбръчкани в загрижена гримаса.

— Бързат към малките си женички след седмица разгулен живот — каза пренебрежително Лайла.

Тя бе заклета феминистка. Според по-голямата ѝ сестра, Лайла стигаше до крайности в борбата си за равенство между половете.

— Убедена съм — продължи тя, — че поне половината от тях флиртуват, докато са далеч от къщи. Но ти имаш късмет, защото чувството им за вина помага на бизнеса ти.

— Колко нелепо е да говориш подобни неща — възрази Елизабет. — Само защото си решила да не се омъжваш, не означава, че няма щастливи бракове.

— Може би един на миллион.

— Аз вярвам, че клиентите ми идват тук, за да купят подаръци на жените си, които са им липсвали и които се радват да намерят, като се завръщат вкъщи.

— Ти вярваш и във вълшебните приказки. Слез от облаците. — Лайла закачливо се протегна и погали русата коса на сестра си. — Ела в реалния свят.

— По думите ти реалният свят не е много приятно място за живееене.

Елизабет отклони ръката на сестра си и се зае да търка едно петънце на стъклото.

— Така е, защото не го гледам през розови очила — отбеляза Лайла.

— Какво лошо има в малко романтика от време на време?

— Нищо! Аз съм против любовта, брака и всички подобни измишльотини. Никога не съм казала нещо лошо заекса.

— Нито пък аз! — побърза да отговори Елизабет. — Моля те, говори по-тихо. Някой може да те чуе.

— И какво, като ме чуят? Ти си единственият човек, който сега не говори заекс. Не си ли прекалено самотна? — Лайла се престори, че не забеляза строгия поглед на сестра си. — Секс, секс, секс. Ето виждаш ли? Нито ме удари гръмотевица, нито ме погълна акула. Ето — не съм умряла. Тук съм, пред теб.

— Знаеш ли, бих предпочела да си тръгнеш — троснато каза Елизабет.

Прекалено добре знаеше какво ще последва. Независимо как започваше разговорът им, той винаги завършваше със спор за личния ѝ живот или по-точно за липсата на такъв.

Различията в характерите и начина им на мислене намираха отражение и във външния им вид. Имаше някаква шокираща прилика между тях. И двете бяха руси, но косата на Елизабет бе много по-фина и по-права. Чертите ѝ бяха нежни и деликатни. Тези на Лайла бяха доста по-пищни. И двете имаха сини очи, но тези на Елизабет бяха спокойни като планинско езеро, а тези на Лайла бяха непримириими като океана.

Елизабет би се чувствала доста комфортно в консервативни викториански дрехи. Лайла винаги беше в крак с най-авангардната мода.

Елизабет бе внимателна и благоразумна. Винаги пресмяташе възможните последици при вземането на важни решения. Особено внимаваше, когато действаше в непознати води. Лайла бе дръзка и агресивна. Затова и така невъзмутимо си позволяваше да обсъжда интимния живот на сестра си.

— Щом като работиш на толкова благоприятна за целта почва, защо не вземеш да се поогледаш и да влезеш и ти в играта? — намекна Лайла.

Елизабет се престори, че не разбира.

— Нямаш ли работа този следобед? — попита тя.

Сестра й беше физиотерапевт.

— Не преди четири и половина и престани да отклоняваш въпроса. Ако някой от тези мъже ти грабне окото — каза тя и махна към витрината от двете страни на вратата на магазина, — хвани го. Какво можеш да загубиш?

— Самоуважението си — отвърна Елизабет троснато. — Не съм като теб, Лайла. За менексът не е просто игра, както ти го наричаш. Той е свързан с любов. Той включва обвързване.

Лайла завъртя очи, като че да каже: „Ето пак се почва с проповедта“.

— Ти никога не си била влюбена, затова едва ли можеш да ме разбереш — измърмори Елизабет.

Лайла смени гримасата си и каза:

— Добре, виж какво. Знам, че обичаше много Джон. Беше като в приказките през цялото време. Любов от колежа. Една лимонада — две сламки. Връзката ви беше толкова сладникава, че чак да ти се повдигне от нея. Но сега той е мъртъв, Лизи.

Когато наречеше сестра си с галеното й име, обикновено бяха стигнали до същността на въпроса. Тя се протегна през щанда, взе ръката на сестра си и я притисна между своите.

— Него вече го няма от две години. Не са те задължавали да ставаш монахиня. Защо живееш като такава?

— Не е вярно. Занимавам се с магазина. Знаеш колко време ми отнема това. Не си седя вкъщи. Не плача и не се самосъжалявам. Всеки ден работя, за да изкарвам прехраната за мен и децата. Трябва да се грижа и за тях.

— А как се грижиш за себе си? Когато не работиш и децата са вече в леглото, тогава какво оправдание намираш? Какво прави вдовицата Бърк за самата себе си?

— Вдовицата Бърк е доста изморена тогава и няма сили за нищо друго, освен да се дотътри до леглото си.

— Сама!?

Елизабет въздъхна дълго и отегчено, за да покаже до каква степен ѝ бе втръснalo от този вечен спор. Лайла не ѝ обърна никакво внимание.

— Колко дълго ще продължаваш да живееш с фантазии? — попита тя сестра си.

— Аз не живея с фантазии.

Лайла се усмихна.

— Познавам те много добре. Ти си безнадеждна романтичка. Откакто се помня, винаги си ми отреждала слугинската роля или най-много придворната дама на теб, принцесата, която вечно чака принца от приказките.

— И когато той дойде, ти го хвърли в пещерата с ламите — отбеляза Елизабет, като се смееше на детските спомени на сестра си — и го накара да докаже силата си.

— Да, но ако ламята е прекалено силна за принца, аз ще скоча и ще го спася.

— Ето в това се състои разликата помежду ни. Аз винаги вярвах, че принцът ще победи ламята без усилия и без да е нужно да го изпробвам.

— Да не би да чакаш някой принц, Лизи? Мразя да ти съобщавам лошите новини, но той просто не съществува.

— Знам това — каза замечтано Елизабет.

— Така че примири се с нещо по-скромно. Като например с човек, който си нахлузвава панталона крачол след крачол и така го и съблича — добави Лайла с палава усмивка.

Елизабет потъна отново в света на мечтите си. Той не бе си свалял изобщо панталоните. Бе прекалено нетърпелив. Този вид нетърпение бе очарователно. Сърцето ѝ подскочи и я върна отново към действителността. Трябваше да прекрати тези еротични фантазии. Те бяха безсмислени. Винеше сестра си, че я бе заразила с манията си заекс. Ако Лайла не говореше за това през цялото време, може би тя самата щеше по-рядко да се сеща колко ѝ липсва това.

— Е, дори и обикновените мъже трудно се намират — каза тя. — А аз нямам намерение да ги задявам, докато минават покрай вратата.

— Добре тогава. Нека се съредоточим върху някой по-близо до вкъщи. — Лайла повдигна многозначително вежди. — Съседът ти например.

Елизабет нервно грабна тубичка „Уиндех“ и парцал, и започна да почиства стъклото.

— Какъв съсед?

— Колко неженени мъже живеят в къщата зад твоята, Елизабет?

— попита Лайла със сериозен тон. — Оня със сивата коса и широките рамене.

Елизабет взе да търка още по-усърдно петното на стъклото.

— Господин Рандолф ли?

Смехът на Лайла бе направо злорад.

— Господин Рандолф? — имитира я тя с висок и насмешлив глас. — Не се прави на много невинна пред мен. Забелязала си го, нали?

Елизабет постави препарата за почистване и парцала под щанда и нервно отметна кичур коса, който бе паднал над челото й.

— Той е единственият неженен мъж в квартала.

— Тогава защо не го поканиш на вечеря? — веднага ѝ предложи Лайла.

— Ти защо не си гледаш работата?

— Или пък сложи нещо много скандално следващия път, като косиш тревата в двора. Бански без горнище например?

— Лайла, престани! Освен това лятото свърши. Много е студено, за да се пека по това време.

Лайла замига палаво:

— Това ще стегне по-добре бюста ти.

— Не съм те чула.

— Ако това е прекалено много, тогава направи нещо по-традиционнно. Помоли го да ти поправи тостера.

— Тостерът ми е наред.

— Счупи го!

Лайла стана от стола и впери поглед в сестра си с очевидно раздразнение.

— Когато се случи да се засечете, направи се на по-безпомощна и объркана — добави тя.

— Ти не би го направила.

— По дяволите, не бих. Но както вече се разбрахме, аз не съм като теб. Аз никога не съм била безпомощното момиченце от мечтите ти.

Елизабет прояви невероятно усилие, за да запази самообладание.

— Странно е, че се подиграваш с фантазиите ми. Не беше ли твоя идея да кръстя магазина си „Фантазия“?

— Аз не се подигравам с фантазиите ти. Те са част от теб, както и пръстите на ръцете ти. Щях ли да ти подаря подобна табела за колата, ако не мислех, че отива на харектера ти?

Табелата, която Лайла ѝ бе подарила миналата Коледа, носеше надписа „ФАНТАЗИЯ“. Елизабет се бе възпротивила на страния подарък, но сестра ѝ вече го бе регистрирала в държавните служби. Не ѝ се искаше да минава през всички бюрократични процедури, за да я смени отново. Затова трябваше да се примери с нея поне за една година.

— Този регистрационен номер ме поставя непрестанно в неудобно положение — каза тя. — Всеки път, когато някой спре зад мен, съм сигурна, че се чуди какво ли се върти в мръсното ми подсъзнание.

Лайла се усмихна.

— Това ми хареса. Тогава защо не си свалиш стъклото и не му кажеш? Или още по-добре — защо не отидеш и не му покажеш? — остроумничаше тя.

Смехът ѝ беше заразителен. Несъзнателно Елизабет бе започнала да се смее заедно с нея.

— Ти си непоправима.

— Да, такава съм — призна си Лайла без никакво чувство на угрizение.

— И ми е ясно, че всичко, което се стремиш да направиш, е за мое добро.

— Така е. Скоро ще станеш на трийсет. Не искам да се събудиш след десет години и да разбереш, че все още си сама. Децата ти няма да са край теб дотогава. Трябва да се заемеш сама. Принцът няма да почука сам на вратата ти, Лизи. Той няма да излезе от фантазиите ти и да те вземе в силната си прегръдка. Може да се наложи ти да поемеш инициативата.

Елизабет погледна настрани. За съжаление сестра ѝ беше съвършено права. С периферното си зрение тя забеляза сутрешния вестник, който все още не бе имала възможността да прегледа.

— Може би ще заложа на него — каза тя и посочи към снимката на заглавната страница.

— Адам Каванот — прочете Лайла. — Собственик на веригата, предполагам?

— Да. Тази седмица ще идва тук да провери как вървят нещата. Управата на хотела и всички наематели са поставени под тревога.

— Добре изглежда — отбеляза безпристрастно Лайла. — Но помисли само — той е супер богат, супер красив и най-вероятно ще е супер надут. Международен плейбой! Той е само още един герой от твоите фантазии, Лизи. Ако бях на твоето място, бих потърсила малко по-достъпен креватен партньор — посъветва я сестра й.

Елизабет направи гримаса на раздразнение.

— Преди да изгониш всичките ми клиенти с неприличните си думи, бих те помолила да си тръгнеш.

— И без това си тръгвах — каза високомерно Лайла. — Ако не побързам, ще закъснея за уговорката си в четири и половина. Дуби-ду.

Тя размаха ръце във въздуха, докато минаваше между двама мъже. Те се дръпнаха встрани, за да ѝ сторят път. Лайла намигна и на двамата. Мъжете спряха, за да я наблюдават как се отдалечава, преди да влязат във „Фантазия“.

Единият помоли Елизабет да опакова тънка сребърна гривна за „жена ми“, както се изрази. Елизабет се зачуди за момент, но после укори сестра си, че я подтиква към излишни подозрения.

Вторият мъж се поколеба доста време, преди да се реши да купи кошница шоколадови бонбони, увита в розов целофан, розова панделка и сребристо орхидея. Докато чукаше сметката на машината, Елизабет се загледа в мъжа. Имаше хубава брадичка. Ръцете му също бяха красиви. Но начинът, по който решеше косата си, бе доста странен. Ръкавите на якето му бяха въздългички. Задната част на панталоните му висеше небрежно надолу.

„Господи!“ — помисли си тя, когато мъжът излезе от магазина. Дали не започваше да се вслушва в думите на Лайла. Господ да я пази да не обръща внимание на съветите на сестра си.

Една вечер, когато най-много се нуждаеше от тишина и спокойствие, намери вкъщи пълен хаос.

Осемгодишната ѝ дъщеря Меган и шестгодишният и син Мат бяха в задния двор с бавачката им — госпожа Алдер. И тримата крещяха истерично.

Елизабет изключи мотора на колата си, отвори вратата и се втурна в къщата. Беше сигурна, че е избухнал пожар.

— Какво става? Какво има? Някой наранен ли е — трескаво попита тя.

— Бейби! — крещеше Меган. — На дървото е!

— Викахме я толкова пъти, но тя не може да слезе!

— Става тъмно, а тя не може да мръдне оттам.

— Свали я, мамо, моля те.

— Аз не мога, госпожо Бърк, иначе щях да го направя — каза задъхана госпожа Алдер.

Елизабет, която си мислеше най-лошото, се успокои като разбра, че цялата тази врява е заради новото им коте. Котето, вярно, се бе заблудило в дървото, но никой друг не се бе задушил, никой не кървеше, никой не си бе счупил крака.

— Всичко е наред, успокойте се — извика тя. Когато плачът се бе сменил с леко хленчене, продължи: — Вдигате голяма врява за някаква дреболия.

— Но тя е малко котенце.

— И е много изплашена. Чуй я как плаче — долната устна на Мат затрепери отново.

— Ще свалим Бейби от дървото, преди да стане тъмно — каза Елизабет. — Госпожо Алдер, бихте ли...

— Бих искала да ви помогна, госпожо Бърк, но ако не си тръгна веднага, ще закъснея за вечерната си работа, а трябва и да мина през вкъщи преди това.

— О!

Елизабет погледна към заблуденото котенце, което жално мяукаше.

— Тръгвайте тогава, госпожо Алдер. Аз ще сваля котенцето оттам.

— Бих ви помогнала, ако можех. Не ми се иска да ви оставя, когато знам, че...

— Разбирам ви. Не се тревожете. Ще се видим утре — успокои я Елизабет.

Бавачката си тръгна. Елизабет я наблюдаваше да се отдалечава и някак си съжали. Малко помощ нямаше да й е излишна. Независимо че би била помощта на една по-възрастна жена.

Да бъдеш вдовица не беше лесна работа. Имаше психологически и социални последствия. Дори и самата липса на мъж в къщата беше мъчителна. В такива моменти тя се ядосваше на Джон, че се бе оставил да го убият. Винеше го, че я бе оставил сама да се справя с всичките задължения в семейството.

Както обикновено в такива ситуации, Елизабет скръцна със зъби и се зае с проблема. Гледаше прагматично на положението. Беше решителна и смела, но и нямаше друг избор. Беше явно, че котето няма само да хвръкне от дъrvoto като канарче.

С децата стояха под дъrvoto и обмисляха положението.

— Как ще се покатериш там, мамо?

— Не мисля, че може да го направи — каза тъжно Мат в отговор на въпроса на сестра си.

— Разбира се, че мога — каза Елизабет и ги погледна с престорена самоувереност. — Лайла и аз се катерехме непрекъснато по дъrvетата.

— Леля Лайла каза, че винаги те е било страх.

— Не е така. И това само доказва колко знае леля ти Лайла.

Елизабет трябваше добре да смъмри сестра си следващия път, като я види.

— Дали да не повикаме пожарникарския модел? — предложи Мат.

— Пожарникарският отдел, глупако — поправи го Меган.

Елизабет не обърна внимание на забележката на Меган и каза решително:

— Матю, донеси ми стълбата от гаража.

Не ѝ се искаше децата да я помислят за страховка.

Момчето се втурна да изпълни заповедта ѝ.

— По-добре да отида да се преоблека, преди да...

— О, мамо, моля те, недей! — задърпа Меган ръкава на майка си, когато тя се запъти към къщата. — Като те видя, Бейби се успокои. Ако влезеш вътре, може да започне да мяука отново, а аз не мога да го понеса. Наистина не мога.

Очите на Меган се насълзиха. Елизабет не можеше да устои на молбата им. Освен това Мат точно идваше със стълбата в ръце.

— Не е достатъчно висока, мамо.

— Трябва да се справим с нея. — Тя потърка ръце. — Е, хайде, започваме.

Постави стълбата под дъrvото. Събу обувките си и се изкачи на най-горната стъпенка на стълбата. Това я издигаше само няколко стъпки над земята. Като се изправеше на пръсти, можеше да стигне само до най-ниския клон. Увисна на него за няколко мига, докато успя да сложи крак на най-близкото разклонение.

Мат скачаше и пляскаше с ръце.

— Уау, мамо, ти си направо като Рамбо.

— Благодаря ти — отвърна мрачно Елизабет. Дланите на ръцете ѝ бяха вече одрани и кървяха. Лошото беше, че за това време Лайла щеше да се е качила на дъrvото и да се е върнала с котето в ръце. Засега котето беше все още на дъrvото, а на Елизабет ѝ оставаше още доста, докато стигне до него.

— Оттук мога да видя бельото ти — отбеляза Меган.

— Съжалявам, но нищо не мога да направя в момента.

Елизабет дишаше тежко, докато се опитваше да се изправи на клона. Най-накрая успя и се спря да си почине. Котето бе започнало да мяука отново.

— Побързай, мамо.

— Бързам — отвърна тя. Прокарваше си път между клоните на дъrvото, като се стараеше да не поглежда надолу. От високото ѝ се виеше свят.

Най-накрая стигна до котенцето. Каза му няколко нежни думи, за да го успокои и го хвана през коремчето. След това го повдигна от клона с едната си ръка. Слизането ѝ бе доста по-голямо изпитание, като се има предвид, че използваше само едната си ръка. Половината път измина без всякакви премеждия и повика децата.

— Ще я пусна оттук. Ти ще трябва да я хванеш, Меган. Готова ли си?

— Трябва ли, мамо?

— Трябва. Готова ли си?

— Готова съм — измънка Меган.

Елизабет се почувства като най-безсърдечното същество. В очите на децата се четеше упрек, но тя пусна котето. С четирите си протегнати лапички то се приземи в краката на Меган.

Момиченцето се наведе над него, но котето беше вцепено от страх. После се втурна през двора, през плета и налетя направо в краката на Тед Рандолф. Децата се разпищяха и затичаха след Бейби, като останаха глухи за молбите на майка им да стоят на местата си.

Тя облегна глава на стъблото на дървото и се примири с мисълта, че трябва да продължи тази лудост докрай. Чу как децата ѝ обясниха на самотния мъж, който живееше в къщата зад тях, за случилото се. Детските им гласчета разцепваха късния следобеден въздух.

От време на време чуваше как господин Рандолф вмъкваше по някоя забележка, като: „Да не искате да кажете, че...?“, „Сигурен съм, че Бейби е била доста изплашена“, „Не, разбира се, че вината не е била твоя, Мат. Котенцата обичат да се катерят по дърветата“.

— А сега майка ни е горе на дървото.

Елизабет въздъхна и затвори очи. Молеше се те да свършат с историята си и той да бъде отегчен. Представяше си как ги потупва по главичките в знак, че е време да си отиват. Мислеше си, че ще вземе кошницата си със зеленчуци, която носеше, когато котето се втурна в краката му, и ще поеме към къщата си.

Но когато Елизабет отвори очи, видя през клоните на дървото, че чантата е в неговия „Джип Чероки“. Котенцето беше в ръцете му. Бейби беше се свила на топка и очевидно се наслаждаваше на неговото внимание.

— Майка ви ли свали котето от дървото?

— Ъхъ. Но тя все още е на дървото. Ма-а-а-мо! — провикна се Мат през двора.

— Мисля, че не може да слезе.

Елизабет винаги се бе гордяла с остроумието на Меган. Бе доста умна за годините си. Сега обаче ѝ се искаше да я удушчи.

— Аз... аз съм добре — провикна се Елизабет.

Бързо постави крака си на един по-долен клон и слезе на него. Лайла я бе посъветвала да се прави на безпомощна пред съседа си — ерген, но сега това ѝ се струваше смешно и унизилено.

Видя как Тед Рандолф подаде котенцето на Меган, но вниманието му бе отвлечено. Той гледаше към дървото с присвирти очи.

Опитваше се да я съзре между клоните. Тримата, заедно с Бейби, сгущиши се в прегръдката на Меган, се приближаваха по свързващата двете къщи тревиста част.

— Тя е просто майка — отбеляза отчайващо Мат. — Не мисля, че може да се катери добре по дърветата.

— Сам каза, че прилича на Рамбо — каза Меган в нейна защита.

— Тя се качи на дървото, но не мисля, че може да слезе оттам. — Мат тържествено погледна към Тед. — Нали знаеш какви са майките!

Групата стигна до дървото.

— Госпожо Бърк?

— Здравейте, господин Рандолф. Как сте?

Забеляза, че той се стараеше да не се усмихва, но това не му се удаваше лесно.

— Добре. А вие как сте?

— Много съм добре — каза тя и спокойно отметна кичур коса от очите си.

— Имате ли нужда от помощ?

— Мисля, че мога да се справя сама, благодаря ви. Съжалявам, че децата ви намесиха.

— Ще се радвам, ако ви помогна. — Тя видя как веждите му се събраха. — Сигурна ли сте, че ще се справите?

Елизабет хвърли бегъл поглед надолу. Пътят, по който трябваше да мине, се извиваше под опасен ъгъл.

— С-с-съвсем сигурна.

Той се поколеба. За миг остана мълчалив, а после, сякаш взе решение, каза:

— Хванете се за този клон — не този, другия — с дясната си ръка. Ето така. А сега преместете левия си крак... да, точно така.

Той ѝ помогна да слезе, като ѝ говореше с мъжествен назидателен глас, който имаше много приятелско зучене. Беше почти успяла, когато чуха шум от разкъсване на дрехи.

— О!

Тя се готвеше да постави крака си на най-долния клон, когато се стъписа и рязко спря.

— Какво беше това? — попита Тед.

— Това е... ъ-ъ-ъ. Мисля, че нещо се закачи на някой клон — обясни тя.

— Какво?

— Едно от онези глупави неща — помогна му Мат. — Тя носи от онези дантелени неща под полата си.

— Матю!

Страните на Елизабет станаха пурпурночервени. Надяваше се съседът ѝ да приеме цвета на лицето ѝ като резултат от усилията, които полагаше да откачи дантеленото си бельо от клона.

— Чакайте, нека помогна — предложи Тед и се изкачи на върха на стълбата.

— Аз сама мога да се справя с това.

— Не, по-добре се съсредоточете и се дръжте с двете си ръце. Боя се, че ще паднете.

Елизабет погледна надолу към земята. Струваше ѝ се, че тя се отдалечава, колкото слизаше по-надолу. Направи каквото ѝ бяха казали. През това време странникът съсед ерген повдигна полата ѝ и се зарови в метрите памук и дантела. Търсеше закачената част, но това му отне цяла вечност.

— Ето — каза накрая, — намерих я. — Той поопипа разкъсания плат и продължи: — Има само една малка дупчица. Мисля, че ще може да я оправите.

— Да, може би — каза Елизабет, като внимателно измъкна дантеленото крайче от пръстите му: — Благодаря ви.

Изправен на стълбата, лицето му стигаше на височината на нейното. Елизабет никога не бе била толкова близко до него. Никога толкова, за да забележи, че очите му са невероятно сини. Никога толкова близо, че да забележи, че косата му не е съвсем сива, а като смесица от сол и пипер — в която солта преобладава. Никога толкова близо, че да помирише парфюма му, който ѝ напомняше за седла и заекс. Когато видя и как пръстите му стискаха късчето дантела, очите ѝ станаха големи и влажни, а устата ѝ пресъхна.

— На ваше разположение съм — каза той спокойно. Очите му бяха вперени в нейните. — Но вие треперите. Нека ви помогна да слезете.

Той слезе на земята и дръпна стълбата настрани. Тогава протегна ръце нагоре и я прихвата за кръста. Широките му ръце я обгърнаха.

— Сложете ръцете си на раменете ми и се наведете напред. Аз ще се погрижа за всичко останало.

Елизабет се подчини безропотно. Допирът до ризата му я караше да се чувства сигурна и в безопасност. Ръцете ѝ изглеждаха много малки и женствени там. Той прихвани кръста ѝ по-здраво и я повдигна от клона. Тялото ѝ прилепна към неговото и това го накара да загуби за момент равновесие. Обгърна я с ръце. Залитна няколко стъпки назад и я повлече със себе си.

Гръденят му кош беше здрав като стена. Цялото му тяло бе такова. Караше я да се чувства лека и крехка. Всичките ѝ сетива бяха нащрек.

Глупости. Просто ѝ се бе завило свят от височината. Това бе всичко! Но защо не можеше да почувства почва под краката си?

Заштото не я докосваше, ето защо! Той я държеше, притисната към себе си. Постави я бавно на земята.

Краката ѝ докоснаха влажната трева. Гърдите ѝ се допряха до неговите. За момент даже чорапогащникът ѝ се закачи за ръба на панталона му. Вълна от напрежение пробягна по цялото ѝ тяло.

— Сега всичко наред ли е? — попита той.

Тя кимна потвърдително.

Ръцете му отпуснаха кръста ѝ. Елизабет отстъпи крачка назад и остави доста разстояние между тях. Когато се осмели да погледне нагоре, видя в очите му да се оглежда една жена, поруменяла от възбуда.

Стресна се, когато разбра, че жената е тя.

ВТОРА ГЛАВА

— Олеле, мамо, очите ти изглеждат странно.

Пискливият глас на Мат изкара Елизабет от моментното вцепенение, в което бе изпаднала. Нервно притисна дланта си към гърлото, където болезнено усещаше лудото биене на сърцето си.

— А-а-а, ъ-ъ-ъ, предполагам, че изкачването на дъrvото бе доста по-страшно, отколкото си го представях — свенливо призна тя. — Как е Бейби?

— Доста по-добре — отвърна Меган. Котенцето се бе сгущило към малката гръд на момичето. — Сега мърка.

Елизабет знаеше това чувство. Тя също мъркаше. Тананикаше си. Както и да е. Не се бе чувствала така от... Беше доста отдавна. Дори ѝ беше трудно да си спомни. Доста отдавна не се бе докосвала до мъж.

Опита се да не поглежда повече към съседа си, но погледът и неволно срещна този на Тед Рандолф. Сините му очи искряха невероятно и сякаш пробиваха вечерния мрак. Веждите му бяха дебели и черни въпреки сивата му коса. Елизабет едва успя да преглътне.

— Благодаря ви, че ми помогнахте да сляза от дъrvото, господин Рандолф.

Той се усмихна. Имаше красиви зъби. Тя забеляза, че са бели и правилни.

— Няма защо. Но моля ви, наричайте ме Тед.

Тя отново видя отражението си в очите му. Косата ѝ беше разчорлена, но в очите му тя изглеждаше като ореол. Блузата ѝ беше безнадеждно мръсна. На брадичката ѝ имаше голямо прашно петно. Изглеждаше направо страшна. Сякаш сама се правеше на глупачка. Без съмнение той щеше да разправя на приятелите си историята за откачената вдовица, която живее в къщата зад неговата. Когато стигнеше до онази част с дантелената ѝ фустанела и това, което Мат бе казал, той щеше да се усмихне неприлично, намеквайки, че историята започва едва тук, но благоприличието го спира да разкаже за случилото се надълго и нашироко.

— Хайде, деца — рече тя внезапно. Гласът ѝ звучеше строго. — Става тъмно. Време е да се прибираме. Мат, моля те, върни стълбата в гаража.

— Защо пак аз? — възпротиви се той. — Аз донесох стълбата. Накарай сега Меган да я занесе обратно.

— Аз се грижа за Бейби — протестираше Меган.

— Сега е мой ред да се грижа за Бейби. Да не си мислиш, че е само твоето коте?

— Само попитах дали може да я гледаме в къщата, но тя си е моя.

— Да, да, също и моя!

— Най-вече моя.

— Да, да! Принадлежи и на двама ни, нали така, мамо?

Елизабет бе привикната към този вид разправии и обикновено не им обръщаше никакво внимание. Тази вечер обаче търпението ѝ се беше изчерпало.

— Вие двамата спрете да се карате и правете каквото ви казвам.

Като че ли това, че се бе изложила на дървото, не стигаше. Сега и децата се държаха по най-ужасния начин пред съседа ѝ.

— Преди да се приберете, бих искал да ви покажа нещо — каза той.

И тримата се обърнаха, като чуха плътния и умиротворителен глас на Тед Рандолф.

— В гаража ми е — каза той с усмивка към Елизабет. — Нещо, което децата ще се радват да видят.

— Кученцата? — попита Меган, като се стараеше да говори тихо.

— Родиха ли се вече?

— Вчера вечерта. Родиха се четири.

— О, мамо, може ли да отидем да ги видим?

Елизабет се чувстваше като в капан. Въпреки че харесваше начина, по който Тед успяваше да ги укроти, не ѝ се нравеше фактът, че той се месеше в семейна разправия. Но да откаже на децата да видят новородените ѝ се струваше немислимо. Дори и майките не можеха да бъдат толкова жестоки.

— Можете да отидете да ги видите веднага щом приберете стълбата отново в гаража.

Ето, тя не се бе предала безусловно.

Мат се втурна, влачейки стълбата към гаража. Колкото и невероятно да изглеждаше, Меган отиде с него и му помагаше, като държеше вратата отворена.

— Нямаете нищо против, нали?

Елизабет се обърна към Тед.

— Разбира се, че не. Вече от доста време ми разправят, че вашият сетер ще си има кученца.

Досега никога не бе забелязала, че той е толкова висок. Върхът на главата ѝ едва стигаше до брадичката му.

— Само се опасявам да не беспокоят майката — продължи Елизабет.

— Пени е най-кроткото куче, което някога съм имал. И тя обожава децата ви.

Елизабет нервно сложи ръце на кръста.

— Надявам се, че те не ви беспокоят. Сякаш непрекъснато са във вашия двор. Постоянно им повтарям да не влизат там, но...

— Съвсем не ме беспокоят. Дори бих казал, че ми е много приятно, като ги гледам как си играят.

Хиляди въпроси изникнаха в съзнанието ѝ — дали той има деца? Ако ли не, защо? Ако пък има, дали живеят с бившата му съпруга? Има ли бивша съпруга? Или може би и той като нея е вдовец?

Дори и да имаше възможност да зададе тези въпроси и да задоволи любопитството си, не би го направила. Но сега тя и нямаше тази възможност. Мат и Меган се върнаха задъхани, с оживени очички и зачервени бузи.

— Ще оставя Бейби в къщата, за да не уплаши кученцата — каза Меган.

— Хайде, да тръгваме.

Тед се запъти към гаража. Всички къщи в квартала бяха строени през трийсетте. Беше станало модно преди около десет години млади семейства да купуват тези къщи и да ги обновяват. Това бяха направили и Джон и Елизабет Бърк. Двете деца затичаха по тревата, която свързваща дворовете.

— Внимавайте и недейте да пипате кученцата! — извика Елизабет след тях. — И веднага след това се върнете.

— Вие няма ли да дойдете? — попита Тед, като спря и се обърна назад.

— Аз... ъ-ъ-ъ... трябва ли? — започна да заеква тя. — Имам предвид, аз също ли съм поканена?

— Разбира се. Хайде. Кой може да устои на чара на кошница малки кученца?

„И коя жена можеше да устои на погледа му?“ — запита се Елизабет.

Той подаде ръката си, но тя не я пое. Вместо това тръгна рамо до рамо с него, като припряно се опитваше да прибере няколко немирни кичура обратно в кока си.

Цялата тази история бе станала доста странна. Тя още не беше обула обувките си и вървеше боса. Тревата бе влажна и студена при допира до ходилата ѝ. Миналата седмица за първи път имаше слана и листата започнаха да капят. От време на време тя стъпваше на някое от тях и то прошумоляваше под краката ѝ. Сънцето се бе скрило зад хоризонта. Дворовете бяха потънали в лилава светлина. Искаше ѝ се да подхване някакъв разговор, но ѝ беше трудно да намери тема. Найнакрая се сети.

— Много ми харесва цветът, в който сте боядисали первазите на къщата си.

— Благодаря ви. Отне ми доста време да ги боядисам всичките — поясни той.

— Имате доста первази.

— Мразя да боядисвам.

— За ваш късмет, къщата бе подновена, когато се нанесохте — отбеляза Елизабет.

Той беше се нанесъл преди шест месеца или може би малко повече. Не си спомняше кога точно бе купил къщата.

— Иначе нямаше да я купя.

Стигнаха до задната врата на гаража му. Той я отвори и отстъпи крачка встрани, за да ѝ даде път да влезе първа. Когато минаваше, полата ѝ се допря до панталоните му.

В гаража беше доста тъмно, защото голямата врата откъм улицата беше затворена. Само една слаба крушка осветяваше леглото, което Тед бе поставил за своя ирландски сетер и нейните малки кученца. Вътре миришеше на мускус и мухъл. Елизабет неволно се пренесе мислено в обора от своите фантазии.

Въпреки заръките ѝ да не пипат малките кученца от страх, че това няма да хареса на майката, децата се бълскаха около купчината одеяла. Те галеха както кученцата, така и майката. Елизабет се страхуваше, че в радостта си Меган и Мат ще наранят някое от кученцата. Отново им нареди да бъдат по-внимателни.

— Те са в безопасност — успокои я Тед.

Той я подтикна с ръката си по лакътя да отиде по-напред.

— Може ли да гушнем по едно, мамо? Моля ти се — умоляваше Меган.

— Не знам — отвърна тя нерешително.

Сетерът изглеждаше доста кротък, но майките можеха да стават невероятно агресивни.

— Не мисля, че Пени ще има нещо против, ако сте внимателни — намеси се Тед.

Децата взеха по едно кученце в ръце. Бяха много внимателни, но не можеха да сдържат охканията и ахканията си. Елизабет се усети, че прави същото. Тед беше прав. Кой може да устои на новородено кученце?

— Ох, колко са милички, нали? — шепнеше тя, като коленичи да ги огледа по-отблизо.

Ирландският сетер Пени се наслаждаваше на тяхното внимание и изобщо не изглеждаше раздразнена от децата.

— Искаш ли да подържиш едно?

Елизабет погледна към Тед от купчината стари одеяла, където лежеше новото семейство. Той коленичи. Единствената лампа в помещението оставяше в сянка едната страна на лицето му, но осветяваше няколко кичура от косата му — особено сивите. По чертите на лицето му се четеше, че той има доста житейски опит, но самото то беше красиво и силно. По изражението му си личеше, че е човек на принципите. Не би предизвикал физическа разправа, но и не би предложил другата си страна, ако го удареха.

Имаше следи от мъка по лицето му. Четеше се чувствеността му... и чувствителността му. Особено около красиво оформената му уста. Всичко останало беше невероятно мъжествено.

Елизабет си пое дълбоко въздух. Устата ѝ пресъхна. Кимна утвърдително в отговор на въпроса му. Тед много внимателно взе с едната си ръка едно от кученцата от гърдите на майката. То изджафка

тънко, при което всички се засмяха. След това Тед постави малката пухкава топчица в очакващите ръце на Елизабет.

Тя повдигна кученцето към лицето си и го потърка.

— Той е толкова... Това е той, нали?

Тед се засмя и кимна.

— Така мисля — три мъжки и едно женско.

— Можеш да разбереш, ако погледнеш коремчетата им — каза Мат, уверен в своите познания. — Мъжките имат пениси.

— О, мръсник! — потрепери Меган.

Тя повдигна кученцето, което държеше, и го погледна от едната страна. Доволна, че държи женското, го целуна нежно и продължи да го гушка в скута си.

Елизабет шумно се изкашля. Чувстваше присмехулния поглед на Тед върху себе си.

— Толкова е мекичко — каза тя, като продължаваше да търка малкото кученце към бузата си.

— Харесваш ли ги, мамо? — попита Мат.

— Разбира се, че ми харесват. Толкова са красиви — отвърна Елизабет.

— Може ли да си вземем едно?

— Матю!

Не беше ли научила сина си да се държи по-прилично?

— Моля те?!

— Може ли, мамо? — присъедини се и Меган.

— Не!

— Но защо?

— Защото от скоро имаме Бейби. Стига толкова животинки — отсече Елизабет.

— Ще се грижим за него, обещаваме, мамо!

— Казах не.

— Но, мамо...

— Ей, Мат — прекъсна го Тед. — Вече съм обещал кученцата.

— Всичките ли? — попита тъжно Мат.

— Да, съжалявам, приятелю.

— Няма нищо — каза Мат, като продължаваше да държи главата си наведена.

Тед постави пръста си под отчаяната брадичка на момчето и я повдигна нагоре.

— Може би когато Пени роди пак, ще успеем да убедим майка ви да приеме едно. Разбрано, нали?

Лицето на момчето светна от щастие.

— Добре тогава!

Той върна кученцето, което държеше в ръцете си, на майка му.

— Ще отида да кажа на Тим, че първо трябва да огледам малките и следващия път, когато Пени има деца, ще си взема едно.

Мат беше нетърпелив да се похвали на приятелите си.

— Почакай ме — извика Меган след него.

Тя постави женското кученце до майка му и двамата се втурнаха през отворената врата на гаража.

— Оглеждайте се за коли, когато пресичате улицата — извика Елизабет. — И да сте вкъщи след пет минути. Време е вече за вечеря.

— Добре, мамо.

Вратата се тресна зад гърба им. Елизабет погледна към Тед и безпомощно се усмихна.

— Къде сгреших?

Той се усмихна на тъжното ѝ изражение.

— Никъде не си сгрешила. Те са страховни деца. Просто са много енергични.

Тед продължи да се усмихва и погали главата на Пени. Кучето прокара благодарно език по опакото на ръката му.

Трясъкът на вратата имаше въздействието на гръмотевица, която оставил трепкаща тишина в помещението. Гаражът изведнъж се превърна в тиха интимна крепост. Спокойствието накара Елизабет да се почувства неловко. С изключение на няколко реплики, разменени от разстояние, те бяха непознати. Да стои сама с този мъж беше най-малкото неудобно.

— По-добре е да се прибирам вкъщи, за да пригответя вечерята — каза тя.

После се наведе и внимателно постави малкото до майка му. Кученцето измърка и си намери удобно място за сучене.

Елизабет точно отдръпваше ръцете си, когато Тед я изненада. Той хвана китките ѝ и ги обърна към светлината.

— Какво е станало с дланите ти?

Изненадата от неговия неочекван допир бе толкова голяма, че тя едва не онемя.

— Дървото. Одрасках ги на кората — успя да каже най-накрая.

— Още щом се прибереш вкъщи, трябва веднага да ги намажеш с дезинфекционна течност или крем.

— Да, непременно ще го направя.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Кой съм аз, че да давам съвети за първа помощ на майка с две деца?

Тя също се усмихна, но отдръпна ръцете си. Надяваше се да не изглежда, сякаш бърза да го направи. Но тя наистина бързаше. Едва се сдържа да не пъхне китките си под мишниците. Срамуваше се от тях, сякаш бяха направили грях. Почти не ги чувстваше, толкова бяха изтръпнали. Едва ли обаче това се дължеше само на одраскванията.

Изправи се и той я последва. Двамата се запътиха към вратата.

— Не знаех, че имаш мотор — каза тя, доволна от възможността да наруши тишината.

Моторът беше паркиран в едната половина на двойния гараж.

— Да, купих го, когато се върнах от Ням. Нямам много време да карам, само през уикендите, но ми доставя голямо удоволствие, когато ми се удава възможност.

Ням!? Дали е бил войник?

— Не изглеждаш от типа мъже, които си падат по мотоциклети.

Той спря с ръка на дръжката на вратата.

— Типът мъже?! Не си от онези консервативни жени, които считат, че всеки на мотоциклет е дегенерат, нали?

— Разбира се, че не.

— Добре тогава. Може би ще е хубаво да те повозя някой път. Ако не възразяваш естествено?

— О, не смяtam, че е добра идея — побърза да възрази тя, като погледна към мотора. — Не мисля, че ми се иска да се кача на това.

Доста време изтече между двете й изречения, за да може любопитството да се породи и изгрее в очите му. За миг сините му очи срещнаха нейните.

— Не отказвай, преди да си опитала.

Тя изучи изражението на лицето му. Ако думите му имаха наистина двусмисленото значение, което тя им придаваше, то беше по-

добре да се направи, че нищо не е чула.

— Децата ще ме търсят — каза неловко Елизабет.

Той отвори вратата и й даде път. Тя излезе навън. Въздухът бе станал доста студен и това помогна да овладее вълнението си. Главата й се проясни. Тя скръсти ръце на гърдите си, за да се стопли.

— Харесват ми онези дантелени неща, които носиш под полата си.

— Моля?

Едва не се препъна.

Обърна се и го погледна. Той се усмихваше невинно.

— Не мисля, че са обикновени „неща“ — просто цитирах Мат.

Той я оглеждаше от горе до долу с онзи арогантен мъжки поглед, с който Адам е гледал Ева в Райската градина и който едва ли някой закон може да забрани.

— Харесват ми истински женствените дрехи. Обожавам да гледам жена, която се облича като такава.

— Благодаря.

— Винаги ли се обличаш така? — попита я и погледът му се спря на набъбналите й гърди.

Тя навлажни устните си и каза:

— Обичам да нося женствени дрехи. Освен това работата ми го изисква.

— Точно така. Продаваш бельо в магазина си, нали?

Изражението на лицето й бе толкова учудено, че той се видя принуден да обясни:

— Един ден, когато бях в „Каванот“, те видях през витрината на „Фантазия“.

— О!

Първата й реакция бе, че той знае за нейната работа. Втората бе любопитството: какво точно го е довело в хотел „Каванот“. Третата бе да се смъмри, че е толкова наивна.

Стайте на хотела бяха заети всеки ден за дискретни афери. Какво друго можеше да прави посред бял ден във фоайето на „Каванот“ един мъж, привлекателен като Тед Рандолф? Сигурно е било през деня, защото тя затваряше рано. Ресторантите в хотела бяха добри, но имаше и други, които не бяха толкова скъпи. Вероятността да е задоволявал други нужди беше доста голяма.

— Преди да науча за магазина, винаги се чудех какво точно означава надписът на регистрационната ти табела.

— Това бе идея на сестра ми — каза Елизабет разсеяно.

Дали жената, с която той се е срещнал в „Каванот“, е била наета само за следобеда? Дали пък не беше нещастна съпруга, безнадеждно влюбена в него? Може би бе някоя делова жена, която търси разтуха от напрегнатата работа.

Каква разлика имаше за нея? Увлечена от любопитството си, каза:

— Следващия път, когато имаш работа в хотела, намини покрай магазина и се обади.

— Благодаря. Непременно ще намина. Дори мога да купя нещо. Нещата, които продаваш, изглеждат доста... интересни?

Дали това бе визуална измама, дължаща се на мъждукащата светлина, или погледът му наистина падна отново върху гърдите ѝ, тя не можеше да каже.

— Е, благодаря отново, че ми помогна да сляза от дървото.

— Удоволствието беше изцяло мое — каза той с очарователна усмивка.

Думите му отново предизвикаха топла вълна през цялото ѝ тяло. Затова тя се постара да запази дистанцията със студеното си обръщение:

— Лека нощ, господин Рандолф.

— Лека нощ, Елизабет.

Нарочно използва първото ѝ име, след като тя бе избегнала да използва неговото. Елизабет рязко кимна и побърза да прекоси двора между къщите им. Когато мина покрай дървото, видя обувките си под него. Не си направи труда обаче да ги обува. Грабна ги в ръка по пътя си към задната врата. Едва когато я бе залостила добре, въздъхна с облекчение. Но спокойствието ѝ не продължи дълго. Чу децата да влизат през предната врата.

— Мамо!

— Ето тук.

Пусна обувките си на пода и тръгна към хладилника. За щастие госпожа Алдер се бе сетила да извади половин килограм говежда кайма от камерата. Беше напълно размразена.

— Какво има за вечеря? — попита Меган още щом влезе в кухнята.

— Хамбургери.

— Мога ли аз да запаля скарата този път? — побърза да попита Мат.

— Не, тази вечер ще изпържа месото.

— О, мамо, толкова по-вкусни стават, когато ги печеш навън.

— Не тази вечер.

— Защо?

Милостиви боже! Щеше ли някога да се отърве от този въпрос?

— Защото аз съм майката тук и аз казвам, че ще е така. А сега идете се измийте, а после се върнете да подредите масата.

Децата излязоха от стаята, като мърмореха и протестираха срещу несправедливостта. Лигите ѝ потичаха само като си помислеше за мясо, печено на въглища, но тази вечер не ѝ беше до излизане. Цяло лято Тед Рандолф имаше навика да гледа телевизия до късно, седнал на остьклената си веранда. Елизабет забелязваше това и се чувстваше ужасно неудобно. Всеки път, когато се налагаше да излезе на двора, нещо се бунтуваше в нея. Дали трябваше да му махне за поздрав, както на всички други съседи? Дали пък не трябваше просто да му махне леко с ръка и да види как ще отговори той? Не знаеше какво да прави и това всеки път я караше да се чувства напрегната и нервна.

Ако не я бе видял, не искаше той да си мисли, че се старае да привлече вниманието му. Ако пък я бе видял, не ѝ се искаше да му показва, че знае за това. Така че винаги ѝ се струваше по-разумно да се прави, че не го е забелязала.

В най-добрия случай постъпваше като ученичка, в най-лошия бе доста невъзпитано и грубо от нейна страна. Но като вдовица трябваше да се замисля за репутацията си. С риск да бъде недружелюбна, Елизабет бе винаги недостъпна за другия пол от смъртта на мъжа ѝ насам. Тя го бе загубила преди две години.

Онази сутрин Джон излезе през задната врата. Тя му бе махнала с ръка за движдане, без изобщо да подозира, че за последен път го вижда жив. Дори бе доста разсеяна заради Меган. Дъщеря ѝ тъкмо си бе спомнила, че се нуждае от парче плат и конци за часа по изкуство в училище. Елизабет дори не бе видяла каква риза и вратовръзка носеше в този ден. Не бе забелязала, че се нуждае от подстригване, докато не

бе отишла в мортата да идентифицира тялото. Бяха го измъкнали изпод купчина струпани коли след голяма катастрофа на автомагистралата. Бяха й нужни дни да си спомни последния им разговор. Последната целувка... Последния път, когато бяха правили любов...

Това, което винаги щеше да помни, бяха неговата усмивка и начинът, по който се смееше, добротата и грижовността му, нежността, когато правеше любов с нея, и мечтите му за бъдещето им. Бе разкошен човек, който я бе дарил с две красиви деца и щастлив брачен живот. Смъртта му бе оставила празнина в сърцето й, която тя чувстваше, че никой не ще може да запълни.

Тази открита рана я тормозеше повече от всякога точно тази вечер. Ето защо, след като сложи Меган и Мат в леглата им и ги зави, тя ги прегърна толкова силно, че те започнаха да викат и да се мъчат да се освободят от задушаващата ѝ прегръдка.

Жарките ѝ целувки криеха в себе си нещо повече от любовта ѝ към децата. Те доказваха отчайващата ѝ нужда от човешки допир, от интимност от какъвто и да било вид. Искаше ѝ се отново да бъде обект на нечия любов и милувки. Липсваха ѝ любовта и милувките. Мъжките. Понякога тялото и душата ѝ бяха толкова жадни за нежност, че ѝ се струваше, че ще умре, ако не я получи.

Щом изгаси лампите в къщата, се прибра в спалнята си и запали нощната лампа. Тя стоеше до леглото ѝ на висока метална поставка. Лампионът имаше формата на лотос. Елизабет бе подновила обзвеждането на спалнята преди няколко месеца. Старата навяваща прекалено тъжни спомени.

Сега обзвеждането бе точно по вкуса ѝ, но Елизабет не намираше никаква радост в спалнята. Една красива стая трябваше да бъде споделена. Будоарът ѝ можеше да служи за килия в метох. Лайла бе права. Да водиш монашески живот изобщо не бе лесно, ако не си истинска монахиня. Нямаше нищо привлекателно в това да си лягаш всяка вечер сама. Липсваше ѝ топлината на друго човешко тяло до нейното, докато спеше.

Но какво можеше да иска вдовица с две деца, които следват моралния ѝ пример, да направи за своята самота? Нищо. Противно на това, което Лайла ѝ бе препоръчала, тя не можеше просто да се втурне и да улови някой мъж, който да задоволява биологичните ѝ

потребности. Можеше ли да вземе някое хапче, което да изличи сексуалната ѝ страсть, както аспиринът помага на главоболието?

Заради налудничавата философия на Лайла днес съзнанието ѝ бе излязло от моралните норми. Тази вечер бе постъпила като пълна глупачка пред Тед... господин Рандолф. Сега той вероятно се надсмиваше на неловкостта ѝ, когато я бе спасил от дървото.

Вълнуваха я чифт широки рамене и сини очи, които биха били конкуренция и на Пол Нюман. Елизабет се ядоса на себе си, че постъпва като гимназистка. Загаси нервно лампата и легна да спи. Не можеше обаче да устои на изкушението да погледне през щорите, за да види дали неговата лампа все още светеше.

Да! Тя можеше да го види през остьклената врата на верандата му. Тед седеше в люлеещия се стол и се взираше в сребристия мигащ еcran на телевизора. Беше сам. Елизабет се чудеше дали Тед сам бе избрал своята самота... или я мразеше колкото и тя.

— И тогава какво стана?

— И тогава той трябваше да я повдигне на ръце и да я свали от дървото.

— Кой? Господин Рандолф ли?

— Ъхъ. Той си сложи ръцете... ей тук.

— Но това стана, след като тя си скъса фустанелата.

— О, да, бях забравил за това.

— Елизабет си е скъсала фустанелата? Ти пропусна тази част.

Върни се и ми разкажи подробно.

— Добро утро.

Три глави се обърнаха при звука на съниливия глас на Елизабет. Лениво завързваше колана на копринения си пеньоар, който отдавна бе надживял времето си. След като хвърли мрачен поглед към сестра си, тя се отправи към чайнника с кафе.

— Защо не ме събуди? — попита, докато разбъркваше няколко таблетки „Нутра Суит“ в чашата си със силно турско кафе.

— Защото ми изглеждаше, че се нуждаеш от здрав сън.

Лайла се усмихна лукаво и захапа от печената си филийка с бекон.

— Виждам, че вече сте закусили.

На кухненската маса имаше три чинии, по дъното на които имаше следи от сладко.

— Направих палачинки на децата. Искаш ли и ти? — попита Лайла.

— Не — троснато отвърна Елизабет.

Обикновено бе благодарна на Лайла, когато се отбиваше да приготви по нещо на Мат и Меган. Това ѝ позволяваше да си поспи до по-късно. В съботите отваряше „Фантазия“ само от дванадесет до пет. Това бе единственият ѝ ден в седмицата, в който можеше да си поспи след шест и половина.

— Всички да си свършат задълженията — ядосано каза тя на децата. — Оправете леглата си и сложете мръсните си дрехи в коша.

— После мога ли да отида вън да си играя? — попита Мат притеснено.

— Да.

Елизабет се усмихна за първи път за деня. Като минаваше покрай Мат, го щипна по бузата, а Меган прегърна, за да намекне, че оценява факта, че е по-голяма.

— Много добри деца — забеляза Лайла, когато останаха сами.

— И много приказливи. Особено когато има някой, който да им измъква информацията от устата.

— Не съм измъквала никаква информация — каза Лайла и беше искрена. — Просто попитах какво ново има и те сами ми казаха.

Постави лактите си на масата и се наведе напред. После продължи:

— Мистериозният господин Рандолф наистина ли те спаси от дървото вчера вечерта?

Нямаше нужда да отрича:

— Да, наистина.

— Бинго!

Лайла пляскаше весело с ръце.

— Не е станало нищо толкова необикновено. Ти самата го правиш да изглежда така.

— Бяхме на най-интересната част, когато влезе. Какво беше това със скъсаната ти фустанела? — попита заинтригувана Лайла.

— Нищо. Просто фустанелата ми се закачи на един клон — обясни Елизабет.

— И той я откачи? — Усмивката на Лайла си беше направо цинична.

— Да, но беше доста унизителна сцена. Чувствах се като първата глупачка.

— Как е той? Какво ти каза?

— Забрави го, Лайла. Той е прекалено възрастен.

— Възрастен!?

— Е, ти самата забеляза, че има сива коса. Прекалено е стар за мен.

Лайла се намръщи.

— Колко му е сива косата? На колко години е?

— Не зная. Не попитах — отвърна Елизабет с детска преструвка.

— Хмм! Добре. Поне е някакво начало. Поне привлече вниманието му.

— Не го направих нарочно.

— Резултатът е същият.

— Избий си това от главата. Няма „резултат“.

— Престани да ми крещиш, Елизабет. Мисля единствено за твоето добро.

— Е, тогава недей!

Лайла се тръсна на стола си и въздъхна отчаяно.

— Господи! Много си кисела тази сутрин. Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че щеше да си в доста по-добро настроение, ако господин Рандолф беше прекарал повече време да ти оправя фустанелата.

— Лайла! — закани ѝ се Елизабет.

Но сестра ѝ беше неумолима.

— Ето, прочети това, докато измия чиниите.

И тя хвърли едно списание пред Елизабет, преди да започне да раздига масата. Бе популярно месечно издание, което се славеше с широка женска читателска публика.

— Страница десета — продължи Лайла.

Елизабет започна да прелиства страниците, за да намери посочената от сестра ѝ. След като прочете заглавните букви, тя вдигна очи към Лайла, която предпочете да не обръща внимание на погледа ѝ.

Докато Елизабет четеше дългата обява, Лайла бе изплакнала и подредила чиниите в миялната машина. Върна се на масата. Двете

сестри впериха погледи една в друга.

— Е? — попита Лайла накрая.

— Е?

— Какво мислиш за идеята?

— Не говориш сериозно, нали? Нали не очакваш от мен да напиша фантазиите си за публикация?

— Очаквам точно това.

— Ти не си нормална.

— Съвсем нормална съм. А също и ти. Нормални са и фантазиите ти. Въпреки че бих се обзаложила, че твоите са доста по-подробни и романтични от повечето други. Какво лошо има в това да ги напишеш черно на бяло и да ги дадеш за книгата, която този издател подготвя?

— Какво лошо ли? — извика Елизабет. — Лошото е в това, че имам две деца.

— Те не биха си купили точно тази книга или не мислиш така?

— Не се прави на остроумна, Лайла. Идеята ти е абсурдна. Никога не бих се чувствала удобно да напиша подобно нещо. Та аз съм майка. Аз съм вдовица.

— Да, но не си и Баба Яга. Ти си млада, привлекателна жена, чийто мъж за нещастие е умрял малко по-рано от обикновеното. Тук пише, че искат истории от „средностатистически“ жени. Отговаряш на условието. Единственото нещо, което не е средностатистическо при теб, е любовният ти живот, който липсва. Но — побърза да добави, като видя, че Елизабет се готвеше да напусне — това може да е в твоя полза. Ако си лишена отекс, то фантазиите ти трябва наистина да са доста пикантни.

Елизабет вдигна очи към небето.

— Не мога да го направя. Не знам откъде ти е дошло наум, че е възможно аз да направя подобно нещо.

— Виж — каза Лайла и тропна по масата. — Напиши фантазиите си... колкото решиш, че искаш да напишеш. Аз ще направя всичко останало. Ще ги предам под някакъв псевдоним. Ти ще останеш анонимна. Аз ще направя всичко. Само ще прибереш парите, които издателят ще ти изпрати, когато подберат ръкописите.

— Парите?

— Не прочете ли този параграф?

— Не стигнах дотам.

— Ето тук — каза Лайла и посочи тази част на текста. — Плащат двеста и петдесет долара за всяка фантазия, която изберат да включват в книгата, независимо колко дълга или къса е, историческа или съвременна, в първо лице единствено число или някое друго лице.

Въпреки желанието си да не се въвлича в тази наудничава история, вниманието на Елизабет бе някак си привлечено. Почти цялата осигуровка живот на Джон и общите им спестявания бяха отишли за откриването на магазина „Фантазия“. Още от самото начало магазинът във фоайето на хотел „Каванот“ носеше, макар и скромна печалба. Не беше бедна, но не можеше да си позволи никаква екстравагантност. С годините все повече средства бяха необходими за издръжката на децата. Винаги се бе притеснявала за това как ще плати за обучението им в колеж.

От друга страна, да си печели парите, като описва най- intimните си фантазии, не беше най-достойното средство за препитание.

— Не съм писателка.

— Откъде знаеш? Опитвала ли си някога? Винаги си имала шестици по литература. Освен това, доколкото подочух, деветдесет и девет процента от писането било въображението. Ти имаш предостатъчно от него, Лизи — каза Лайла, като трупаше нови козове за каузата си. — Това е нещо, за което си се подготвяла цял живот. Никой не прекарва толкова време в мечтаене и фантазиране. Време е да превърнеш това хоби в занаят.

— Не бих могла.

— Защо не? Това ще си остане нашата малка тайна. Както във времето, когато залепихме обувките на баба за пода на килера.

— Доколкото си спомням, това беше твоята гениална идея. А след това аз си изядох боя, че съм ти била съучастничка.

— Майтапът си заслужаваше тупаника — оправда се Лайла и присви рамене.

Елизабет въздъхна. Знаеше много добре, че Лайла никога не приемаше „не“ като отговор.

— Нямам достатъчно време за писане дори и да исках да го направя.

— С какво друго са заети нощите ти?

Имаше някаква логика в думите на Лайла. Елизабет съзнаваше това. Стана от масата и се запъти към кафеварката на плота.

— Бих се чувствала страшно неудобно, ако знам, че някой чете фантазиите ми.

— Много добре! Това предполага, че те са доста сочни и страстни. Те точно това искат. Чуй: „Недвусмислени и ясни, но интригуващи“ — прочете тя от списанието. — Това означава, че трябва да ги направиш добри и мръсни, но не и груби.

— Мисля, че смисълът малко се загуби в твоята версия за изискванията.

— Е, ще го направиш ли, или не?

— Не, няма да го направя. Щом си толкова вдъхновена от тази идея, защо не вземеш да напишеш ти нещо?

— Защото нямам твоята изобретателност. Когато си играехме на измислени истории, ти винаги измисляше сценариите. Аз само изпълнявях ролите.

Елизабет усещаше как се предава. Това би била една своеобразна форма на катарзис, нали? Би било добър начин да се освободи от сексуалната си обърканост. Това бе предизвикателство, от което тя се нуждаеше. Нещо, което щеше да създаде тя; нещо, което щеше да бъде само нейно. Нямаше да е нещо, което прави за децата си или за бизнеса си. Щеше да го направи за жената в себе си. Толкова рядко угаждаше на самата себе си.

— Не знам, Лайла — отвърна тя. Не беше още готова да се предаде. — Изглежда толкова... толкова...

Мислите ѝ се объркаха. Погледът ѝ бе привлечен в градината. Тед Рандолф ковеше нещо от дърво и метални жици. Изглеждаше като малка къщичка за кученцата. Мат му помагаше, като държеше пироните, Меган се люлееше на една лулка, която стар наемател на къщата бе провесил на дъба, и оттам даваше съвети.

Това, което бе привлякло вниманието на Елизабет бе мъжът. Ризата му бе разкопчана и разкриваше силните му гърди и стегнатия корем. Някои места бяха покрити с тъмни къдрави косми. Гъвкавите мускули на ръцете се свиваха и отпускаха всеки път, като направеше някакво движение. Кичур мокра от пот коса се бе спуснал над челото му. Смееше се на нещо, което Мат му разправяше. Отмяташе глава назад и откриваше силния си загорял врат. Когато се изправи, за да

изтупа дървените стърготини от панталоните си, Елизабет не можеше да не забележи как плътно бяха прилепнали те към бедрата му.

— Какво става?

Лайла се приближи зад гърба ѝ и се загледа през прозореца на мивката. Елизабет чу сестра си да въздиша. За няколко дълги мига двете стояха и мълчаливо наблюдаваха Тед Рандолф. Най-накрая той нарами къщичката и се запъти към гаража. Мат и Меган се впуснаха по петите му.

Елизабет обърна гръб на сестра си и започна съсредоточено да налива нова чаша кафе.

— Възрастен, а? — каза Лайла с лукава усмивка.

— Казах ти, не мога да преценя на колко години е — защити се Елизабет.

— Лизи, мъжете, които изглеждат така, не оstarяват. Те узвяват. С този външен вид, какво значение има дали е на петдесет или на сто и петдесет?

— За мен наистина няма никакво значение. Това е много важна част, която на теб май ти убягва.

— Какъв цвет са очите му?

— Нещо като синьо.

Нещо като искрящо... мъждукащо... сапфиреносиньо...

— Как си изкарва хляба?

— Той, ъ-ъ-ъ, притежава една циментова компания, мисля. Поне така ми каза един от съседите, когато той се нанесе тук. На едната страна на джипа му има изписано името на фирмата.

Лайла щракна с пръсти.

— Рандолф! Точно така. Как не се сетих по-рано? Камионите му са на всички строителни площадки в града. Сигурно прави добри пари.

— Мама винаги ни учеше, че е невъзпитано да се обсъждат нечии доходи.

Лайла отдавна бе престанала да се тревожи за това какво майка им някога наричаше вулгарно. Без никаква нотка на свенливост или срам се взираше през щорите. Искаше ѝ съзре Тед Рандолф още веднъж.

— Забеляза ли начина, по който държеше инструмента? — попита тя.

Елизабет поклати глава и Лайла се закикоти.

— Говорех за чука му, за бога! А ти какво си помисли?

— Всичко, което си въобразяваш, е грешно — каза Елизабет строго.

— И какво е това?

— Това, че се създава някаква връзка между нас. Той е много мил човек. Отделя много време на децата ми.

— Много странно, като се има предвид напредналата му възраст — каза Лайла саркастично. — Не го ли притесняват по време на следобедната му почивка?

Елизабет я погледна право в очите.

— Честно казано, много съм му благодарна за времето, което прекарва най-вече с Мат. Момчето има нужда от мъжко влияние. Но всичко спира дотук, Лайла. Никога не бих могла да бъда привлечена от мъж като господин Рандолф.

— В последно време проверявала ли си пулса си? Ако той не те привлича, тогава ти трябва да си мъртва.

Елизабет въздъхна.

— Той определено не е мой тип. Много е... физически... Много голям...

— Ъ-хъ-ъ-ъ?!

Лайла прехапа устни. Елизабет се опита да не забелязва и този неин жест.

— Никога не бих се захванала с твърдоглав мъж.

Лайла се усмихна лукаво.

— Обзалагам се, че не е толкова твърдоглав — забеляза тя без капчица неудобство.

— О! Защо не отидеш да си купиш някой препарат за почистване на подсъзнанието? — Лайла просто се усмихна. — И можеш също да забравиш за записването на фантазиите ми за публикация. Аз всъщност нямам никакви фантазии!

ТРЕТА ГЛАВА

Числата започнаха отново да губят очертанията си пред очите ѝ. Елизабет нервно хвърли молива. Не можеше да се съсредоточи върху счетоводните документи на „Фантазия“. Беше понеделник сутрин. Магазинът бе отворен само от половин час и досега не бе влязъл нито един клиент. Искаше да оправи няколко документа, докато чакаше пристигането на господин Каванот. Бяха я предупредили, че той ще се навърта из хотела следобед.

Всеки път, когато се опиташе да провери колонките за печалба и загуба, главата ѝ се замотаваше. Съзнанието ѝ се връщаше отново към онзи разговор между нея и Лайла миналата събота. Сестра ѝ беше пуснala мухата в главата ѝ и въпреки нежеланието си дори да помисли за това, Елизабет усещаше как постепенно се предава.

Естествено Елизабет за нищо на света не би си признала, че в събота вечер, в усамотението на своята спалня, тя седна и написа фантазията си от обора. Идеята я изкушаваше през цялата вечер — по време на вечерята в „Макдоналдс“ и филма на Уолт Дисни, на който след това заведе децата. От страх да не види Тед Рандолф, тя избягваше да се навърта из къщата. Разхождаше децата, доколкото можеше по-късно. Когато най-накрая се върнаха обаче, беше доста изненадана да види, че джипът му не е паркиран на обичайното си място.

Излизането наистина си струваше усилията. Децата бяха очаровани от класическия анимационен филм. След като бяха вече по леглата, всеки поотделно ѝ благодари, че ги е завела. Но както винаги, когато отиде в стаята си, съблече се и си легна, Елизабет бе отново сама.

Тогава се протегна към нощното шкафче до леглото си. От чекмеджето му извади тефтерче с отделящи се листове и започна да претворява в думи картините, които въображението ѝ непрекъснато рисуваше. Тя сякаш губеше контрол над това, което правеше. Думите като че ли се появяваха на листа без нейна намеса. Химикалът ги

изписваше като магическата пръчица на феите от филма, който току-що бяха гледали.

Описанието на героите, на дрехите им, на обстановката — всичко изглеждаше толкова лесно за претворяване, защото всичко беше толкова ясно и подробно пред очите ѝ. Но някои думи тя просто не можеше да напише. Думи, които никога не ѝ се бе удавала възможност да изкаже гласно. Анатомични думи или такива с очевидно сексуално значение. Въпреки това ги написа всичките — точно както ги виждаше. Когато най-накрая сложи точката и на последното изречение, тялото ѝ бе покрито с пот, а сърцето ѝ биеше като след любене.

Остави молива настрана и прехвърли страниците, за да види какво е написала. След като прочете и последната дума, Елизабет отметна завивките на леглото, откъсна страниците от тефтера и отиде да ги унищожи в банята.

Фантазията ѝ звучеше доста тъпо. Лайла беше луда да я кара да прави това. Елизабет бе още по-луда, че я слушаше. Развълнувана, тя се върна в леглото си и загаси лампата. Опита се да заспи, като стискаше очите си толкова силно, че получи главоболие от усилието. Въртеше се и се премяташе. Опитваше се да си втълпи, че фантазията ѝ беше толкова лошо написана, че бе чак невъзможно някой да успее да я прочете докрай. Но това изобщо не беше вярно. Тя я бе разкъсала, защото сама съзнаваше колко добре написана и силна бе фантазията ѝ.

Познаваше се от двадесет и девет години, но никога не бе забелязала колко мръсно подсъзнание има.

„Фантазия“ беше затворена в неделя. Следобеда тя отново изведе децата. Заведе ги в градската градина на пикник. Искаше ѝ се да ги занимава с нещо и да ги държи далеч от къщи. Когато излизаха, Тед бе на двора. Опитваше се да се освободи от плевелите около растенията.

— Може ли и Тед да дойде с нас на пикника? — попита я Мат, докато тя ги изпровождаше в колата.

— Тед е зает.

— Може би нямаше да е зает, ако му бяхме казали да дойде с нас на пикника.

— Няма да му предлагаме.

— Имаме толкова много храна.

— Може да вземе от моята — предложи Меган.

Елизабет седна зад волана и бързо запали колата, за да прекрати спора. Пикникът бе доста хубав. Докато децата си играеха на въртележките, Елизабет седна на една пейка и се замисли за историята, която бе написала предишната вечер. Мислеше си за начини да я поправи и подобри. Тогава си спомни, че историята вече не съществува и въпросът беше приключен. Опитващ се всячески да си наложи да я забрави.

Е, вече беше понеделник. Имаше доста работа на главата си. Собственикът на хотела трябваше да дойде всеки момент. А тя все още не можеше да забрави еротичната мечта, която бе написала. Мислите ѝ бяха изцяло заети от фантазията ѝ и нейния странен съсед.

Въпреки всичко нейният съсед не беше странен. Не можеше да го вини за нищо. Доколкото се отнасяше за съседи, той бе идеалният. Би могъл да бъде някой откачен ерген, в чиято къща цял ден да излизат и влизат жени. Можеше да организира шумни оргии, които да я държат будна цяла нощ. Можеше да бъде свадлив и да протестира против шума, който децата вдигаха всеки ден в задния му двор. Моторът му го правеше малко странен. Елизабет подозираше, че той едва ли е ангел, но поне не беше никакъв разюздан мъжага.

Разбира се, можеше да бъде малко по-скромен и да не оставя цялата си риза разкопчана до долу, когато работеше в двора. От друга страна, добре беше, че поне бе имал приличието да сложи на гърба си риза. Какво ли щеше да стане, ако беше гол до кръста, когато се наложи да ѝ помогне при злополуката с Бейби? Какво ли щеше да стане, ако ръцете и изпъкналите му мускули бяха голи, когато се протегна и я обгърна през кръста? Как ли щеше да реагира тя, ако се беше допряла до косматите му гърди и стегнатия плосък корем? Какво ли...

— Госпожо Бърк?

Елизабет подскочи и се обърна рязко. Видя, че група хора са влезли в магазина и я наблюдават с любопитство. Чудеше се колко ли пъти бе извикал мъжът името ѝ, преди да успее да го чуе.

— Да? — отвърна тя и дъхът ѝ спря от неудобното положение, в което се бе поставила.

— Здравейте. Аз съм Адам Каванот.

Мъжът с тъмната коса и тъмни очи, който крачеше по мекия килим и бе протегнал любезно ръката си напред, бе невероятно,

замайващо красив. Безупречно облечен в изискан делови костюм от три части, той все пак изглеждаше толкова впечатляващо привлекателен и мъжествен като пират от Карибските морета. Усмивката му допълваше това излъчване. Беше широка, красива, лъчезарна. Кафявите му очи блъскаха весело, сякаш знаеха, че я бяха хванали отново да мечтае и хвърчи из небесата. Той стисна ръката на Елизабет и сърдечно я разтърси.

— Господин Каванот, много съм щастлива да ви срещна лично — каза уверено Елизабет.

Поздравяващо се, че не заекна, което при дадените обстоятелства беше направо постижение.

— Същото мога да кажа и за себе си.

Той освободи ръката ѝ и огледа магазина. Обърна се към придружителите си, които смилено чакаха всяка негова дума като закон божи. Той кимна с видимо задоволство.

— Снимките, които ми бяха изпратени, не предаваха справедливо истинския чар на „Фантазия“. — Той извърна тъмните си очи отново в посока на Елизабет. — Очарован съм от този магазин.

— Благодаря ви.

— Откъде взехте тази идея?

Тя сви рамене.

— Винаги съм харесвала красивите неща. Женствените неща. Когато реших да започна собствен бизнес, реших, че това точно искам да правя. Исках да намеря най-доброто място за такъв магазин, откъдето мъжете да могат да купуват подаръци за своите... съпруги. По това време хотел „Каванот“ беше все още в строеж. — Тя му се усмихна. — Изглеждаше ми доста подходящо място.

— Много добре обмислено.

— Радвам се, че сте видели същите възможности, каквито и аз, и сте приели предложението ми на сериозно.

— Всъщност идеята за приемането на вашето предложение не беше моя. Имам специални менажери, които се занимават с тези неща. Въпреки това обаче, не бих могъл да бъда по-щастлив от това, че са отсъдили във ваша полза.

Елизабет се засрами от наивността си. Адам Каванот бе прекалено влиятелен и зает човек да се занимава с всеки наемател. Тя почувства, че се изчервява.

— Сигурен съм, че вашата външност привлича клиентелата, госпожо Бърк.

Несъзнателно Каванот внимателно огледа лицето и прическата ѝ. Kokът ѝ бе леко отпуснат и подсказваше, че вероятно е бил подложен на някоя мъжка милувка.

— Определено красотата ви е в хармония с атмосферата на магазина ви — продължи той.

Елизабет започваше да се разтапя под силата на горещия му поглед.

— Сварила съм малко билков чай.

Надяваше се да отклони вниманието му от себе си и да го насочи към една малка масичка. Тя бе покрита с дантелена покривка, върху която бяха поставени сребърен чайник и сервиз от порцеланови чашки.

— Бихте ли искали да опитате някои от шоколадовите бонбони, които продавам?

— Ще прескоча чая, но от бонбоните не бих се отказал за нищо на света — каза той с очарователна усмивка, която приличаше почти на момчешка.

Адам Каванот бе не само невероятно красив, той беше и любезен. Приятелски бъбреше с Елизабет, докато лакеите, които го придружаваха, шумно сърбаха от чая и изядоха бонбони почти за петдесет долара. Предприемачът бе невероятно впечатлен и любопитстваше за всичко, свързано с нея. Когато спомена за децата си, той я накара да му разкаже надълго и нашироко за тях и обръщаше внимание на всеки неин отговор. Не беше изненадващо, че този човек бе толкова сполучил във всичко. Беше добър слушател и караше събеседника си да чувства, че каквото и да искаше да каже, беше интересно, важно и забавно.

Той отново взе ръката ѝ и я притисна между своите.

— Ще се навъртам в града тези дни — каза ѝ. — Бих искал да се срещнем насаме. Бихме ли могли да уредим това?

— Разбира се — отвърна Елизабет с повече самообладание, отколкото наистина притежаваше в момента. Държеше ръката ѝ като мъж, който доста често докосва жени — кой знае как и коя се възползваше от неговото внимание.

— Тогава с нетърпение ще очаквам този момент — галантно каза той.

Адам задържа ръката ѝ няколко мига, преди да каже довиждане и да се запъти към вратата. Той рязко се спря при вида на жената, която стоеше на прага на магазина ѝ. Тя бе обута в тесни кожени панталони, напъхани във високи до коленете ботуши. Върху полото си бе наметнала широк шал. Големи златни кръгове висяха на ушите ѝ и стигаха почти до раменете. На едната обица имаше перо.

Това бе Лайла. Сърцето на Елизабет трепна, като видя палавия поглед на сестра си. Лайла бе толкова непредсказуема! Човек никога не можеше да предвиди какво ще каже или какво крои да направи.

— Здравей, Адам!

Тя хвърли на Каванот дръзка, изпепеляваща усмивка. Като чуха фамилиарно произнесеното име на шефа си, мъжете от неговия антураж се обърнаха стъписано.

— Разпознах те от снимките във вестниците — продължи невъзмутимо тя.

Въпреки че предпочиташе да си направи операция на гласните струни пред срама, който изживяваше, Елизабет се почувства задължена да ги запознае.

— Господин Каванот, това е сестра ми, Лайла Мейсън — едва успя да каже тя.

— Какво правите, госпожице Мейсън?

Лайла се облегна на касата на вратата в отпусната поза, която подхождаше на ленивия ѝ глас и полупрятворените ѝ очи.

— Какво правя кога? — попита Лайла.

Един от подчинените на Каванот прочисти гърлото си. Друг въздъхна тежко. Иззад гърба на Каванот Елизабет хвърляше заплашителни погледи на сестра си. Но Лайла беше неукротима.

— Ако се бяхте запътили да излизате, не бих искала да ви преча.

— Не бих ви и позволил да го направите — отвърна Каванот.

Обърна се и кимна на Елизабет за довиждане. След това профуча покрай Лайла, която все така невъзмутимо задръстваше входа. Антуражът на Каванот припна след шефа си.

— Лайла, как можа да направиш това? — просъска Елизабет веднага щом останаха насаме.

Лайла се усмихна.

— Отпусни се, Елизабет. Той щеше да ти изяде ръката. Наблюдавах ви през прозореца. Държах се толкова лошо, че ти ще

изглеждаш като ангел в сравнение с мен. Накратко — всъщност ти направих добра услуга.

— Моля те, недей да ми правиш повече услуги! Постави ме в толкова неудобно положение, че ми се искаше да потъна в земята от срам. Родителите ни биха били отвратени от поведението ни.

Лайла отметна шала си с грацията на матадор.

— Съмнявам се. Те знаят, че аз съм черната овца. Мога ли да взема този последен бонбон? Не предполагах, че тези хищници ще оставят само един.

Тя пъхна сладкиша в устата си и енергично го сдъвка.

Елизабет потърка челото си с ръка.

— Имам главоболие.

Лайла се смили.

— Как вървяха нещата, преди да вляза? Добре изглеждаше от мястото, на което стоях.

— Определено е много чаровен.

— И аз можех да си позволя да бъда много чаровна, ако притежавах неговите милиони.

Елизабет се престори, че не я е чула.

— Не очаквах да бъде толкова искрен, толкова човечен. Мислех, че ще е груб и много делови. Дори страшен — каза Елизабет.

— Честно казано, Лизи, мисля, че го приемаш много сериозно. Той може да ти се изпълзне, когато си поиска. Всичко е една игра. Не можеш ли да разбереш това? Наслаждавай се на чара му, но не се влюбвай в него.

— На мен ми хареса.

— Предполага се, че трябва да ти хареса.

— Помоли ме да се срещнем насаме някой път, скоро — каза тя.

— О, наистина ли?

Лайла сръбна от една чаша с чай, намръщи се и я остави отново на масата.

— Недей да казваш това *наистина ли* с този тон. Срещата ще е делова.

Изражението на Лайла се измени в скептична гримаса.

— Строга бизнес среща — подчертала отново Елизабет.

— Сигурна съм, че ще бъде точно така.

От гласа на Лайла се разбра, че тя и за миг не може да повярва в думите на сестра си.

— Не виждам защо си толкова подозителна към този човек.

— Тогава ще ти кажа защо. Той е красив, надарен. Винаги съм резервирана към мъже с толкова безупречна участ. Просто не им вярвам. Трябва да има червей в една толкова лъскава ябълка.

Елизабет се измори от този разговор. Адам Каванот може би никога нямаше да й проговори. Той можеше дори да прекрати договора й след странните действия на сестра й.

— Изобщо какво правиш тук днес? Нямаш ли никакви пациенти? И това последната униформа на физиотерапевтите ли е?

— Всичко зависи от типа лечение, от което всеки пациент се нуждае — каза тя и изпадна във вулгарен пристъп на смях. — Не ти ли харесва костюмът ми?

Лайла направи пирует и Елизабет трябваше да си признае, че сестра й изглежда великолепно.

— Всъщност облякох това за един от моите пациенти — продължи Лайла. — Той е парализиран вследствие на една катастрофа с мотор. Според него хората гледали с предразсъдъци на мотористите, включително и аз. Исках да му покажа колко свободомислеща мога да бъда.

Мислите на Елизабет се върнаха назад към разговора им с Тед относно моторите и хората, които се качват на тях.

Лайла отново я върна към настоящето.

— Написа ли ми няколко фантазии?

— Не.

Лайла веднага разбра, че Елизабет лъже, но преди да може да се захване за това, един клиент влезе в магазина. Той се огледа неловко. Елизабет веднага схвани проблема му. Чувстваше се неудобно, заобиколен от толкова женски принадлежности. Така би се чувствала и жена в железарски магазин, ако иска да намери винт за определен болт. На лицето му бе изписано същото объркано изражение.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? — опита се да го заговори тя.

— Търся нещо за жена ми. Подарък за рождения й ден — обясни той.

— Имам богат избор от парфюми в кристални шишенца. Искате ли да ги видите?

Лайла се запъти да си тръгва. Намести шала на раменете си и закрачи към вратата. Като минаваше покрай пълничкия и плешивичък мъж, който продължаваше да нервничи, тя прошепна:

— Зарежи тези приказни парфюмни шишенца. Ако искаш да ѝ купиш нещо, което да не събира прах, вземи ѝ едни червени сатенени жартиери.

— ... на карнавала в събота вечер.

Последните думи от безкрайния монолог на Мат успяха да надвият главоболието на Елизабет и ясните спомени от срещата с Адам Каванот. Вилицата, с която механично се хранеше, спря по средата между устата ѝ и пържолата.

— Карнавала ли каза?

— Есенният карнавал в училището, мамо — търпеливо ѝ разясни Меган.

Тя много приличаше на Джон. Той бе абсолютен педант, що се отнася до детайли. Беше много организиран. Вършеше всичко навреме и под пълен контрол. Докато Елизабет бе напълно разсеяна, дъщеря ѝ никога нищо не забравяше.

— О, да, разбира се. Есенният карнавал.

Бе залепила бележка за това събитие на вратата на хладилника преди една или две седмици. Сега погледна в тази посока и видя фотокопието от програмата през текущия месец. Точно до надписа имаше рисунка с молив на една светеща като фенер глава и шест хвърчащи призрака.

— Тази събота вечер ли? — зачуди се отново Елизабет.

— От седем до девет и половина вечерта — обясни Меган. — И бихме искали да останем през цялото време, нали, Мат?

— Да. Скиците за компактдиска няма да започнат преди девет и четвърт, така че и без това не можем да си тръгнем преди това. И Тед така каза.

— Тед? Какво общо има той с всичко това? — изненада се Елизабет.

— Аз го поканих да дойде с нас.

Вилицата на Елизабет падна в чинията ѝ.

— Не си го направил наистина, нали? — попита тя сина си, когато отново се почувства способна да говори.

Мат я погледна хитро и поклати главата си в знак на потвърждение.

— Този следобед.

— И какво каза той? — попита тя, но се страхуваше да чуе отговора.

— Каза, че няма никакви проблеми.

Елизабет прехапа устните си, за да не изрече някоя неприлична дума. В интерес на истината точно такава беше на устата ѝ.

— Как можа да направиш това, Мат, без първо да се посъветваш с мен? Не мога да повярвам, че си направил подобно нещо.

— Тя каза, че може.

— Кой ти каза, че можеш?

— Учителката. Госпожица Бланшар. И двамата родители са поканени на карнавала. Всички останали си имат майка и татко. Тъй като си нямам татко, попитах я дали мога да си поканя някой друг и тя ми каза, че може.

Долната му устна затрепери.

— Но ти няма да позволиш на Тед да дойде с нас. Не ни даваш да правим нищо забавно. Много си лоша! Ти си най-лошата майка в целия свят.

Просълзено, момчето се втурна от масата и бутна чашата си с мляко по пътя. Елизабет го остави да си отиде. Отпусна глава на ръцете си. Гледаше как млякото се разлива по масата и бавно потича надолу към пода. Не можеше да мръдне. Беше като вцепенена.

На Мат му беше доста трудно, когато постъпи в детската градина и разбра, че всички останали деца си имат жив баща. При някои той бе разведен и не живееше в къщата, но все още беше жив и можеше да се занимава с детето си. Мат бе едва пеленаче, когато Джон почина. Така че не знаеше какво е да имаш баща. Елизабет бе прекарала часове да му разказва за смъртта на Джон. Но за едно петгодишно дете понятието *починал баща* бе доста трудно за възприемане, да не говорим за свикване с него.

— Мамо, млякото се разлива по целия под. Искаш ли да го почистя?

Елизабет повдигна глава и погали правата, житно руса коса на Меган.

— Не, скъпа, аз ще го направя. И все пак благодаря ти за предложението.

— Предупредих Мат, че първо трябва да те попита — каза Меган.

— Аз ще му поговоря, когато се успокои.

— Ще позволиш ли на Тед да дойде с нас?

Мечтателният тон на дъщеря ѝ накара Елизабет да се почувства като ударена от мълния. Всяко малко момиче се нуждаеше от татко, а Меган нямаше.

— Разбира се, че може — несъзнателно изрече тя и се усмихна нежно на дъщеря си.

След като изми чиниите, отиде да потърси сина си. Намери го проснат на леглото му с плюшеното мече в ръка. Изсъхналите сълзи бяха оставили солени следи по бузите му. Елизабет седна на края на леглото и се наведе да го целуне по бузата.

— Съжалявам, че ти се скарах.

Той не каза нищо. Само прегълътна, за да не заплаче.

— Просто бях доста изненадана — продължи тя.

След това му обясни защо трябва да се съветва с нея, преди да предприема подобни действия.

— Но този път всичко е наред — успокой го накрая.

Замрежените му от сълзи очи се избистриха моментално.

— Значи той може да дойде?

— Ако иска.

— Супер. Страхотно ще е!

Да, супер, помисли си Елизабет, след като децата си бяха легнали. Вероятно на Тед му бе толкова неприятно да присъства на този карнавал, колкото на нея ѝ беше да научи, че той ще дойде. Може би бе приел поканата от съжаление към осиротелите ѝ деца. Може би трябваше да му даде възможност да оттегли съгласието си по най-благоприличния начин.

Свали престилката си и сложи свеж пласт червило върху устните си, преди да се запъти към двора. Той седеше в едно кресло на

верандата си. През уикенда бе остьклил помещението, за да го подготви за зимата. Светлината от телевизора разкриваше една таблица с остатъците от вечерята му — пържола и бира.

Той не гледаше телевизия, а четеше списание. Любопитно ѝ беше дали е някое мъжко списание, пълно със снимки на голи жени. Ако беше така, сега не беше най-благоприятното време да го посети. Но вече бе дошла дотук, пък и ѝ се искаше да приключи с този въпрос, за да спре да се притеснява за него. Той не я забеляза, докато не почука. Извъртя глава и впи очи в нея.

Стана от стола си, загаси телевизора, а след това отиде да отвори вратата. Списанието остави на креслото си. На Елизабет не ѝ се удава възможност да погледне корицата.

— Здрави — каза тя с доста странна интонация.

— Здравей. Влизай.

— Не, аз... ъ-ъ-ъ... съм само за една минута. Оставил децата да спят.

Не беше още готова да влезе в къщата му сама. Какво ли щеше да стане, ако някои от другите съседи я видеха? Като се има предвид какви са хората, положително биха си изградили погрешни представи. Ключката би се разпространила като пожар в гората.

Той пристъпи през прага и затвори вратата след себе си.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не, всъщност надявам се, че не.

Думите ѝ нямаха никакъв смисъл и той вероятно щеше да си помисли, че е пълна глупачка. Доколкото паметта ѝ подсказваше, тя не бе изрекла две свързани думи пред този мъж. Нямаше причина да е толкова нервна. Той бе само един мъж, за бога... но какъв мъж.

— Мат ми каза, че те е поканил на есенния карнавал в неговото училище — започна задъхано тя.

— Да, наистина.

— Ще отидеш ли?

— Казах му, че ще отида.

— Знам. Това каза и той. Само че не искам да се чувстваш задължен да отидеш, защото те е поканил.

Той я погледна изпитателно за един миг.

— Не искаш да дойда, това ли е?

— Не! Искам да кажа, да! Всъщност... — Пое си дълбоко въздух и продължи: — С мен няма проблеми, ако искаш да присъстваш на нещо толкова... Това е карнавал в едно начално училище. Ще има поне хиляда малки дечица, които ще тичат във всички посоки като диви индианци. Ще е пълно и с трескави родители, които ще ги гонят. Много е шумно... и объркано... и... — Тя направи безпомощно движение. — Не мисля, че е нещо, което ще ти достави удоволствие.

— Защото съм заклет стар ерген ли?

По дяволите! Ето че сега пък го засегнах, помисли си тя, когато той се обърна и се запъти към джипа си. Беше го паркирал в двора.

— Не исках да кажа това, господин... Тед. Исках само да ти дам възможност да се оттеглиш, ако искаш. Ще се оправя с Мат и ще ти спестя труда ти да му казваш — опита да се оправдае тя.

Той бе оставил джипа си открит и сега измъкна една голяма кутия от багажника. Качи я на рамото си и се върна отново в задния двор. Не знаеше какво да прави, затова просто вървеше като кученце по петите му. Той остави кутията на земята.

— Никога не съм имал деца, но не съм толкова стар да не помня как се чувствах, когато бях дете, Елизабет.

Когато произнесе името й, тя усети нещо странно в корема си. Сякаш той я бе докоснал с пръст.

— Не исках да кажа, че...

— Дори помня няколко от своите карнавали в училище и колко се вълнувах тогава. Бях достатъчно щастлив, защото майка ми и баща ми обикновено идваха да ме гледат.

Елизабет се облегна на едно от дърветата.

— Караж ме да се чувствам толкова виновна, колкото и Мат ме накара. Скарах му се, когато ми каза, че те е поканил. Бях поразена. Не исках да се чувстваш задължен. Той ме нарече най-лошата майка в целия свят.

Тед се засмя.

— Аз не мисля, че си такава. И не се чувствам задължен да отида на карнавала. Всъщност си мисля, че ще ми е доста забавно. Не исках да те накарам да се чувстваш виновна. Разбиращ ли? Сега може ли да спрем да се извиняваме непрекъснато един на друг? Дори бих искал да прекратим този разговор. Кажи ми какво мислиш за това?

Той коленичи и приближи голямата картонена кутия. Елизабет също коленичи до него и започна да разглежда снимката от едната страна на кутията.

— Хамак! Прекрасно!

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Винаги съм искала да си купя един. Точно такъв.

Според картинаката на кутията хамакът бе направен от плетена бяла юта.

— Аз също винаги съм си мечтал за такъв. Мислех да го завържа между тези две дървета — каза той и й ги посочи с пръст.

— О, да. И през лятото би било разкошно да... — Тя рязко мълкна.

— Да... какво? — попита той спокойно, като наблюдаваше изражението на лицето ѝ. Когато тя отказа да продължи, той взе отново думата: — Да си лежиш вътре ли?

— Нали точно за това служи един хамак?

— Ъхъ. Чувствай се поканена да лежиш в моя.

— Благодаря.

— Но няма да го направиш, нали?

Елизабет бързо вдигна очи към него, учудена от проникновението му.

— Вероятно не.

— Защо не?

— Не бих искала да се възползвам от предложението.

Той поклати глава.

— Не, не е това. Не искаш да легнеш в моя хамак, защото се боиш, че другите съседи могат да те видят и да започнат да клюкарстват по наш адрес. Може би ще си помислят, че лежиш и в леглото ми.

Елизабет усети, че стомахът ѝ се надува от напрежение и вълнение. Чувстваше го като голям хелиев балон, безтегловен и готов да полети към нищото.

— Съседите просто нямат основание да клюкарстват — възпротиви се тя.

— И ти се стараеш с всички сили да си остане така — каза той.

— Виниш ли ме?

— Да те виня? — Веждите му се събраха над носа. — Вина не е думата, която бих използвал. Просто мисля, че е глупаво от твоя страна да полагаш толкова много усилия, за да ме избягваш.

Елизабет замълча. Той знаеше всичко за нея. Ако започнеше да отрича, можеше да изглежда само по-глупава.

— Знам защо взимаш подобни мерки — каза той с мек глас. — Трябва да пазиш репутацията си. Хората очакват да видят дали ще се подхълъзнесеш, дали няма да станеш безотговорен родител, дали няма да направиш нещо скандално.

— Да не би да има някакъв еталон за поведение на млади вдовици? Да не би младите вдовици да са еднакви?

— Да, лишени отекс — каза той рязко. — А аз съм ерген и живея сам. Това само по себе си ме прави подозрителен. Ако дойдеш у нас за нещо толкова невинно, като например да вземеш малко захар, клюките ще тръгнат, че сме го направили набързо на кухненската маса.

— Той се засмя, но за кратко, а след това продължи: — И бързите работи си имат своите предимства, но аз лично никога не съм си падал по тях. Това е нещо като да бързаш с една великолепна бутилка вино. Не я пиеш, защото си жаден. Пиеш я заради удоволствието, което би могъл да извлечеш от нея. — Горещият му син поглед се премести върху устните й. Сетне продължи: — За някои неща трябва повече време, повече наслаждение.

Елизабет бе загубила способността си да говори. Това обаче едва ли й беше нужно, тъй като мозъкът й не бе в състояние да измисли нещо смислено, което да си заслужава да каже. За сметка на това сърцето й компенсираше всичко останало, което в момента бе парализирано. Дори си мислеше, че той го чува как удря по ребрата й.

— Трепериш — каза Тед.

Той повдигна ръката си и я постави на настръхналата й кожа.

— Студено ми е. Трябваше да си взема пуловера — опита тя да излезе от положението.

— Хайде, ще те изпратя до вратата.

— Не е необходимо.

— За мен е необходимо.

И двамата държаха на своето, но Елизабет бе тази, която накрая отстъпи. Тя бе оставила лампата в кухнята да свети и докато вървяха през двора, забеляза колко добре се вижда всичко през прозореца.

Рядко се сещаше да пуска щорите, защото обичаше слънчевата светлина.

Дали Тед можеше да наблюдава кухнята ѝ от остьклената си веранда? Трябваше да внимава да не влиза в кухнята нощно време разголена. Иначе списанията му с голите момичета вече ще са излишни.

— Благодарих ли ти за това, че си подкастрил и моята страна на живия плет? — попита тя, като се сети, че му дължи благодарност.

— Забелязала ли?

— Забелязах. Благодаря. Как са кученцата?

— Много добре са. Растат.

— Отлично.

Бяха стигнали задната ѝ врата и можеха за щастие да прекратят този глупав разговор.

— В колко часа в събота? — попита той.

— Мисля, че децата казаха в седем... Ако все още си сигурен, че искаш да дойдеш.

— Сигурен съм. Ще дойда да ви взема.

Тя щеше да възрази, но нещо в решителното изражение на брадичката му я накара да се откаже.

— Добре. Изглежда се споразумяхме, Тед. Е, хайде, лека нощ.

— Елизабет!

Той хвана ръката ѝ, преди тя да успее да затвори вратата.

— Да?

— Оздравяха ли?

Прокара пръсти по дланите на ръцете ѝ. Докосваше я като с перце, но това не попречи една електрическа вълна да премине по ръката ѝ.

— О, ръцете ми ли? Да. Минаха. Напълно.

Сякаш се съмняваше във верността на думите ѝ, той повдигна дланите ѝ близо до лицето си и ги изучи внимателно. Все още погледът му бе вперен в тях, когато каза:

— Ако някога имаш нужда от каквото и да било, моля те, обади ми се. По дяволите какво ще си помислят съседите.

Когато отново вдигна очи към лицето ѝ, тя едва не се задуши. Преди да успее да се съзвземе достатъчно, за да каже благодаря или

още едно лека нощ, той освободи ръцете ѝ и се загуби в тъмнината на двора.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Непознатият изникна от тъмнината. Сякаш беше изваян от самата нея. Беше част от нощта... Сякаш изведнъж фигурата му доби конкретни очертания — висок, с широки рамене, тесен ханш, тяло във формата на обърнат триъгълник, цялото покрито с мъжествени мускули.

Не можех да видя много ясно лицето му, но веднага разбрах кой е. Чертите му бяха някак замъглени, но аз го познах. Ето защо и внезапното му появяване не ме уплаши. Вълнуващо — да... Възбуджащо — определено... Забранено — със сигурност. Но не и страшно.

Той не каза нищо. Нито пък аз. Думите бяха излишни. И двамата знаехме какво искаме един от друг, какво очакваме. В тъмнината на нощта щяхме да даваме и да получаваме без граници, без забрани. Удоволствието бе общият ни интерес. Личността губеше своето значение в това примитивно сношение. Нито миналото, нито бъдещето имаха значение. Само настоящето... Това настояще, насилено с плътски страсти, които трябваше да бъдат приети и овладени в името на общото удоволствие.

Той протегна ръка и погали косата ми. Бавно измъкна единствената игла, която сякаш магически я държеше вдигната нагоре. Дългите коси се разпилиха богато върху ръцете и между пръстите му. Знаех, че това му харесва — гъделичкацият допир на косата ми. Въпреки че все още не можех да видя лицето му, знаех, че се усмихва, докато прокарваше пръстите си между гъстите коси.

Сложих ръцете си на гърдите му. Странно, не бях стеснителна. В тази кадифено черна тъмнина срамът не съществуваше. Дързостта бе добре приета, дори желана. Никой нямаше да види. Никой нямаше да разбере. Тъмнината бе приятелски настроена. Прикриваше недискретността. Правеше всичко напълно приемливо. Тук никой не се считаше отговорен за действията си. Нямаше правила за поведение.

Нямаше задължения, освен това да бъдат задоволени всички тайни желания.

Твърдата мускулеста извивка на гърдите му изпълни дланите ми. Извих пръсти по стегнатата плът, която едва се поддаваше на натиск. Носеше риза, но една-единствена моя мисъл успя да я премахне и гърдите бяха внезапно разголени.

Прокарах ръце по нежните косми на гърдите му. Пръстите ми бяха чувствителни към всеки оттенък на тъкан или форма. Зърната му бяха твърди и оформени като камъчета. Наведох се и навлажних едното с върха на езичето си. Той простена от удоволствие.

Хвана лицето ми между двете си длани и го повдигна нагоре. После прокара палеца си по мокрите ми устни. Разтвори ги и докосна зъбите ми. Ухапах го леко. Игриво прокарах зъби по кожата му.

Той плъзна ръката си надолу по шията чак до гърдите ми. Пое ги в ръцете си и ги погали нежно, докато връхчетата им се втвърдиха.

Устните ни се събраха в гореща целувка. Едно страстно сливане на две човешки усти. Езикът му се вплете с моя. Страстите се разгоряха. Той грубо ме опря на една стена, за която не подозирах, че е наблизо. Едва успяваше да контролира дивия глад, който внезапно го бе обзел. Отнемаше ми дъха. Цялото ми тяло тръпнеше в отговор на неговото.

Целувките му се преместваха все по-надолу от устата ми, все по-горещи, докато се спряха на гърдите ми. Действията му причиниха несъзнателния волъл, който се изтръгна през открепнатите ми устни. Инстинктивно знаех, че очите му бяха затворени, че пиеше от плътските удоволствия в отговор на една неудържима жажда, притаена в самата му същност. Исках да имам мяко, за да задоволя тази жажда. Когато изказах мислите си на глас, той се трогна дълбоко.

Ръцете му се свиха в нежно любовно движение около кръста ми, преди да се преместят на хълбоците ми. Всичко, от което се нуждаех, бе само да кажа „да“ и най-съкровената ми мечта щеше да бъде задоволена. Знаех го чудесно. Но не казах нищо. Исках да удължа сладката агония на покачващото се желание. Освен това молбите бяха излишни. Той знаеше моите желания, моите нужди. Всичко, от което се нуждаех, бе да си помисля какво желая и той щеше да го направи.

Знаеше точно кога и как да проникне в мен. Превзе ме внезапно, бързо, сигурно. Изпъльваше жадното ми тяло със стоманената си страсть.

Докарваше ме до границата на лудостта. Ръцете му бяха навсякъде, вечно галещи кожата ми. Устните му бяха навсякъде, открехнати и горещи.

За него нямаше правила. Нямаше съвест. Беше роден да дарява удоволствие. Заченат от сексуално желание, кърмен от сладострастие, той не знаеше нищо друго, освен да ме дарява с безгранична радост и задоволство. Удоволствието ми достигаше върхове, за които не бях подозирала.

Напълно изчерпана, покрита със своята и неговата пот, аз се прилепих без силна до него. Нежно и с чувство погали отново косата ми и я повдигна от гладките ми рамене.

Накрая, с все още засенчени от вечно прощащаата и възнаграждаваща тъмнина, той ме напусна и се оттегли в нищото, откъдето бе дошъл.

Никога не видях лицето на невероятния ми любовник. Никога не чух гласа му. И все пак, ако дойде отново при мен, съм сигурна, че ще го позная.

Непрекъснатото бучене в главата й не се оттегли заедно с изчезването на любовника й. То остана в кръвта й като успокояващ наркотик дълго след това.

Отпаднала и зашеметена, Елизабет се събуди и отвори очи. Господи, чувстваше се като изцедена. Крайниците й тежаха по тон всеки. Усмивка на задоволство бе изписана по влажните й устни. Не можеше да събере силите си. Лежеше като прикована на леглото. Кожата й беше покрита със студена пот. Нощницата й беше безнадеждно измачкана и усукана около тялото й. Между бедрата й бе неприлично горещо. Тръпнеше цялата.

Внезапно премигна и осъзна, че главозамайването й не е последица от невероятно любене, а от шума от електрически трион навън. Нямаше любовник — тайнствен или какъвто и да било. Лежеше сама в леглото си. Не беше тъмно. Слънчевите лъчи проникваха през затворените капаци.

Беше събота сутрин. По-късно същия ден имаше среща с Тед Рандолф.

Въздъхна уплашено. После метна краката си на пода и седна на ръба на леглото. Часовникът на нощното ѹ шкафче показваше девет и нещо. Протегна се за пеньоара си от другата страна на леглото и го облече. Преметна внимателно предниците върху гърдите си, за да прикрие настръхналите им връхчета. Сетне се изправи на крака, но едва успяваше да се задържи на...

— Ей тази щеше да се хареса много на Лайла — измърмори тя, докато вървеше, поклащајки се, към банята. Да говори за фантазии! Господи! Тази безименна, безмълвна, невинна среща не можеше да се ценят само заради обикновената еротика в нея. Това бе тайната и най-съкровена мечта на всяка жена, защото всичко бе позволено. Нямаше последствия, които щяха да създават проблеми по-късно.

Болна — ето каква беше. Ако щатските власти знаеха какво бе сънуvalа, вероятно щяха да ѝ отнемат децата.

След като си взе душ — с доста студена вода — тя намери децата си в кухнята. Закусваха каша от подсладени овесени ядки. Тя бе предпочела захарта пред всякакви други заместители, що се отнасяше до децата ѝ. Прегърна ги и след целувките се запъти към кафеварката.

— Тази вечер е карнавалът, мамо — подсети я Мат с пълна уста.

— Точно така.

Опита се да прозвучи развлънвана. Цяла седмица избягваше да мисли за събота вечер, като че ли мисленето придаваше някакво особено значение на събитието.

Не бе видяла Тед, откакто я бе изпратил до задната врата понеделник вечерта. Децата я информираха подробно за развитието на кученцата на Пени, но за Тед не знаеше нищо. Чувстваше се някак облекчена, че страшният ден най-после бе настъпил. Утре по това време всичко ще е вече свършило.

— Не закъснявай след работа. Тед каза, че ще дойде да ни вземе няколко минути преди седем — предупреди я Меган.

— Обещавам да не закъснявам — отвърна Елизабет малко троснато. Сетне промени тона и добави: — Ще се върна доста по-рано, за да имам време да се преоблека. Само се постарате да приключите с всичките си задължения. Оставила съм списък на госпожа Алдер.

Обикновено часовете, прекарани във „Фантазия“ в съботните дни, минаваха доста бавно. Чувстваше се виновна, че децата ѝ не са на училище и прекарват доста време от уикенда си вкъщи без нея. Точно

тази събота обаче времето хвърчеше. Не можеше да забави лудия ход на времето, независимо колко трудни задачи си поставяше. Стана пет часът. Елизабет заключи и си тръгна.

Децата бяха толкова развлечени, че едва не я повалиха на пода, когато прекрачи прага.

— Тед се обади и каза, че ще е тук в седем без петнайсет. Побързай, мамо.

— Меган, това е след час и половина. Ще съм готова дотогава. Обещавам.

Естествено не успя.

Бейби повърна върху дивана в хола. Образува се петно, което приличаше на размазано сирене. Трябаше незабавно да го почисти. Мат и Меган се спречкаха заради дистанционното управление на телевизора. Впоследствие Мат залитна и си удари главата в нощната масичка толкова силно, че се нарани. Имаше кръв по косата му и по килима.

Елизабет си счупи маникюра на чекмеджето на тоалетката си. Когато се опита да си сложи изкуствен, залепи двата си пръста. Докато стигне до грима, беше толкова нервна и забързана, че не можеше да постави очната си линия правилно. Не можеше да реши какво да облече. Беше боса и по бельо, когато Мат влезе в спалнята ѝ, за да ѝ съобщи, че е седем без седемнадесет.

— О, мамо — извика той, като видя, че още не е готова.

Тя бе възмутена от неговото облекло, колкото и той от нейното. Дрехите му не ставаха за нищо друго, освен за вехтошар.

— Матю, тези дънки имат дупки на коленете. Иди да си обуеш новите.

— Много са твърди и ми драскат.

— Вече не са. Изпрах ги два пъти.

Тя стоеше пред отворения гардероб и се чудеше какво точно да облече. Не можеше да реши между синята пола и черните бермуди.

— Искам да съм с тези дънки. Много са готини.

Може би трябаше да сложи синята пола.

— Новите, казах. Моля, господине. И тази риза е голяма, колкото за мен. Веднага иди да се преоблечеш. Сложи си зелената риза.

— Много е смотана.

— Няма да те пусна пред хората с тези...

На вратата се позвъни.

— Ето го! — възклика Мат.

— Върни се веднага тук! — извика Елизабет.

Чу как синът ѝ тичаше по стълбите и се надпреварваше със сестра си кой пръв ще стигне до вратата.

— Аз ще отворя!

— Аз ще отворя!

Елизабет никога не разбра кой победи. Следващият глас бе на Тед.

— Виждам, че сте напълно готови за тръгване.

— Готови сме — каза му Меган.

— Но мама не е — добави Мат. — Винаги закъснява, защото кисне във ваната, докато всички мехурчета изчезнат. Сега се облича. Това също ѝ отнема доста време.

— Е, не бързаме чак толкова, нали? Защо не я почакаме в хола?

Елизабет се погледна в огледалото, което бе в ъгъла на стаята. Бе долепила едното си ухо на вратата, за да не изпусне нито дума от това, което се бе казало долу. Полата ѝ бе все още притисната до гърдите.

Ядосана на себе си, че изглежда и постъпва толкова глупаво дори когато никой не я гледа, тя се мушна в полата и намъкна една мека бяла блуза презглава. Набързо събра косата си в конска опашка, пръсна се с лек парфюм и излезе от стаята.

Не ѝ се искаше Тед да си помисли, че се притеснява за външния си вид като ученичка пред първата си среща. Втурна се по стълбите, но се спря, преди да влезе в хола. Той стоеше с гръб към нея. Слушаше обърканото описание на Мат за кораба, който строеше в последно време.

— Здравей.

Като чу гласа ѝ, той се завъртя на пети. Беше облечен в дънки, фина памучна фланелка и сиво спортно яке. Облеклото се съчетаваше страховитно с косата и очите му. Беше доста впечатляващ кавалер. Нещо повече от впечатляващ даже. Дланите на ръцете ѝ се бяха изпотили.

— Здрастি. Мат каза, че все още се обличаш. — Погледът му се спусна надолу по тялото ѝ. Стигна до кожените ѝ ботуши с цвят на слонова кост, а сетне отново се вдигна нагоре. — Надявам се, че не сме те накарали да бързаш — продължи той.

— Не. Готови ли сме?

Той кимна. Децата въодушевено изразиха готовността си да тръгват.

Мат малко ги забави, като се заинати, че не желае да взема яке със себе си. Елизабет настояваше, защото повечето от карнавалите се провеждаха на открито. Якето щеше да прикрие облеклото му.

— Колкото по-скоро си вземеш якето, толкова по-скоро ще тръгнем — подсети го Тед.

Мат изтича до стаята си и се върна за рекордно кратко време. Тед ги съпроводи. Вървеше заедно с Мат и Меган. Елизабет остана назад, за да заключи. Чувстваше се странно на предната седалка на джипа, каран от Тед, с децата отзад. За страничен наблюдател те изглеждаха като обикновеното американско семейство на излет. Елизабет потрепери при тази мисъл. А когато Тед й каза: „Тази вечер изглеждаш много красива“, тя направо подскочи.

Той бе вметнал неочеквания комплимент, докато децата се бяха разбръборили на задната седалка.

— Благодаря. Също и ти. Изглеждаш добре, имам предвид — успя да каже тя.

— Благодаря ти.

Усмихнаха се един на друг. Елизабет се чувстваше доста напрегнато под настойтелния му поглед. Беше благодарна на Мат, когато отклони вниманието на Тед.

Училището гъмжеше от хора. Дворът бе препълнен с деца и родителите им, които напразно се опитваха да ги догонят по разноцветно украсените павилиони. Малките се опитваха да демонстрират способностите си на различните игри.

Първото нещо бе да се купят билети от някой павилион или будка. Елизабет познаваше разпоредителката и нямаше друг избор, освен да я представи на Тед. Любопитството на жената бе толкова голямо, че тя обърка два пъти сметката, преди да му върне правилно рестото.

— Трябваше да ме оставиш да платя билетите — каза Елизабет, когато се отдалечиха от павилиона.

Забелязваше всеки любопитен поглед към тях. Усещаше, когато ги одумваха.

— Приеми го като благотворителна акция към училището — каза невъзмутимо той. — Къде искате да отидем първо, деца?

Страховете на Елизабет, че той ще скучае, останаха неоснователни. За нейна изненада, Тед навлезе най-бързо в карнавалното настроение. Даде няколко хитри съвета на Меган за играта с въдицата и накрая тя спечели тубичка с течна дъвка за балони. На баскетболното състезание той повдигна Мат на раменете си, за да му даде възможност по-лесно да улучи коша. Така Мат завърши с цяла торба мраморни топчета и невероятна усмивка, която накара сърцето на Елизабет да се свие от щастие. Тя забеляза гордите погледи, които синът ѝ хвърляше на приятелите си, когато вървеше с Тед за ръка. Нямаше баща, с когото да се хвали на другите момчета. Затова се възползваше максимално от успехите на Тед.

Посетиха няколко други павилиона, преди Елизабет да попита:

— Няма ли гладни? Изборът е между спагети и хотдог — обърна се към госта им с извинителен тон.

— Страхотно. Умирам от глад.

Решиха в полза на хотдога. Мат и Меган бързо изядоха своите.

— Може ли да отидем да ни изрисуват лицата, мамо? — попита Меган, след като изпи и последната глътка от чашата си с безалкохолно.

Мат скачаше покрай стола си.

— Да, аз искам да ми направят дяволското лице.

— Колко подходящо! — засмя се Елизабет и го пощипна по оцапаната с горчица буза.

— Може ли, мамо? Струва само шест билета.

— Двамата с Тед не сме привършили с яденето.

— Това може да продължи ужасно дълго — извика Меган. —

След това ще поискате още един час да пиете кафе.

— Имаш ли нещо против те да отидат сами? — попита я Тед.

— Може ли, мамо? Може ли?

— Да, може, ако обещаете, че ще се върнете точно тук. Ако се загубите, не можем да ви намерим сред тази тълпа. И вървете заедно — извика тя след тях.

Като стискаха здраво билетите, които Тед им даде, те се втурнаха през тълпата към павилиона, в който рисуваха лицата на други деца.

— О, колко енергия имат тези деца — каза Тед и отхапа първата хапка от своя хотдог.

Елизабет поклати глава:

— Опитах се да те предупредя. Ще си ужасно изтощен, когато се върнеш вкъщи тази вечер.

— Страхотно се забавлявам.

Интересното беше, че той наистина приличаше на човек, който се забавлява добре. Изглеждаше толкова развлечуван от карнавала, колкото майките от училищното настоятелство се вълнуваха от новото гадже на Елизабет Бърк. Той сякаш четеше мислите ѝ:

— Тук съм предмет на задълбочено внимание, нали? Или може би страдам от параноя? Наистина ли всички ме гледат или това е плод на моето въображение?

Тя се усмихна и наведе срамежливо глава.

— Наистина ни наблюдават. Всички знаят, че живея сама.

— От колко време живееш сама? Кога почина мъжът ти? — Тя го погледна изненадана. — Един от съседите ми каза, когато се нанесох в къщата — отвърна той на незададения й въпрос. — Аз не попитах. Информацията ми бе поднесена неволно.

Изглеждаше искрен, затова и Елизабет реши, че е напълно в реда на нещата да му разкаже за смъртта на съпруга си.

— Джон почина преди две години. Бе убит при автомобилна катастрофа. Умрял на местопроизшествието.

— Вие с децата бяхте ли с него?

— Не.

— Слава богу.

— Станало по пътя за работата му. Двама полицаи дойдоха вкъщи онази сутрин и ме помолиха да ги придружа до болницата. — Тя постави полуизядения си хотдог в хартиената чинийка, после продължи: — Сменях хартията на рафтовете в кухненските шкафове. Никога няма да забравя това. Когато се върнах обратно вкъщи същия следобед, всички чинии бяха струпани на масата и вратичките на шкафовете бяха отворени. За момент не можех да проумея защо.

— Сигурно ти е било доста тежко. Смъртта му е била съвсем неочеквана.

— Сякаш бях загубила почва под краката си.

Опита се да промени настроението, в което бе изпаднала. Погледна към него и попита:

— Случвало ли ти се е да загубиш много близък човек?

— Не, не по този начин — каза той с равен тон. — Искаш ли кафе?

— Да, моля.

Той стана от масата и се запъти към будката, в която продаваха напитки. Елизабет го наблюдаваше как си пробива път сред тълпата. Той също бе загубил някого, но не поради смърт. Кого? Как? Дали бе отблъснат от някого, когото е обичал?

Главите се обръщаха. Очите го проследяваха. Той привличаше вниманието на всяка жена, край която минеше. Коя жена би му устояла? Физически бе доста привлекателен, едър и силен. Характерът му обаче бе в противоречие с тази външност. Беше чувствителен по душа. Не беше от типа мъже, които се стремят да докажат що за мъжаги са. Мъжествеността му говореше сама за себе си.

Никога не бе виждала да влиза жена в къщата му, но беше повече от ясно, че не живее като монах. Беше придобил навика да се държи секси и едновременно респектиращо. Знаеше как да се отнася с една жена и да я кара да се чувства като лейди. И знаеше да се отнася с една лейди като с жена.

Не си лепеше ръцете по нея като октопод, но не се и стесняваше да я прихване за лакътя и да я поведе през тълпата. На няколко пъти бе усещала ръката му на кръста си, когато ѝ даваше път да мине пред него. Тези маниери нямаше как да не предизвикат вълнение в душата на Елизабет.

Не, той определено не се стесняваше, когато се намираше в близост с жена. Защо тогава все още беше ерген? Може би е имал несполучлив брак и неприятен развод, които са го отказали от повторен опит. Дали месечните издръжки правят вторият му брак финансово невъзможен? А може би просто предпочиташе сексуалната свобода на ергенския живот. Но тогава защо никога не бе видяла жена в къщата му?

Той постави чашата с кафе пред нея и попита:

— Захар или сметана?

— Захар.

Подаде ѝ пакетче захар, което се бе сетил да вземе. Тя разсеяно отвори пакетчето и започна да бърка с пластмасовата лъжичка.

— Били ли сте женен, Тед?

— Не — каза той и отпи от кафето си, като не спираше да я гледа през парата, която се вдигаше от чашата му.

— О!

Надяваше се на някаква развръзка, но явно личният му живот бе просто това, което и сама виждаше.

— Не съм обратен, ако си мислиш това.

Тя си изгори езика с кафето. Цялото ѝ лице и шия бяха почервенели от неудобство.

— Не съм си мислила подобни неща.

— Помислила си си го.

Не можеше да издържи на настоящия му поглед.

— Или може би съм си мислила... Но е било подсъзнателно.

— Не се обиждай. За нещастие, ако трябваше да ти докажа, че съм хетеросексуален, щеше да се обидиш. — Очите му станаха още по-сини от палавата нотка в тях. — Въпреки че ще бъда много пощастлив да те успокоя — продължи той, — ако непременно искаш доказателство.

Предишният цвят на лицето ѝ бе нищо в сравнение с този, който сега придоби.

— Вярвам ти. — Тя се покашля. — Само че обикновено докато стигне твоята възраст, един мъж се е женил поне веднъж.

— Докато стане на моите години, един мъж обикновено е правил от всичко по веднъж — каза той, за да я закачи отново. Засмя се заедно с нея, а след това наведе глава над кафето си. — Имах няколко възможности да се оженя. Имах няколко сериозни връзки, които можеха да завършат с брак, предполагам. Нищо не се получи, защото обикновено единият или другият, ако не и двамата, губехме интерес, преди да стане въпрос за брак. — Повдигна глава и попита: — Защо не си се омъжила повторно?

Мислите ѝ се бяха насочили към неговите сериозни връзки. Затова ѝ трябваше известно време, преди да успее да реагира на въпроса му.

— Много обичах Джон. Имахме щастлив брак. Много време след като почина бях неспособна да се привържа към някой друг. След това се захванах с „Фантазия“. Знаеш, че е доста трудно да се оправяш сам с частен бизнес. Проблемите стават четворни, ако си вдовица с деца. Трябваше да играя ролята на двамата родители заради тях. Като се има

предвид всичко това, не остават нито време, нито сили за личен живот. И... — каза тя и си пое дълбоко въздух — ... не съм се влюбила в никой друг.

— Предполагам, че това е основното, нали?

— Да не би да искаш да кажеш, че никога не си бил влюбен? — изненада се тя.

— Може би просто физически привлечен. Срещал съм много жени, с които ми харесваше да спя, но ужасно малко, с които ми е било приятно да се събуджам. — Въпреки шума на тълпата, Елизабет успя да чуе тихо произнесеното продължение на мисълта му: — Може би това ще бъде определящият фактор. Ще разбера, че съм влюбен, ако намеря жената, с която бих искал да се събуджам всяка сутрин.

За момент те задържаха очи един в друг. Гласът на Мат разкъса вперените им погледи.

— Ей, Тед, погледни!

Лицето на момчето приличаше на маска в черно и червено, разчупена само от широката му усмивка. Лицето на Меган бе направено по подобие на куклата Пиерет, с големи изразителни сълзи и червено сърце за уста.

— Меган, изглеждаш страхотно! — възклика Тед. — Но къде, по дяволите, е Мат?

Момчето избухна в пристъп от смях и се хвърли на врата на Тед. Когато писъците му отекнаха, Меган попита:

— Свършихте ли вече с кафето?

Тед погледна Елизабет и безпомощно сви рамене.

— Да, свършихме — каза той на нетърпеливите деца.

След това помогна на Елизабет да стане и като наведе главата си толкова ниско, че да може тя да го чуе, каза:

— Искаш ли да продължим забавленията на закрито?

— Нямам нищо против. Като изключим само това, че Мат си донесе якето напразно.

Тед се засмя и преметна ръка през рамото ѝ. Прегръдката бе приятелска, не прельстителна. Нямаше причина сърцето ѝ да прескача. Един мъж обикновено не говореше за жените, с които е спал, на жена, която възнамерява да вика в леглото си. Споделяше ѝ бившите си връзки като на приятел. Ако тази връзка изобщо се развиеше, то щеше да бъде в тази посока. Щяха да станат приятели, а не любовници.

Но очевидно Тед не знаеше това.

— Внимавай — каза ѝ той, когато тя стъпи на неравната почва на площадката за игра.

Той прокара пръстите си между нейните. Ръката ѝ беше притисната в неговата. Лакътят му бе потънал поне един инч в бюста ѝ. От време на време — тя бе сигурна, че е несъзнателно — ръката му се протъркваше по връхчето на гърдите ѝ. Резултатът бе видим.

— Може ли да се качим на каруцата със сеното, мамо?

— Разбира се. — Гласът ѝ излезе неочекано дрезгав.

Децата взеха да се карат в каруцата и водачът извика:

— Съжалявам, но не мога да поема отговорност за децата, ако поне единият родител не ги придръжава.

— Няма проблеми — каза Тед. — Ние и без това щяхме да се качим.

Той се качи пръв и подаде ръка на Елизабет. Тя бе загубила контрол над положението и не можеше да реши кога и какво се бе случило. Хората, които вече се бяха качили, както и тези, които възнамеряваха да се качат след нея, я гледаха в очакване. Трябваше да избира между това да предизвика скандал или да поеме ръката на Тед и да го остави да я издърпа нагоре. Предпочете второто.

Тед се увери, че Меган и Мат са седнали безопасно, преди да намери място за себе си и Елизабет. Тя запретна пола около краката си, като се стараеше да не допира бедрата си до неговите.

— Не е ли забавно, мамо?

Меган попита през главите на хората, които седяха помежду им. Всички погледи се насочиха в нейна посока.

— Приказно е! — отвърна тя, като опита да се усмихне.

Усещаше ръката на Тед, поставена на облегалката зад гърба ѝ. Ако се отпушнеше назад дори няколко милиметра, щеше да попадне в прегръдката му. Никога не би могла да запази толкова стабилна поза.

Кочияшът искаше да увеличи капацитета на каруцата. Когато дойде ред на последната група да се качи, той подкани останалите:

— Хайде, посгъстете се, моля, така че да може всички да се качат. Госпожо, бихте ли седнали в скута на мъжа си? Това ще освободи малко място.

Елизабет бе ужасена да разбере, че говореха на нея. Остана неподвижна като дърво. Всички се обърнаха да видят разглезната

госпожа, която не желае да влезе в положение.

— Елизабет!

Тя много добре чу тихата покана на Тед. Беше като галещ полъх за ушите ѝ, но не се обърна да го погледне. Чувстваше се безпомощна и примирена. Затова и не се възпротиви, когато Тед я повдигна и я сложи в ската си.

— Благодаря — каза водачът.

Той затвори металната решетъчна врата зад последния пътник. Сетне се промъкна към предната част, зае мястото си на върха на каруцата и подхвани юздите. Замахна с камшика и се провикна:

— Дръж се, народе! Потегляме!

Каруцата подскочи напред. Елизабет стоеше стегната и изправена, затова загуби равновесие. Притисна се пътно към гърдите на Тед. Тазът ѝ се плъзна в ската му. Той изпъшка леко, но тя не разбра дали е от удоволствие или от болка. Всъщност сама не знаеше какво предпочита да бъде.

— Мамо, чу ли какво каза човекът? — провикна се Меган. — Той си помисли, че Тед ти е мъж.

— Тед ще бъде толкова добър — закикоти се дяволът, боядисан в червено и черно. — И тогава аз ще си имам истински татко, вместо такъв, който да живее само в рая.

Елизабет скръцна със зъби и се молеше земята да се отвори, за да може тя да потъне в нея. Благослови милостивата душа, която запя една популярна песен и отвлече вниманието на тълпата.

Тогава усети, макар и през якето, трептенето от сподавения смях на Тед.

— Подсети ме да убия децата си по-късно — промърмори тя. — Съжалявам, Тед.

— За какво?

— Че те поставих в неудобно положение.

— Ти се чувстваш неудобно, не аз.

— И за това, че се наложи да стоя в ската ти. Надявам се, че не възразяваш много.

Очите му се спряха върху нейните.

— Съвсем не. Всъщност, докато сме тук — добави той дрезгаво и я обгърна с ръце, — нека се отпуснем и се насладим на... ъ-ъ... возенето.

Той бе очарователен. Маниерите му бяха безупречни. Можеше да се намръщи, че се налага да му седи в скута на сеното. Можеше също така да се възползва от положението и да я поопипа незабелязано. Би било лесно, като се има предвид, че ръцете му бяха кръстосани пред гърдите ѝ по време на цялото пътуване. Но той не направи нищо неприлично.

Бе истински джентълмен. Не беше ли ѝ предложил якето си, когато вечерта стана студена? Да, предложи ѝ. Тогава бе усетила и топлия му дъх да гали врата ѝ като с перце. Тогава едва не се изкуши да отпусне тялото си и да облегне главата си на рамото му. Но едва ли можеше да приемем нещо толкова романтично, когато той се бе постарал да задържи отношенията им на платоническо ниво.

Бе поддържал това приятелско, кавалерско поведение през цялата вечер. Бе съчувстввал на Меган и Мат, когато билетите им от лотарията загубиха. Бе им благодарил поне десет пъти за това, че го бяха поканили на есенния карнавал. Не ги бе зарязал още на завоя, а ги бе изпратил чак до входната им врата, за да се убеди, че са в безопасност. Усмивката му бе открита и приятелска, когато ѝ пожела лека нощ и ѝ благодари, че се е съгласила да ги придружи.

Беше идеалният придружител за това празненство.

Тогава защо, за бога, бе отчаяна и разочарована?

Отново вкъщи, сама в спалнята си на горния етаж с леко светеща лампа и затворени капаци, защо мечтаеше той да бе направил нещо повече?

Можеше да я докосне нежно с устни по врата по време на разходката на каруцата със сеното. Можеше да я докосне с пръст по гърдите, за да ѝ покаже, че не изглеждат зле за майка с две деца, приближаваща тридесетте.

Когато ѝ помагаше да слезе от каруцата, можеше да я задържи към себе си секунда или две повече. Когато ѝ каза лека нощ, след като децата бяха вече изпратени да се подгответ за лягане, можеше да влезе за чаша кафе. Можеше да я целуне приятелски по бузата за лека нощ. Можеше да направи нещо не чак толкова възпитано и доста повълнуващо.

Не че тя искаше нещо много романтично да се разгори между тях. Не мечтаеше за нищо подобно. Вечерта бе много по-приятна, отколкото тя смееше да очаква. Той се бе оказал много привлекателен, отколкото първоначално мислеше. Бившите му връзки я заинтригуваха и бе любопитна да научи какъв точно тип жени го привличаха. Мъж като него не оставаше ерген дълго време. Беше джентълмен, но не безчувствен. Всеки път, когато каруцата минеше през някоя дупка из полето и тя пропадаше по-дълбоко в ската му... Не, не, той определено не беше безчувствен.

О, по дяволите! Тя направо бе смешна. Засрамена от собствената си глупост, загаси лампата и издърпа завивката до брадичката си. Беше му ядосана, че е толкова възпитан.

ПЕТА ГЛАВА

Беше му все още много ядосана, когато отиде да пазарува следващия ден. Не отиваше далеч и не за дълго, затова реши да остави Меган и Мат вкъщи. И без това трябваше да си довършат домашните. Пазаруването без децата бе винаги по-лесно. Когато ги вземаше със себе си, те непрекъснато мрънкаха и я караха да купува неща, които не ѝ трябваха и не можеше да си позволи.

Супермаркетите бяха почти безлюдни, тъй като същия следобед по телевизията щяха да играят „Чикаго Беърс“. Бързо намери всичко, което ѝ трябваше и се запътваше към касата, когато го видя да влиза. Мислеше да го избегне, да се скрие или просто да подмине незабелязано, но за нещастие той също я видя.

При тези обстоятелства тя му се усмихна леко и му кимна. После обърна количката си на сто и осемдесет градуса и я забута в обратна посока. Точно си мислеше, че се е справила сполучливо с нежеланата среща, когато го видя да се подава от края на отсрещната пътека. Рязко спря и се оказа лице в лице с него.

— Здравей.
— Здрави, Тед.
— Голямо пазаруване си направила.

— За цяла седмица е. Опитвам се да си зареждам основно хладилника през уикендите. Делниците ми са доста заети. И все пак се налага да се отбивам в магазина поне веднъж дневно, тъй като винаги забравям нещо. — Припряното ѝ бърене изведнъж поутихна и спря. Напрегната, тя прескочи от една тема на съвсем друга: — Мислех си, че ще гледаш футбола, както всеки съвестен почитател.

Устните му се извиха в усмивка.

— В момента тече почивката между двете полувремена. Реших да отскоча за подкрепления. — В ръцете си държеше огромен пакет картофен чипс и шест бири.

— О, тогава да не те задържам — каза Елизабет и тикна количката си напред.

— Ако си приключила с пазаруването, ще ти помогна да занесеш чантите си до вкъщи.

— Не!

Възклицието изненада и двама им.

— Искам да кажа — продължи сконфузено тя, — не бих искала да те лишавам от футбола.

— Няма проблеми, „Чикаго Беърс“ са значително напред. Доста скучно е.

Преди да успее да възрази, той сложи чипсовете и бирите си при нейните покупки. После я измести и пое управлението на количката.

— Наистина, Тед, няма нужда да...

— Здравейте!

Тед завиваше наляво, когато бълсна количката на класната на Меган.

— Здравейте — каза Елизабет с изморен глас.

— Видях ви на карнавала вчера вечерта. Хареса ли ви?

Очите ѝ скачаха от Елизабет на Тед.

— Прекарах чудесно — каза Тед, тъй като въпросът бе очевидно насочен към него.

— Колко хубаво! Тези празненства понякога са наистина прекрасни. — Никой не промълви дума за известно време. — Е, хайде, довиждане.

— Довиждане.

Елизабет знаеше, че ще я обсъждат подробно в училищното настоятелство. Щяха да си помислят, че е много повече от обикновена позната с „гаджето“ си от есенния карнавал. Бяха ги видели да пазаруват заедно в неделя следобед. Това вече означаваше... Е, човешкото въображение няма граници.

Изчака жената да се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе, след което взе чипсовете и бирата и ги връчи отново на Тед.

— Точно се сетих, че трябва да взема още нещо. Благодаря за предложението да ми помогнеш с чантите, но съм сигурна, че вече второто полувреме тече. ЧАО.

Тя се бе скрила зад щандовете, преди той да успее да възрази. Тъй като класната на Меган вече се бе установила при млечните продукти, Елизабет се запъти към отсрецната страна на етажа. Тук можеше да се мотае, докато Тед си излезе.

— Защо го направи?

Елизабет изтърва портокалите, които бе стисната в ръката си, и се обръна назад. Тед стоеше буквально на милиметри от нея. На хълбока си бе опрял торба, пълна със зеленчуци и плодове. Това беше първият път, когато го виждаше ядосан. Веждите му бяха събрани ниско над очите.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Защо ме разкара по такъв начин?

— Не съм.

— Не си ли?

— Не. Аз... си спомних, че бях обещала на децата да им взема тиква, за да я издълбаем и направим фенер от нея.

Той погледна надолу към мрежата с портокали, която я предаде.

— Още не бях стигнала до нея — каза тя, за да се защити.

Остави портокалите и се запъти към сектора с тиквите. Хелоунин бе след две седмици. Тиквеният фенер щеше да мухляса и да се сбръчка дотогава. Затова трябваше да придаде достоверност на лъжата си.

Всяка тиква от купчината на щанда бе внимателно огледана и преценена. Тед се беше взроял в нея със същото гневно изражение. Беше облечена в плетеното си розово костюмче. Така съвсем не приличаше на вдовица, която се старае да съблазни неженения си съсед.

Той бе облечен също в спортни дрехи, но все още изглеждаше доста привлекателен в омачканите си, по-скоро удобни, отколкото красиви дрехи. Носеше доста избелели дънки, стари обувки без чорапи и блуза, чиито надпис отпред бе толкова изbledнял, че не можеше да се прочете. Изглеждаше, сякаш точно бе станал от леглото си и бе навлякъл първата попаднала му дреха. Защо това ѝ се струваше толкова сексуална мисъл — сама не можеше да си обясни. Може би защото в съзнанието си виждаше... себе си, легната в леглото, а той, изправен, да вдига ципа на дънките си.

Не искаше да обръща внимание на нищо от неговата външност. Нито дрехите, нито уханието му, нито чаровно рошавата му коса. Колкото и невероятно да изглеждаше, тя му беше сърдита за това, че не бе се възползвал от нито една от златните възможности, които му се

бяха предложили. Разбира се, тя щеше да го спре, но той можеше поне да опита. Толкова ли бе непривлекателна? Толкова отблъскваща?

Сутринта, преди да се събуди, отново бе сънувала безименния си любовник. Само че този път чертите му неприятно ѝ напомняха за человека, който сега я изучаваше с очарователните си сини очи.

— Все още ли не можеш да избереш?

— Коя ти харесва най-много?

— Обичам кръгличките.

— Също и аз. Как ти се струва тази? — попита тя и посочи с пръст една доста голяма тиква.

— Изглежда добре.

— Ще изпратя носача да я вземе тогава.

— Аз ще я нося.

— Наистина, Тед, не се притеснявай. Изпускаш цялата игра.

Той я погледна строго за момент, преди да отговори.

— Добре тогава. Може би ще намина по-късно довечера да ти помогна да я издълбаеш.

— И сама мога да се справя, но все пак благодаря.

— Тези неща могат да се окажат доста досадни. Ножът може да ти се изплъзне и...

— Способна съм да издълбая една тиква за Хелоуин за децата си.

Тонът ѝ бе направо досаден. Физиономията му ѝ подсказа, че изобщо не му е харесал. Беше си помислила, че няма да се откаже от скандал и не сгреши. Той постави торбата си с плодове на рафта с ябълки „Златна превъзходна“ и се наведе напред. Лицето му бе на сантиметри от нейното.

— Добре тогава. Забрави за тиквата, забрави за зеленчуците и носенето на чанти. Нека поговорим за нещо друго. Ще ми кажеш ли какво ти е станало от снощи насам?

Тя отвори изумено уста и отстъпи крачка назад. Грубият му тон я изненада.

— Не разбирам какво ми говориш — изльга тя.

— По дяволите! Знаеш много добре. Какво ти се е случило от снощи до днес следобед, което да те накара да ме гониш?

— Нищо.

— Същото си помислих и аз. Тогава защо не сме вече приятели? Да не би да е заради тази дебелана, на която попаднахме преди малко?

Защо допусна любопитството ѝ да ти повлияе? Да не би да се страхуваш от клюките, които могат да пълзнат, ако ни виждат заедно?

— Той прокара пръсти през очарователно рошавата си коса и продължи: — Виж, Елизабет, те ще говорят за теб просто защото си красива млада вдовица със страхотно тяло. Ще клюкарстват независимо дали сме спали или ще спим заедно.

— Което ние не възнамеряваме да правим!

Той присви очи. С нервен замах грабна торбата си с плодове от рафта. Ябълките се разпилиха по пода.

— Съвсем права си. Хамелеоните са си просто гущери, доколкото съм запознат. От тях ми настърхват косите.

— Съвсем ще се разкаже до Хелоуин.

— Тогава ще издълбаем още една — каза Елизабет на подозителните си деца.

— Защо сложи фенера на задния прозорец, мамо?

— Не мислите ли, че там изглежда по-добре?

— Да, но никой, освен нас не може да го види.

Ще го вижда и съседът, който живее зад нас, помисли си Елизабет. Ето защо тя постави и най-голямата свещ във вътрешността на тъжната тиквена глава, преди да я закачи на прозореца.

Лампите в къщата му не светеха и джипът му не беше на обичайното си място, което малко намали тържествуващата ѝ усмивка. Както и фактът, че едното око на тиквената глава бе хвръкнало, защото ножът се бе пълзнал. Възнамеряваше да го закрепи с няколко клечки за зъби. Едва ли щеше да се забележи от остьклената веранда на съседа ѝ.

— Тази е за наше забавление — каза Елизабет с почти пародийна усмивка. — Когато се развали, ще купя друга тиква и ще я издълбаем отново. А сега ми помогнете да почистя неразборията.

— Може ли да хвърлим семките?

— Не тази вечер. Време е за лягане вече.

Час по-късно децата действително бяха в леглата си. Бяха добре завити, бяха си казали вече молитвите, изпили и последната си чаша вода за деня и бяха вече приключили с разходките до тиквената глава. За нейна голяма изненада, Тед бе включен в молитвите им наред с нея, баща им на небето, леля Лайла и баба и дядо от двете страни. В

зависимост от поведението им през дадения ден, включването на госпожа Алдер бе по желание. Елизабет се зачуди дали Тед ще стане постоянна част от молитвите им.

Джипът му все още не бе в двора, когато тя духна свещта на тиквената глава и се качи в спалнята си.

Опита се да почете, преди да заспи, но не можеше да се съсредоточи върху скучния роман.

Как смееше да й говори по този начин? Какво се очакваше от нея да направи, като го видя в супермаркета? Да се хвърли на врата му ли? Или да наведе смилено очи надолу и да му благодари, че бе завел нея и децата на есенния карнавал?

Отгоре на всичко я бе нарекъл „хамелеон“. Ту се държеше с нея като джентълмен от Английския двор, ту беше вулгарен заради нараненото си echo. Бе по-разумно да задуши това странно познанство още от самото начало. Той бе прекалено лекомислен. Всъщност тя знаеше прекалено малко за него. Сега дори не искаше. Нещата трябва да си останат както бяха, преди да се случи инцидентът с Бейби. Господин Рандолф бе само далечен съсед, нещо като тайнствения мъж. Щеше й се и сега да е така.

Не загаси лампата си, докато не чу шума от джипа в двора. След това се мушна между завивките и си внуши, че изведнъж обхваналото я желание да спи, е просто съвпадение.

Само след няколко мига отхвърли чаршафите настани и измърмори нервно нещо под носа си. Спомни си, че е забравила включена пръскачката в двора. Бе я включила рано следобед и оттогава си работеше. Страхотно ще ми се отрази на сметката, помисли си, докато минаваше по стълбите, после през кухнята и към задната врата.

Тревата под босите й крака бе мокра и студена. Нощният въздух я караше да трепери, защото не бе имала време да сложи нещо над нощницата си. Вдигна края на дългата дреха, за да не я намокри и на пръсти се запъти към кранчето. То бе вградено в основата на къщата. Отне й малко време да го намери в тъмнината, но накрая успя. Наведе се и го затвори. Опита се да го затегне добре, преди да се изправи и да се обърне, за да поеме отново към къщата.

Изненадата я накара да замръзне на мястото си. Сложи разперената си ръка на сърцето, за да заглуши лудото му биене.

После позна фигурата, която изникна от плътната сянка на дървото. Беше Тед Рандолф. Чертите му не се виждаха много добре в тъмницата, но лунната светлина, която светеше в косите му и ги правеше да изглеждат като сребърни, го разкри незабавно.

Нямаше смисъл да задава въпроса: „Какво правиш тук?“, защото вече знаеше. Не ѝ беше ясно откъде знаеше, но важното беше, че знаеше.

Не бе изненадана, затова и не подскочи, когато той протегна ръка и взе кичур от косата ѝ между пръстите си. Стисна го в ръце, а след това го остави бавно и чувствено да се изпълзне от пръстите му. Сетне обхвана врата ѝ с едната си ръка. Тя наклони главата си, сякаш нежният допир на пръстите му бе разтопил гръбначния ѝ стълб.

Той притисна устни към тази грациозна извивка и последва дълга целувка. След това се взря в лицето ѝ. Докосна устните ѝ с пръст и проследи очертанието им. В отговор на неговия допир устните ѝ сякаш омекнаха и леко се отвориха. Той прокара пръста си по зъбите ѝ.

Някаква необичайна смелост я накара да протегне ръце и да ги сложи на гърдите му. После разтвори разкопчаната му риза и погали голата плът, къдравите косъмчета, за да стигне до стегнатите му зърна.

Тед неволно издаде лек съскащ звук и с рязко движение я притисна нежно към стената зад гърба ѝ. Главата му се накланяше все по-надолу към нея. Тя затвори очи секунда преди устните му да покрият нейните. Той наклони главата си, а след това потопи езика си в топлото меко кадифе на устата ѝ.

Елизабет чувствуващ тялото си, сякаш е без кости. Щастлива беше, че стената бе зад нея да я поддържа, докато се предаваше на майсторството и опита на Тед. Никога не бяха я целували така дълбоко, така чувствено, така цялостно. Никога. Дори във фантазиите ѝ.

Целувката му изцеждаше всички сили от тялото ѝ и същевременно я даряваше с нов пламък.

Езикът му ловко изучаваше устата ѝ. На моменти Елизабет усещаше, че се задушава, че сърцето ѝ спира, че около нея е пълно с ярки искри. Тялото, сърцето ѝ, душата ѝ щяха да се взривят.

Устните му бавно се спуснаха по шията ѝ. Езикът му играво се плъзна по меката част на ухото ѝ, преди да го прехапе леко в любовна игра. Целуна гърдите ѝ. Устните му бяха открепнати, горещи, жадни. Когато се затвориха около връхчето на гърдата ѝ, тя инстинктивно се

изви в кръста и десетте й пръста се вкопчиха в косата му. Нощницата не пречеше на страстната му целувка.

Тед я прихвани здраво през кръста и я задържа притисната към стената, докато той се изви напред и тя видя степента на неговата възбуда. Придърпа тялото си към неговото.

Миг след това той изчезна, сякаш погълнат от тъмнината.

Единственият шум, който Елизабет успя да чуе, бе трескавото биене на сърцето си и неравномерното си дишане. И течащото кранче. Падащите в мокрия пясък капки бяха единствената й връзка с реалността, единственото доказателство, че това, което ставаше, е реалност, а не още една от нейните фантазии.

Влезе отново в къщата, качи се по стълбите и отиде в спалнята си. Затвори вратата и се облегна на нея, слаба и задъхана. С една ръка допря устните си. Бяха все още топли и влажни. Дори леко пареха. Усещаше ги подути и наранени от леко наболата му брада.

Този път бе истинско. Този път наистина се бе случило. Но как? Защо? Защо му бе позволила?

Защото и тя бе човек. Бе жена, познала страсти. Желанията не бяха умрели заедно с Джон Бърк. Естествените й физически нужди не бяха заковани в ковчега заедно с него. Сами по себе си те не бяха срамни. Само начинът, по който избереше да ги задоволи, можеше да се окаже такъв. Среща със съсед в двора в полунощ не беше най-подходящият начин да потуши разгорещилите си страсти. Ако щеше да е толкова страстно, толкова неочеквано, ще трябва да намери някакъв начин.

Като че вдъхновена от някаква муз — или може би от дявола — тя отиде до бюрото си и извади един тефтер и писалка. Мастилото потече от химикала като кръв от отворена вена. Стаята бе студена, но тя не спря дори за да сложи нещо на гърба си. Не прекъсна трескавото си писане, докато фантазиите й в обора и тази за неизвестния любовник не бяха превърнати от видения в думи, записани черно на бяло.

След това заспа дълбоко и прекара цялата нощ, без да сънува. На сутринта се обади на Лайла, преди да е успяла да промени решението си.

Едва след като има възможност да си помисли няколко часа, Елизабет започна да се разколебава. Лайла със сигурност бе очарована

от решението ѝ да предаде фантазиите си за публикация. Тя се отби, за да вземе страниците, които сестра ѝ бе написала предишната вечер.

Още щом ги видя, ги дръпна от ръката на Елизабет:

— Няма да ти позволя да промениш решението си. Какво те накара да се решиш?

Елизабет бе щастлива, че е понеделник сутринта и двете сестри нямаха време за много обяснения. Това естествено предотврати един по-задълбочен разговор относно мотивациите ѝ. Не че тя би споделила с някого какво се бе случило в задния двор предишната вечер. Това бе тайна, която възнамеряваше да пази до гроб.

— Бих могла да използвам добре допълнителните доходи — каза тя на Лайла, за да задоволи любопитството ѝ. — Ако мислиш, че ще ги публикуват, изпрати ги, но няма да се сърдя, ако ми кажеш, че не струват и нямат шансове да излязат в книга.

— Нямам търпение да ги прочета — каза Лайла и облиза устни като в очакване на голяма забава.

Цяла сутрин Елизабет очакваше трепетно сестра ѝ да се обади по телефона. Когато стана време за обяд и от Лайла нямаше и вест, тя реши, че нещата ѝ са ужасни и че Лайла се чуди как да ѝ каже по най-тактичния начин.

В хотела имаше малко хора, така че и бизнесът ѝ вървеше слабо. След като приключи с обяда си, който се състоеше от сирене и плодове, започна да прелиства каталогите за поръчки. Когато звънчето на вратата ѝ подсказа, че някой купувач най-накрая се е решил да влезе, тя повдигна глава към вратата с обичайната си усмивка.

Усмивката замръзна на устата ѝ, когато на прага на магазина си видя Тед Рандолф. Елизабет едва не падна от високия стол, на който обикновено седеше, когато нямаше клиенти. Погледите им се засякоха и останаха така цяла вечност.

Накрая той проговори:

— Здравей!

Ходилата ѝ докоснаха пода, но тя все още не се чувствува достатъчно стабилна да се изправи. Всъщност коленете ѝ трепереха. Приглади полата си с влажни длани. Ушите ѝ започнаха да бучат.

— Здрави!

След още едно дълго мълчание той отклони очи от нея и ги насочи към вътрешността на магазина.

— Разглеждал съм витрината, но никога не съм влизал вътре.
Много е красиво.

— Благодаря ти.
— И ухае добре.

— Продавам сушени розови листа и ароматични торбички —
каза тя и посочи към една кошница, пълна с малки дантелени
възглавнички, натъпкани със суhi цветя и подправки.

Наистина ли е била в прегръдките на този мъж вчера вечерта? Гола, като се изключи леката ефирна нощница? Тя ли тръпнеше в ръцете му? Тя ли го целуваше страстно по начин, който дори сега я караше да чувства гъдел? И сега същите ли хора разговаряха спокойно за сушени листа и тъпкани торбички? Събота вечерта се бе почувствала отблъсната, защото той с нищо не ѝ бе показал, че е желана. Бе прекалено сдържан. Е, вчера не бе така. Но вместо да му бъде ядосана, тя бе по-скоро объркана.

Проследи го с поглед. Той взе една от красиво опакованите кутии и я помириса.

— Шанел? — попита, без да се обръща.

Елизабет кимна, без да промълви и дума. Той постави кутията на мястото ѝ и се запъти към рафтовете с шоколадовите изделия. Всичко в магазина привличаше окото дори с начина, по който бе подредено по полиците, но вниманието, което Тед отдели на всеки предмет, бе направо невероятно.

— Отворената кутия бонбони е поставена, за да можеш да опиташ, ако пожелаеш — каза тя, за да запълни неудобната тишина.

— Добра търговска политика, но все пак не искам, благодаря.

Оттам се запъти към кристалните топки за игли, а след това към шишенцата с парфюм, кутиите за бижута, сатененото бельо, тоалетните чантички и накрая — към подвързаните с дантела томчета поезия.

Елизабет бе сякаш омагьосана от начина, по който той се докосваше до стоката ѝ. Имаше големи, силни мъжки ръце, покрити с тъмни косми. И въпреки това бяха сръчни и деликатни, когато докосваха и най-нежната и фина дреболийка в магазина.

— За какво служи ключът?

Стресната от неочеквания въпрос, Елизабет стрелна погледа си от ръцете към лицето му.

— Комплект е с дневника.

— О, разбирам.

Той взе книгата със сатенената подвързия и пъхна малкото златно ключе в дупката. Лекотата и увереността, с която вкара ключето в отвора, накара Елизабет да се главозамае. Усети, че се залюлява на стола. Той оставил дневника обратно на рафта. Тя си пое дълбоко въздух. Тед се обърна с лице към нея, но остана мълчалив.

— Има ли... Имаш ли нужда от... Търсиш ли нещо специално?

Той прочисти гърлото си и погледна настани.

— Да, искам нещо хубаво.

— О? — Искаше ѝ се да попита: „За кого?“, но успя да се овладее.

— Много специален подарък.

— Има ли специален случай?

Той се закашля.

— Всъщност да. Искам да възстановя една стара връзка.

Той се премести и застана точно отсреща на огледалната плоскост, зад която стоеше тя.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ако не го направя, мисля, че няма да мога да се спра само с една целувка следващия път.

Елизабет бе вперила очи в ръбестата извивка на брадичката му. Но той не се помръдна от мястото си и не каза нищо повече. Стана ясно, че очаква тя да направи следващата стъпка, така че тя мъчително вдигна очи и срещна погледа му.

— Ти не спря само с една целувка този път.

— Не — каза той меко. — Не спрях, нали? Има ли нужда от извинение, Елизабет?

Тя поклати глава.

— Предпочитам да не говоря за това.

— Не искаш ли обяснение?

— Не мисля, че има обяснение, когато се отнася за нещо подобно. Това просто — тя направи безпомощно движение — се случи.

— Не съм го планувал.

— Знам.

— Не искам да си мислиш, че преминах през градината, за да направя нещо лошо на теб или на къщата.

Тя си поглежда и отвърна:

— Не си го мисля.

Няколко мига никой не каза нищо. После той попита:

— Защо бе толкова зле настроена спрямо мен вчера в магазина?

— Бях раздразнена.

— Защо?

— Не знам точно защо — каза тя и наистина го мислеше. — Може би защото бих искала да намирам сама гаджетата си. Не искам децата ми да ги избират вместо мен. Исках да ти покажа, че не си длъжен да ме извеждаш друг път. Може би се самозабравих малко в желанието си да бъда колкото може по-ясна.

— Наистина.

— Сега го осъзнавам. Съжалявам, че реагирах така рязко.

— Няма нужда от извинения. Аз също прекалих. Направо ме изкара от кожата. Въпреки всичко не биваше да казвам това, което казах. Ти не го заслужаваше.

— Моля те — каза тя и поклати глава. — Разбирам.

Тед въздъхна дълбоко.

— Както и да е. Когато се прибрах снощи, видях, че пръскачката ти е пусната. Реших да ти направя услуга и да я спра. Не очаквах да те видя да стоиш там. Особено пък облечена само в тази ефирна нощница. — Очите му станаха мрачни. — Това ми дойде като шок.

— Нали не си мислиш, че излязох просто така, за да привлеча вниманието ти?

— Не.

— Защото наистина не го направих заради това. Чух водата да шурти и се сетих, че съм я забравила. Ако не бе толкова късно, никога не бих излязла само по нощница. И ако не се налагаше, нямаше изобщо да излизам навън.

— Разбирам.

Ако наистина разбираше, за нея беше по-добре да замълчи. Беше една от тези ситуации, в които само можеше да стане по-лошо, ако говориш прекалено много.

— Какво мислеше да направиш? — попита тя.

— Просто да те целуна. Нищо повече от това, кълна се. Но тогава ти започна да ме целуваш. Усещах гърдите ти долепени до

моите и, по дяволите, беше толкова страхотно усещане. Трябаше да...
Какво има?

— Искаше да купиш нещо — каза тя с дрезгав глас. — Какво си наумил да купиш за подарък на твоята... твоята лейди?

— О, да. Е, нека видим.

Той пъхна ръцете си в джобовете на панталоните, от което якето му падна свободно зад раменете. Предницата на ризата му бе пътно изпъната от мускулестите гърди под нея. Предната част на панталоните му...

Елизабет премести виновно очи обратно на гърдите му и забеляза тъмния облак косми, който се показваше изпод ризата. За пръв път го виждаше разгърден... като изключим тогава, когато бе доста далеч, за да го изучи подробно. Винаги ли се издокарваше така за следобедните си срещи?

— Какво предлагаш? — попита я той.

Елизабет се почвства толкова объркана, че не можа да измисли и едно-единствено предложение за покупка. Огледа магазина си, сякаш го виждаше за първи път. Не можеше да си спомни как се наричаха отделните стоки и колко струваха. Когато най-накрая успя да свърже няколко думи и да образува смислено изречение, направи няколко предложения, но той не хареса нито едно от тях.

— Не, тя определено не е от този тип — отговори, когато Елизабет му предложи тънък том със сонетите на Шекспир.

Да, естествено, че не беше. Не можеше да бъде такава. Любовниците рядко са такива. Един мъж не се отбиваше при любовницата си, особено когато не я е виждал отдавна, за интелектуално общуване.

— Какво ще кажеш за това накъдрено бельо?

Тед стрелна поглед към витрината с нежни женски долни дрехи.

— Жените наистина ли обичат да носят подобно бельо? Или само на мъжете им се ще те да обичат?

Ядът й към него изплува отново на повърхността. Защо я занимаваше с абсурдните си идеи? Ако искаше да купи някакви сексапилни бикини за тайната си любовница, защо трябаше да бъде точно от нейния магазин?

— На някои жени им харесва — троснато отвърна тя. Постави особено ударение на втората дума, като че искаше да подчертава, че

жените, на които им харесва да носят подобно бельо, са със съмнителна репутация.

— Ти обичаш ли?

Погледът ѝ се спря в очите му. Те я караха да лъже. Изправи се, за да посрещне предизвикателството. Освен това синът ѝ вече го бе осведомил, че обича.

— Понякога, когато съм в настроение.

— Колко често те обхваща подобно настроение?

На корема ѝ стана топло. Топлината се разля нагоре и изпълни гърдите ѝ, които се стегнаха под блузата. Дали бе забелязал? Помнеше ли как ги бе целувал през нощницата предишната вечер?

— Това е различно при всяка жена — каза тя.

Той се обърна и започна да разглежда асортимента, като пълзгаше внимателно закачалките една по една. Звукът на звънтящия метал беше толкова дразнещ за Елизабет, колкото стържене на нокът по черна дъска.

— Това е много красиво — каза той и издърпа едно от ефирните парчета плат. След това го повдигна демонстративно към Елизабет. — Как му е името?

— Боди.

Устните му се разтвориха в широка вълча усмивка.

— Няма съмнение. Всеки мъж може направо да се побърка само като го гледа.

Тя неолови шега в думите му и едва сдържа желанието си да го измъкне от ръцете му.

— Искаш ли го или не? Струва шейсет долара. — Той леко подсвири с уста. — Тя не го ли заслужава? — попита Елизабет с фалшива усмивка.

— О, да, определено го заслужава.

Силата и дълбочината на гласа, с която произнесе последните думи, я накараха да настръхне от ярост към него.

— Да го опаковам ли?

— Не толкова бързо. Все още не съм решил. Направи му реклама.

Той подхвърли бодито на щанда. Нервите на Елизабет бяха опънати до предел. Той или искаше проклетото нещо, или не го искаше. Но тя не можеше да си позволи да загуби покупка за шейсет

долара, особено в такъв слаб за магазина й ден! Затова вдигна бодито и започна да изрежда различните му качества.

— Направено е от сто процента естествена коприна.

Той хвана крайче от плата между пръстите си и го прътка. Точно както бе направил с косата й предишната вечер.

— Много красиво. Много фино. Почти прозрачно. Това представлява ли някакъв проблем?

— Моля?

— Нещо вижда ли се през него?

— В спалнята — да. Но ако го носи под дрехите си — не.

— Добре — каза той. — Какво ще кажеш за цвета? Как се нарича този цвят?

— Цвят на гола кожа.

— А, това дава добра представа за цвета действително. А размерът?

— Какъв размер е тя? — Четиридесет и четири, с бюст двойно D, помисли си злобно.

— Приблизително с твоя ръст. Постави го на тялото си — каза спокойно той.

Тя се поколеба, но за да не се прави на недостъпна, съмкна бодито от закачалката. Постави презрамките на раменете си, а останалата част приглади на мястото й.

— Еластично е. Ще стане и на трийсет и две, и на четиридесет и четири.

— Трийсет и две и четиридесет и четири какво?

— Размер на сутиена.

— Аха.

Тед премига и насочи очи към чашките на сутиена, които прилягаха на формата на бюста й.

— Мисля, че това е точно по размер. Тези разкопчават ли се?

Той протегна ръка към перлените копчета на предната част на бодито. Още като допря пръстите си до тях, първите две се разкопчаха. Погледите им се срещнаха почти мигновено.

Елизабет хвърли дрехата на щанда.

— Какво реши?

— Това за какво е?

Тя наблюдаваше пръстите му като омагьосана. Те преминаха бавно по високо изрязаната извивка за крака до закопчалката, която събираще предната и задната част. Елизабет едва успяваше да се контролира.

— Откопчава се — каза тя с необичайно пресипнал глас.

— Но защо?

Напрегната до предел, тя почти извика.

— А ти как мислиш?

— Хмм, за удобство. А тези са за прикачване на чорапи, нали?

Той прокара пръста си по една дантелена ивичка.

— Да, но могат да се откачат, ако е необходимо.

— Прибави към това и един чифт дантелени чорапи и ще го взема.

— В брой или с кредитна карта?

— С кредитната карта.

— Чудесно.

Той я бе вбесил до такава степен, че тя едва успяваше да напише бележката. Дръпна ръчката толкова силно, че машинката едва не погълна кредитната му карта.

Т. Д. Рандолф. Зачуди се дали името му беше Тадеус и какво точно означаваше Д-то. Сетне се прокълна, че изобщо се замисля. Не даваше и пет пари как точно е пълното му име.

— Да го опаковам за подарък ли? — попита почти невъзпитано тя, докато увиваше греховното бельо в розова хартия.

— Няма да е необходимо.

Обзалагам се, помисли си тя. Вероятно направо щеше да се хвърли в прегръдките ѝ. Разопаковането щеше само да отнеме ценно време и да проточи нещата.

— Благодаря ти — каза ѝ, като поемаше чантичката, която Елизабет с протегната ръка му подаде.

— Моля. Добре дошъл си.

— Ще се видим вкъщи.

Не и ако мога да го предотвратя, каза си тя наум. Кимна студено и обрна главата си настрани още преди той да е напуснал магазина. Същевременно внимателно го проследи с поглед през витрината и се увери, че е напуснал хотела. Походката му беше натрапваща се безгрижна и чак изглеждаше надута.

Поне не си бе насрочил помирителната любовна среща в хотел „Каванот“. Някои от крайпътните мотели повече щяха да му подхождат.

Обърна се с гръб към фоайето и пъхна бележката от кредитната му карта в касовия си апарат. Когато камбаната на вратата иззвъня отново, тя си помисли, че той се бе върнал за нещо. Обърна се рязко да го посрещне, но на лицето й бе изписана такава гримаса, която сякаш казваше: „Не ме беспокойте!“.

— О, здравейте! — каза тя натъжена.

ШЕСТА ГЛАВА

— Преча ли? — попита Адам Каванот.

— Не, разбира се, че не, господин Каванот. Аз точно... ъ-ъ...

Мъжът, на когото толкова искаше да направи добро впечатление, я бе хванал за втори път точно по средата на нейните обичайни замечтани състояния.

— Преглеждах едни каталоги — измисли за оправдание накрая.

— Изглеждаш много замислена.

— Да, наистина бях се замислила. Моля, влезте и седнете.

Този път е дошъл сам, отбеляза тя.

— Имам само минута.

Без да изпита и капка неудобство, той се почерпи от отворената кутия бонбони и облиза пръстите си съвсем несъзнателно.

— Имам малко време между срещите. Щях да се отбия по-рано, но програмата ми е претрупана.

— Сигурна съм, че сте ужасно зает.

— Мислех си, не бихме ли могли да вечеряме заедно... да кажем, събота вечер.

— Вечеря? — попита глупаво тя.

Вечеря с Адам Каванот — международен плейбой и един от най-добре котиращите се ергени? Тя с него?

— Свободна ли си в събота вечер? Ако не си, можем да го направим...

— Не, свободна съм — каза внезапно тя. — Вечеря в събота вечер ще е чудесно.

— Страхотно. Намирам, че бизнес срещите са много по-приятни, когато са проведени на вечеря, и то с красива жена. — Той ѝ дари една холивудска усмивка. — Ще намеря адреса от досието ти и ще дойда да те взема в седем и трийсет вечерта.

— Може да се срещнем някъде — предложи тя, като се стремеше да не го беспокои чак толкова.

— Предпочитам да те взема от къщи в седем и трийсет в събота вечер.

— Да, чудесно.

— Ще се видим тогава, Елизабет.

Пет минути след като излезе, тя стоеше неподвижна и не можеше да повярва, че той наистина е влязъл и ѝ е определил среща на вечеря. Ощипа се няколко пъти, за да се увери, че не е в света на мечтите си. Той бе толкова красив, толкова чаровен, толкова добре облечен и издокаран, толкова от всичко, което можеше да пожелае една жена. А бе поканил вдовицата Бърк на вечеря!

Какво щеше да облече?

Мудният и неприятен понеделник се компенсираше от динамичния и трескав вторник, в който една местна асоциация на ветеринарите бе организирала двудневен семинар в хотела. Бизнесът я държа доста заета и в сряда сутринта. До обяд, когато ветеринарите напуснаха хотела, „Фантазия“ се нуждаеше от ново зареждане и подреждане.

Тя оправи рафтовете и пренареди стоката, която бе разместена от любопитни мъжки пръсти. Работата не изискваше съсредоточаване. Навън валеше. Дори вътре атмосферата бе мрачна. Запали няколко приятно ухаещи свещи в магазина си, за да му придае уют и привлекателност за потенциалните клиенти.

Беше разкошен ден да се свие пред камината с книга в ръка. Или пък да си подремне. Елизабет започна да се унася. Мислите ѝ...

Извитата каменна стълба бе мрачна. Стъпалата бяха неравни. Стъпките на прадедите ни ги бяха изтъркали. Стъпвах внимателно и се стараех да не разлея нищо от това, което носех върху таблата.

Площадката бе осветена от слаба сива светлина, която идваща от тесен прозорец. Сребристи поточета дъжд се стичаха по замъгленото стъкло. Облегнах тежката табла на хълбока си и почуках на дъбовата врата в дъното на коридора. Той ми извика да вляза. Когато отворих вратата, сърцето ми заби лудо. Така ставаше всеки път, когато влизах в скромно обзаведената спалня, където гостът ни бе прикован на легло.

Подслоняхме го под покрива ни вече две седмици. Ясно си спомням следобеда, когато чух двуместния му самолет. Веднага се втурнах от кухнята на двора. Хвърчеше ниско и влакеше след себе си облак черен пушек. Успя да го приземи и да изскочи от самолета, преди той да избухне и да потъне в пламъци.

Баща ми, който по това време работеше на нивата също чу катастрофата. Заедно побягнахме към огнената купчина. Пилотът се бе измъкнал, но явно бе ранен. Хванахме го двамата и го пренесохме въкъщи, точно в тази стая.

Беше американец. През стиснати от болка зъби той инструктира баща ми да потуши пушека, за да не издаде местоположението си на германците. Знаеше съвсем малко френски, а ние не говорехме въобще английски. Но успя да ни обясни, преди да загуби съзнание. Баща ми се втурна да направи каквото го бяха помолили и ме оставил да се грижа за ранения пилот.

Внимателно свалих очилата му и кожената летателна шапка. Докато избърсвах праха от лицето му, сърцето ми взе да прескача. Той бе изключително красив, с гъста къдрава кестенява коса, която се спускаше чак до веждите. Пръстите ми бяха доста несръчни, докато се опитвах да сваля дрехите му, но нямах друг избор. Голямото червено петно на чаршафа под него се увеличаваше.

По-късно научих, че го улучили при самолетна битка с германски изтребители. Останалата част от ескадрилата му била свалена. Куршумът се бе врязал в кожата му точно над кръста. Почистих раната и я превързах. Пъшканията му, докато бе в безсъзнание, извикаха сълзи в очите ми.

Щеше да се възстанови, но трябваше да мине доста време, преди да се върне на служба или дори да бъде преместен във военна болница. Тъй като баща ми работеше от зори до здрач, отговорността за лечението на пилота падна изцяло на мен.

Когато влязох в стаята, той лежеше, облегнат на стената, подпрян от няколко възглавници. Наведох погледа си от голата му гръд, защото всеки път, когато очите ми се спираха там, усещах влажна топлина някъде дълбоко в себе си. Гърдите ми ставаха напрегнати и стегнати, когато го видех. Дрехите му бяха толкова изцапани с кръв, че се наложи да ги унищожа. Всичко, освен един дълъг бял копринен шал, който сега стоеше под възглавницата на леглото ми.

Знаех, че е гол под чаршафите. Също знаех как изглежда, когато е гол. Бе ми се налагало да мия тялото му с гъба множество пъти, когато бе трескав и бълнуващ.

Засрамена от погледа му, аз го попитах дали иска да яде и той ми отговори, че иска. Дървеният дъсчен под скърцаше под краката ми, докато се приближавах към тясното легло. Наведох се да поставя таблата на ношното шкафче. После седнах на крайчеща на леглото, като внимавах да не се допирам до бедрото му, което бе ясно очертано под тънките чаршафи.

Ръката ми трепереше, докато го хранех с лъжицата в устата. Той се усмихна и ме похвали, че супата била изключително вкусна. След всяка хапка попивах устните му със салфетка. Изяде си всичко.

Преди да изляза, запалих една свещичка на ношното му шкафче. Това щеше да омекоти тягостното настроение, причинено от шума на дъждовните капки по покрива на къщата. Застанала пред леглото му, аз нервно плеснах с ръце и попитах дали няма нещо друго, което бих могла да направя за него.

Той не каза нищо, но повдигна ръката си и я постави на извивката на кръста ми. Допирът му бе топъл. Усетих го дори през дрехите си. Натискът бе съвсем лек, но почувствах, че иска да седна отново на леглото до него. Бляскавите му очи ме омагьосваха. Бях неспособна да им устоя. Той повдигна ръката си и ме погали по бузата с опакото на пръстите си. Игриво докосна кичурите коса, които се бяха изпълзнали от кока ми. Каза ми, че американските момичета наричали този стил прическа „Гибсън-гърл“ и се смяя на акцента ми, с който се опитах да повторя думата.

Тогава ръката му се пълзна надолу по шията ми и тясната яка на роклята ми. Той прокара пръсти по дантелената панделка, която едно време е била на майка ми, и продължи към копчетата. Разкопча ги бавно, едно по едно.

Сърцебиенето ми съвсем се усили, когато ръката му стигна до гърдите ми и ги обхвани със силните си пръсти. Завладяха ме едновременно страсть и объркване. Залюлях се зашеметена, когато ръката му докосна връхчето на гърдата ми. Лицето ми се зачерви от срам и удоволствие.

Със свободната си ръка той се протегна и обгърна врата ми. Сетне нежно придърпа главата ми и я приближи на възглавницата до

своята. След това ме целуна. Бях шокирана, когато усетих, че устните му се разтварят и езикът му прониква в устата ми. Никога не се бях замисляла, че устата можеше да служи за нещо толкова интимно. Съвкупяването беше нещо естествено и обичайно във фермата, но винаги си бях мислила, че хората се отнасят към размножаването по същия прагматичен начин, както животните. Никога не бях предполагала, че сърцето може да бие толкова силно, че кръвта може да тече толкова гореща, толкова гъста. Не бях и сънуvalа, че подобно удоволствие може да се извлече от сношаването.

Ръцете му се промъкнаха под дрехите ми и докоснаха меки и тайни места по тялото ми. Места, които аз едва докосвах дори когато се къпех. В църквата ни бяха учили, че да се пипа „там“ е греховно. Но сега не мислех нито за баща ми, нито за греха, нито за задълженията, които ме чакаха в къщата. Мислех единствено за американеца и прекрасните усещания, които изникваха от галещите му ръце.

Не се сдържах и изстенах, когато усетих, че пръстите му се свиват около пухкавата част между бедрата ми.

С груб, дрезгав глас той ме помоли да го докосна и аз. Разбрах го, защото се постара да придвижи ръката ми в съответната посока. Изглеждаше странна молба, защото вече го докосвах дни наред. Но когато ръката ми се плъзна под чаршафа към нежната пъlt, разбрах, че това е друг вид допир. Беше горещ, но от друг вид треска. Дишането му беше тежко, но не от делириум.

Той набра полите ми около кръста и ме издърпа върху себе си. Опитах се да му напомня за раната, но не искаше и да чуе. Свали камизолката ми надолу и започна страстно да целува гърдите ми. Не можех да говоря. Не можех да направя нищо, освен да се оставя на...

Когато телефонът иззвъня, Елизабет подскочи. Положи голямо усилие да успокои биенето на сърцето си, преди да отговори. Пое си няколко пъти дълбоко въздух. Ръката ѝ трепереше, когато се протегна да вдигне слушалката.

— Ало.

— Здрави. Аз съм, Лайла. Нещо не е наред ли? — попита сестра ѝ.

— Не, няма нищо.

— Гласът ти звучи странно.

— Заета съм.

— Заета да пишеш нови фантазии, надявам се. Лизи, те са невероятни.

Когато изминаха три дни и Лайла все още не бе позвънила, Елизабет си бе помислила, че разказите ѝ са прекалено аматьорски, за да бъдат публикувани, или че Лайла просто не е харесала фантазиите ѝ. И в двата случая се почувства облекчена и същевременно огорчена, че писателската ѝ кариера бе толкова кратка.

— Не си длъжна да казваш това само за да ми спестиш разочарованието — каза сега на сестра си.

— Не го правя нарочно. За бога, Лизи, никога не съм предполагала, че имаш толкова еротично въображение. Прочетох всяка една от фантазиите ти поне по дванадесет пъти и всеки път усещах, че се забавлявам страхотно.

— Но ти си ми сестра и ме обичаш. Естествено е да си мислиш, че...

— Добре! Исках да бъдат добри, така че се усъмних в собствената си преценка, макар да знаех, че съм права. За да се уверя, че не греша, накарах още четири человека от болницата да ги прочетат.

— Не си направила това, нали? — възмути се Елизабет.

— Успокой се. Не им казах кой ги е написал. Никой не би и повярвал, че е била малката ми писанка.

— Благодаря ти — каза сухо Елизабет.

— Както и да е, стига ти и това, че и жените, и мъжете, които ги прочетоха, бяха...

— Ти си ги дала и на мъже?!

— Тези книги не се продават само на жени — възрази Лайла. — Мисля, че трябва да имаш това предвид. Предположих, че ще е хубаво да разберем дали се харесват и на мъжете. Определено фантазиите ти се котират и там. Вече са на път за Ню Йорк. Ръкописите, а не мъжете — добави тя и се засмя.

— Вече си ги изпратила?

— Да, за да нямаш възможност да ме разубедиш. Напечатах ги сама. Правех хиляди грешки. Ръцете ми се потяха от вълнение. Кога ще ми дадеш да прочета някоя нова фантазия?

— Нова? Кой каза, че ще има нови?

— Аз ти го казвам. Талант като теб не се е изчерпал с две фантазии.

— Не съм сигурна, че се изисква талант. Пък и не знам кога и дали ще имам време да напиша още. Имам среща в събота вечер — срамежливо добави тя.

— Шегуваш се — изписка Лайла. — С кого? С человека с кокошарника?

— Не е кокошарник. Човекът има ирландски сетер и малки кученца. Името му е Тед Рандолф и моята среща не е с него.

Елизабет не бе разказала на сестра си за миналата събота вечер и за есенния карнавал, защото сестра й щеше да си направи погрешни изводи. Лайла щеше да си помисли, че Тед е отишъл заради самата нея, а не за да достави удоволствие на децата.

— Адам Каванот ме покани на вечеря — добави Елизабет.

— Наистина ли? Е, скъпа сестро, това може да послужи за материал за друг разказ. И помни — трябва да предадеш всяка подробност.

— Но, Лайла, това е само една вечеря — настояваше Елизабет.

— Която, ако си изиграеш добре картите, може да продължи до закуска. — Елизабет изпъшка яростно. — Не се горещи. Крайно време е да изживееш някоя от твоите фантазии. Забавлявай се добре. Само, моля те, не се влюбвай в Каванот.

Лайла затвори телефона малко след като накара Елизабет да обещае, че ще си помисли за нови фантазии. Елизабет се изненада да види, че е задържала магазина отворен пет минути по-дълго. Заключи набързо и напусна. Госпожа Алдер се ядосваше, когато закъснееше.

Движението бе кошмарно заради дъждъа. Още преди да успее да слезе от колата си, Меган и Мат я посрещнаха с викове.

— Мамо, нещо ужасно се е случило на Тед — каза Меган разтревожена.

Елизабет отстрани децата си, излезе от колата и затвори вратата.

— Какво искаш да кажеш с това — нещо ужасно се е случило на Тед? Довиждане, госпожо Алдер — извика тя на излизашата от двора жена. — Сега, какво е станало с Тед? — попита Елизабет децата си, които биха могли да накарат професионално погребално дуо да изглежда весело и забавно.

— Смятаме, че е мъртъв или нещо подобно — гордо заявиха те.

Мат се правеше на толкова мрачен, че Елизабет едва успя да сдържи смяха си.

— Какво ви кара да мислите така?

— Колата му е тук, в двора, а той не иска да отваря, като тропаме на вратата.

— Може би е излязъл с мотора си.

— Той е в гаража.

— Може би просто няма нужда от компания в момента.

Или по-вероятно си има такава, помисли си Елизабет. Не го бе виждала от понеделник в магазина, когато гордо бе закрачил с чантичката от „Фантазия“ в ръка. Излязъл беше с подаръка за тайнствената си любовница.

Меган клатеше главата си.

— На масата в кухнята му има мръсни чинии от закуската. Той изобщо не обича разхвърляно. Казвал ми го е по-рано.

— Може би просто не му се е чистило днес.

— Или може би е мъртъв. Може би някой се е промъкнал и го е намушил с ножа или нещо подобно. Ще се чувстваме виновни, ако не проверим.

Откъде на Мат му идваха тези потресаващи идеи? Спокойно, каза си тя.

Синът ѝ отново започна:

— Хайде, мамо. Трябва да отидем да видим.

Децата я бяха хванали всяко за по едната ръка и я дърпаха през двора.

— Сигурна съм, че има някакво разумно обяснение.

Заби токчетата си в земята, но децата бяха наистина разтревожени. Ако не задоволеше любопитството им, нямаше да я оставят на мира. Щяха да я молят, докато накрая пак се предаде.

— Добре, добре, отиваме.

Отново се замисли за постъпката си, когато вдигна ръката си, за да почука на вратата. Поколеба се за момент, но само един поглед към Мат и Меган я накараха да почука, и то силно. Тя почака няколко мига и като не чу никакви стъпки, почука отново.

— Виждаш ли, мамо, той не отговаря.

— Ето, мъртъв е.

— Не е мъртъв — подчerta изрично тя на черногледия си син. — Всъщност сигурна съм, че няма нищо нередно.

Елизабет се залепи за стъклото и се взря навътре. Както бяха казали децата, масата в кухнята бе затрупана с чинии от повече от едно хранене.

— Давай, мамо, влез да видиш — подкани я Меган. — Вратата е отключена.

— Меган, не мога просто така да вляза в къщата на един мъж.

— Защо?

Любопитството в очите ѝ бе толкова невинно и искрено, че майка ѝ се затрудни в избора на отговор.

— Не е учтиво, ето защо.

Това, което не можеше да обясни на децата си, беше, че господин Рандолф не би искал да го беспокоят, когато се въргаля из леглото с някоя приятелка или спи след тежко пиянство... Още няколко други възможности съществуваха. Тя се сети за доста. Въпреки всичко бе доста любопитна. Какво точно правеше той сега?

— Ами ако Тед е болен и ти не отидеш да му помогнеш...

— Той може да умре и вината ще е твоя. Твоя ще е, мамо.

— Добре тогава! — извика тя.

Да я накарат да се чувства виновна беше най-добрият начин да я убедят да свърши нещо. Това винаги се оказваше успешна агитация и децата го знаеха отлично. Отвори стъклената врата, а после и дървената. И двете бяха отключени, както бе ѝ казала и Меган. Пристъпи вътре. Двете деца я следваха непосредствено.

— А сега вие двамата останете тук.

Не искаше децата да видят идола си в компрометираща — или каквато и да е ситуация — с друга жена.

— Искаме и ние да дойдем.

— Не, ще останете тук. Аз ще проуча дали има нещо нередно и ще се върна веднага.

За да ги накара да се подчинят, тя заключи остьклената врата зад себе си и се придвижи на пръсти през закритата веранда. Преди да влезе в кухнята, извика името му. Гласът ѝ прозвуча необичайно силно и отекна в празната къща. Вероятно бе излязъл с приятели, а това бе нахлуване в частна собственост, което тя трябваше да обяснява покъсно.

Но това, че е излязъл с приятели, не обясняваше натрупаните мръсни чинии на масата. Нямаше да остави кухнята си в това състояние, ако нямаше наистина уважителна причина.

Не знаеше точно разположението на стаите в къщата. Затова се оставил на интуицията ѝ да я отведе до входната врата и оттам извика отново името му. Дневната, която случайно намери, бе обзведена с вкус. Нямаше нищо екстравагантно, разбира се, но всичко бе модерно и с добър стил. Няколко списания бяха прилежно подредени на малка масичка. „Нюзик“, „Тайм“, „Ескуайър“. Нямаше никакви списания с голи момичета.

— Вероятно тях ги държи в спалнята си — прошепна си.

Настъпващият здрач правеше деня още по-мрачен. Дъждът, който бе започнал, когато се връщаше от работа, сега вече бълскаше в прозорците. Не бе светнала лампите. Широките стаи навяваха тъжно настроение. Цялата тази бъркотия започваше да я плаши.

— Господин Рандолф? Тед?

Спра, за да се ослуша. Не получи никакъв отговор, затова се обърна и се запъти към кухнята.

Не бе направила и пет крачки, когато ѝ се чу пъшкане. Замръзна на мястото си. Опитваше се да разбере дали това, което бе чула, е реалност. Да, ето че пак го чу. Този път дори по-силно.

Сърцето ѝ заби лудо. Дали бе стенание от болка или от страст? Агония или екстаз? Вероятно и двете. Мили боже, не искаше и да знае. Но децата ѝ никога нямаше да я оставят на мира, докато не разбереше какво точно става с Тед Рандолф.

Обърна се и се запъти отново към хола. Като се приближи, успя да различи шум от търкането на два платя. Чаршафи със сигурност, но дали бяха двама души или само един — не можеше да отгатне. Пое си дълбоко въздух и надникна през вратата, като веднага отдръпна главата си, когато видя каквото я интересуваше.

Стаята бе без съмнение спалнята на Тед. Точно срещу вратата, непосредствено до отсрещната стена, бе разположено огромно двойно легло. Той лежеше на него, за щастие — сам, но неспокойен.

За краткото време, което си бе позволила да надникне вътре, ѝ стана ясно, че Тед е болен. Ръцете и краката му бяха проснати, но непрекъснато шаваха. Главата му се бълскаше ту на едната, ту на другата страна на възглавницата.

Елизабет събра куража си и влезе в ергенската стая с решителността на млад воин, отишъл в битка за първи път. Човек трябваше да изпълни дълга си.

— Тед?

Не се изненада, че той не успя да я чуе. Гласът й бе треперещ и тих. Стенанията му, които бяха станали по-силни, лесно я заглушаваха. Той метна едната си ръка встрани и нервно отметна чаршафа.

Беше напълно гол.

За щастие не й се налагаше да види всичко. Краят на бебешко синия чаршаф се бе оплел около таза му и го прикриваше. Единият му крак стърчеше извън очертанията на леглото. Другият бе покрит, но ясно очертан от плътно омотания чаршаф. Гърдите му бяха голи. Хълтналият му стомах се движеше нагоре-надолу в тежки движения. По-надолу...

Елизабет се откана да гледа по-надолу. Въпреки това обаче не успя да не забележи, че долната част на тялото му изглежда доста секси. Черна, сякаш копринена нишка косми се спускаше от гърдите му надолу към слабините. Зърната му трябваше да бъдат отпуснати, но не бяха.

Тя се придвижи на пръсти до леглото, сякаш там лежеше жесток звяр, а не един безпомощен човек. Клепачите му бяха затворени, но потрепваха спазматично. Той мърмореше нещо, което тя не можеше да разбере. Сетне отново простена дълбоко.

Подтикната от съжаление, тя подви едното си коляно на леглото и се наведе над него.

— Тед? Болен ли си?

Той протегна едната си ръка сляпо напред. Другата...

Тя не бе забелязала това, преди той да го покрие с ръката си. Сама не знаеше как бе могло да убегне от вниманието й. Може би го бе забелязала, но мозъкът й не искаше да го възприеме. Сега вече нямаше избор.

Очите й бяха прекалено сухи, за да премигнат. Елизабет усети, че е започнала да пъшка през открехнатите си устни. Пронизващ звук изпълни главата й. Усети, че й прилошава.

Той отново отметна ръката си. Юмрукът му се удари в гърдите й. Пръстите му се отпуснаха и обвиха меката й гърда. Това трябва да го е извадило от неспокойния сън, защото той внезапно отвори очи.

Гледаше я втренчено, толкова учуден от присъствието ѝ, колкото и тя заради голямата му ръка на бюста ѝ.

Тед отдръпна рязко другата си ръка от слабините си и се зави с чаршафа до кръста. И двамата не обърнаха внимание — или по-точно се правеха, че не обръщат никакво внимание — на странната издутина на чаршафа точно над ханша му.

— Какво правиш тук?

Гласът му беше прегракнал. Прокара езика по устните си, с цел да ги навлажни.

Елизабет направи доста опити, преди действително да успее да каже нещо.

— Аз... аз... децата... Болен ли си? — бе единственото, което можа да измисли.

Той прътърка очи и каза:

— Ще се оправя.

Старанието му да се прави на мъжага и да отрича болестта си я вбеси.

— Болен ли си, или не?

— Да, болен съм — промърмори. — Предполагам, само грип. По-добре си тръгвай, преди да си се заразила и да си го пренесла на децата.

— Имаш ли температура?

— Не знам. Ти как мислиш?

Елизабет се поколеба за момент, преди да сложи студената си ръка на челото му. Беше топло.

— Мисля, че имаш малко температура.

— Вдигнах я по-рано. Започнах да се потя. Затова разхвърлих одеялата.

На земята до краката му бяха скучени одеяло и покривка за легло.

— Имаш ли термометър?

— Да, в банята.

Благодарна, че ѝ се удаде възможност да се отдалечи малко от него, тя стана и се запъти към банята, в която се влизаше направо от спалнята. На втория рафт над мивката откри термометър. Едва устоя на желанието си да види какво още има в шкафчето. Трябваше обаче да

спазва приличие и да се върне незабавно. Това и направи, след като взе и едно пластмасово шишенце с аспирин.

Той бе опънал чаршафа си и го бе издърпал на няколко пръста над кръста. Сега и двата му крака бяха покрити, но гърдите му бяха все още голи, а зърната — все още изпъкнали.

Елизабет се стараеше да бъде колкото се може по-съсредоточена и спокойна при дадените обстоятелства. Тръсна термометъра, за да свали живака надолу. След това се наведе напред и го почака да отвори устата си. После внимателно постави термометъра под езика му.

— Взе ли едно от тези?

Тя му показва шишенцето с аспирин. Той поклати глава в знак на отрицание. Тя го погледна укорително, а после каза:

— Ще се върна веднага. Дръж термометъра под езика си.

Меган и Мат потропваха нетърпеливо с крака, когато тя отвори остьклената врата.

— Вие бяхте прави — каза им, преди да са успели да я засипят с хилядата и един въпроса. — Тед е болен.

— Може ли да дойдем да го видим?

— Не.

— Човек трябва да посещава болните си приятели. Това го казват в неделното училище.

— Не и когато приятелят ти е заразноболен. Можете и вие да се заразите от този грип.

— Ти също можеш да се заразиш. Защо ти можеш да посещаваш Тед, а ние не можем?

— Защото съм майка, а майките не се заразяват толкова лесно, колкото децата.

Надяваше се, че това ще прозвучи убедително и ще се откажат. Но те не отстъпиха. И двамата ревнаха в един глас:

— Но, мамо...

— Без пазарльци!

Сериозното ѝ изражение ги накара да мълъкнат.

— Ще отида да почистя кухнята и да му сгответя малко супа. Докато върша това, вие защо не отидете да видите Пени и малките? Може би имат нужда от вода — каза им с по-мек тон.

Като се отърва от децата, напълни една чаша с вода и се върна в спалнята. Завари Тед точно да изважда термометъра от устата си. След

това ѝ го подаде.

— Какво показва? Никога не се научих да познавам това нещо.

— Трийсет и осем и шест — каза тя, докато тръскаше термометъра, за да го върне отново в първоначалното му положение. След това го постави отново в кутийката и продължи: — Вземи два аспирина. — Той примирено взе двете хапчета от ръката ѝ, както и чашата студена вода, която му подаде. — Ще се сетиш ли да вземеш още две около десет часа тази вечер?

— Ще се опитам да не забравя.

Веднага след като изпи лекарството, той отпусна тежко глава на възглавницата. Елизабет забеляза, че тя е мокра от пот.

— Искаш ли да сменя чаршафите ти? — попита го тя.

Той погледна надолу към тялото си, а после отново към нея, за да ѝ отговори.

— Не.

Не се опита да спори. Всъщност дори се почувства облекчена. Не ѝ тежеше самата работа. Само при мисълта, че ще види Тед гол да става и да ляга в леглото, ѝ се подкосяваха краката.

— А какво ще кажеш да сменя само възглавницата? — предложи му отново.

Той се съгласи на това и повдигна главата си достатъчно високо, за да вземе тя другата възглавница, която видя на отсрещния край на леглото.

— Къде имаш допълнително одеяла?

— Гардеробът за чаршафи и одеяла е в хола, но сега ми е топло.

— Ако не си завит, ще настинеш.

Може би затова зърната на гърдите му бяха все още така напрегнати, помисли си тя.

Намери гардероба в хола и видя всичките му кърпи и чаршафи, прилежно сгънати по рафтовете. Взе едно одеяло и се върна отново в спалнята на Тед. Замахна високо и го покри добре с току-що донесената завивка.

— Почини си, докато стопля супата. Предполагам, че се намира поне една консерва супа в къщата.

Той кимна с глава утвърдително, но размаха ръка за протест.

— Направи достатъчно за мен, Елизабет. Сега просто имам нужда да поспя и всичко ще ми мине. Утре трябва да съм на работа.

— Ако утре отидеш на работа, вдругиден ще си в болницата. — Тя размаха заканително пръст и продължи: — Не мърдай оттук. Ще се върна след малко.

Докато пилешката крем супа се сгъстяваше на котлона, тя изплакна мръсните чинии и ги подреди в машината за миене на съдове. След това избърса плотовете и масата с една гъба и подреди разхвърляните хранителни продукти по местата им. Супата бе готова, докато тя свърши с останалите неща. Сипа малко от нея в купичка и я сложи на една табла. Прибави и портокалов сок, лъжица и хартиена салфетка.

Когато застана на прага на спалнята му с подноса в ръце, спря смаяна. В съзнанието ѝ изплува последната ѝ фантазия. Вярно, не беше френската провинция. Тя не бе невинната девствена дъщеря на фермера, а ѝ Тед не бе пилот, но странната прилика между фантазията ѝ и реалността я накара да потрепери.

Приближи до леглото му, постави подноса на нощното шкафче и запали лампата. Крушката едва ли бе по-силна от свещ. Меката светлина рефлектираше по лицето на Тед и го покриваше в нежни нюанси. Той спеше. Миглите му хвърляха дълги сенчести ивици върху скулите. Гърдите му ритмично се надигаха и спускаха надолу при дишането. Аспиринът бе подействал.

Тя нежно произнесе името му. Очите му се отвориха. Те проникнаха в нейните по почти сексуален начин. По цялото ѝ тяло премина топла вълна.

— Яде ли ти се нещо?

— Предполагам.

Подаде му студения портокалов сок. Той го изпи на един дъх.

— Трябваше да пиеш повече течности — скара му се нежно, като подаде салфетката.

Тед се обърка. Не знаеше какво точно се очаква от него да направи с кърпичката и затова просто я задържа в ръката си.

— Не ми се ставаше за нищо.

— Мат и Меган се грижат в момента за Пени и малките кученца.

— Благодаря. Знаех, че кученцата няма да умрат от глад, но се притеснявах за Пени. Разболях се вчера сутринта.

Така че вероятно бе отишъл на срещата си в понеделник следобед, помисли си Елизабет. Щеше да го попита дали на неговата

приятелка ѝ е харесало бодито, но наистина не искаше да знае.

— Можеш ли да се храниш сам?

— Ако ти държиш таблата, мисля, че ще се справя — отвърна уверено той.

Внимателно седна на края на леглото и постави таблата в ската си. Той се наведе към нея, облегнат на единния си лакът. Повдигна лъжицата несръчно и я потопи в супата.

— Вкусна е. Благодаря ти, Елизабет — каза, след като я опита.

— Моля, няма защо.

Бе изял повечето от супата, когато оставил лъжицата и каза:

— Засега това ми стига.

— Добре.

Тя се обърна и оставил таблата на нощното шкафче до леглото.

Преди да успее да се обърне, усети пръстите му около кръста си. Той я прихвана по-здраво и я придърпа към себе си.

— Толкова си готина — прошепна.

Елизабет го погледна изумена, докато той положи главата си на бедрото ѝ и зарови лицето си в полата ѝ. Косата му залепна за корема ѝ.

Тя остана доста спокойна и оставил всяка женска, майчина, благородна, любвеобилна нишка от душата ѝ да се прояви и освободи. Постепенно старанието ѝ изчезна. Започна да действа инстинктивно. Постави ръката си на зачервената от температура бузата. Той въздъхна и се протегна да я покрие със своята. С другата си ръка тя заглади кичурите сива коса и ги махна от челото му. След няколко дълги мига той повдигна глава и я погледна право в очите.

— Сънувал ли съм или наистина те целунах?

— Кога?

— Преди няколко минути. Когато влезе за първи път.

Погали я по бузата и игриво хвана кичурите коса, които бяха се изпълзнали от кока ѝ.

— Вероятно си сънувал.

— Не докосвах ли гърдите ти?

Тя поклати глава в знак на отрицание.

— Ти някак си ги сграбчи.

— Не, много добре помня това. В съня си ги галех, допирах ги с палеца си.

Погледът му проследи извивката й от дантелената яичка до редицата копчета на блузата ѝ.

— И ти също ме галеше — продължи той.

Като си спомни бившето местоположение на ръката му, Елизабет изтръпна от възбуда.

— Трябва да си тръгвам. Децата ще се чудят... — опита се да каже.

Той се облегна отново на възглавницата. Тя взе подноса и едва не избяга от стаята. Ръцете ѝ трепереха, същите тези ръце, които искаха да придърпат главата му към гърдите ѝ и да я задържат там колкото му се искаше.

Бързо разчисти таблата и постави кана вода и чиста чаша. Избягваше да гледа Тед право в очите, докато поставяше подноса на нощното му шкафче.

— Не забравяй за аспирина. И пий колкото се може повече вода. Няма да те притеснявам, освен ако нямаш нужда от помощ. И моля те, обади се, ако имаш нужда от нещо. Е — каза тя и плесна нервно с ръце, докато се оттегляше заднишком, — чао.

Обърна се, за да избяга, но той я хвани за ръката.

— Елизабет, радвам се, че намина. Благодаря ти за всичко. — Прокара пръсти по вътрешната страна на китката ѝ. — Но в известен смисъл предпочитам да не ме бе събудила точно тогава. Бих искал да разбера как завършва сънят.

СЕДМА ГЛАВА

Потреперих от ужас. Повече се страхувах за своето целомъдрие, отколкото за живота си. В една смърт можеше да има достойнство. В това обаче да бъдеш сексуалната робиня на един крал на пиратите не можеше да има такова.

Груби, брадати, вонящи мъже ме бяха отвлекли от спалнята ми и ме бяха пренесли на този кораб. През цялото време ръцете и краката ми бяха здраво завързани. Дори имаше кърпа през очите ми, която ми пречеше да виждам накъде ме водят. Въпреки това знаех, че сме вече под открито небе. Дървените палуби скърцаха под краката им. Чувах и шума от платната.

Вятърът беше много силен. Наметалото ми се бе замотало около мен и прилепваше тънката ми нощница към голото тяло. Потреперих, но не от страх, а защото знаех, че главатарят на главорезите, който бе наредил моето задържане, стоеше недалеч от мен. Усещах доволния му хищнически поглед. Гледаше ме като котка, която се любува на хваната в капан мишка.

За да му покажа, че не се страхувам, аз вдигнах брадичката си още по-нагоре. Можеше да се гаври с мен, да ме убие дори, но никога нямаше да сломи духа ми. Мрачният му смях се сля със свистенето на вятъра.

Секунди по-късно усетих чрез ходилата на босите си крака вибрациите на приближаващите му стъпки. Сърцето ми заби лудо, но аз запазих гордата поза, която гувернантките бяха ми насадили от най-ранно детство.

Политнах неволно напред, когато той грубо махна кърпата от очите ми. Отметнах косата си назад и се взрях в очите му. Но враждебният ми поглед премина в изражение на изненада. Аз познавах краля на пиратите! Познавала съм го цял живот. Той бе вторият син на семейството, което живееше в съседство с нашата къща. Познаваха го като пълен нехранимайко, репутацията му бе на голям комарджия и женкар. Семейството му се бе отказало от него преди много години.

Името му рядко се споменаваше в изискани компании, а когато това се случваше, то бе с шушукания. Ето кой бил моят зловещ похитител.

Той се засмя на учудения ми вид. След това ми каза, че отмъщавал за някакво старо зло, което баща ми му бил причинил. Гласът му звучеше доста заканително. После се усмихна подигравателно и извади една сабя от кожената ножница, провесена на тесния му ханш. Помислих, че възнамерява да ме убие на място. Затова и затворих очи, щом го видях да надига сабята.

Когато разбрах, че съм още жива и очевидно ненаранена, отворих очи. Тогава с изненада видях, че той е прерязал връзките на наметалото ми и сега то лежеше в краката ми. Нощницата, вече доста влажна от морския бриз, се бе залепила по тялото ми и разкриваше всяка негова извивка.

Студените му святкащи очи се пълзнаха по тялото ми. Задържа ги по-дълго на гърдите ми, а после на триъгълната сянка между бедрата ми. Накара ме да се разтрепера от страх. Това се опитвах да си втълпя. Не исках да призная, че треперенето ми имаше някаква друга причина.

Спомнях си този съсед като слабо момче. Оттогава обаче той бе загладил тялото си, бе достигнал някаква зрелост в развитието си и сега беше мъж със забележителна фигура.

Бялата му свободна риза с широки ръкави бе отворена до кръста. Тя разкриваше широка мускулеста гръд, покрита с косми, по-тъмни дори от тези на главата му. Широк кожен колан подчертаваше колко тънък е кръстът му. Високите му чак до няколко пръста над коляното ботуши привлякоха вниманието ми към бедрата му. Бяха стегнати и гладки като мачтата на кораба му. Въпреки желанието ми да не поглеждам по-нагоре, не можах да не забележа неприлично очертаните части от тялото му под фините, плътно прилепнали бричове.

Той забеляза посоката на погледа ми и се засмя някак неестествено. Преди да успея да произнеса някое от онези прилагателни, той ме вдигна на ръце и ме притисна към здравата си широка гръд. Ритах непримиримо с крака, доколкото въжетата ми позволяваха. Извивах се в кръста, молех да ми кажат къде ще ме водят. Съпротивата ми само предизвика смеха на заобикалящите ни мъже, които даваха съвети как да ме укроти. Похотливите им подвиквания ме накараха да почервенея от възмущение.

Той ритна с крак вратата на своята каюта и след като ме пренесе вътре, я затвори по същия начин. След това ме пусна безцеремонно на леглото. За мое голямо учудване, то бе меко и огромно. Всъщност цялата стая бе доста по-луксозно обзаведена, отколкото бях очаквала.

Лежах сред възглавниците, облечени в ориенталска коприна, и наблюдавах със страхопочитание как той издърпа блузата през главата си и я хвърли безгрижно на земята. Всеки мускул под загорялата му кожа се движеше, докато той сваляше колана си. Очите му ме хипнотизираха, взрени в мен, без да мигат, докато откопчаваше бричовете си.

Изохках от страх и учудване. Той се усмихна и пристъпи бавно и грациозно към леглото, на което лежах. След това взе един огромен нож и с едната си ръка вдигна двата ми глезена. Здравият възел не издържа на натиска на ножа му и краката ми вече бяха свободни. Намръщи се, като видя наранените ми от въжето глезени, а след това ги погали нежно. Протегна се и освободи ръцете ми по същия начин. После ги взе в своите и разгледа надрасканите и безцветни китки.

И все пак грешах, ако си мислех, че е станал милостив. В главата ми все още беше отмъщението. Той ме вдигна на крака със светковично движение. Залитнах към него, инстинктивно търсейки опора. Той изръмжа със задоволство, когато гърдите ми се притиснаха към неговите. Вкара пръсти в косата ми и като стисна здраво скалпа ми, отметна главата ми назад. Усмихна се тържествуващо, наклони главата си напред и покри устните ми със своите.

Не бях подгответена за топлината, която се разля по тялото ми като майско вино. Краката ми изтръпнаха, но аз отдадох това на факта, че са били доста време вързани. Трябваше обаче да си призная, че виновни бяха неговите устни и това, което правеха с моите.

Той сграбчи копчетата на нощницата ми. Изведенъж се осъзнах и започнах да се съпротивлявам. Ядосан от действията ми и упоритите копчета, той сграбчи деколтето ми и разкъса нощницата по дълбината ѝ. С другата си ръка хвани двете ми ръце зад гърба. След още една дълга целувка, която спираше дъха ми и объркваше сетивата ми, той повдигна глава и жадно погледна голото ми тяло.

Промяната, която последва, бе дръзка и неочеквана. В мрачното му лице видях спомени от детството му, преди баща му да започне да го сравнява несправедливо с по-големия му брат. Обидите на баща му

го бяха превърнали в този груб, на нищо неспособен разбойник, какъвто беше.

Очите му, вече не така студени и безпощадни, се взираха в мен замечтани. С тъжен глас той ми каза, че съм красива и сладка, и че моята невинност е очарователна. Когато повдигна ръката си и я сложи на гърдите ми, въздъхна с такова желание, че сърцето ми се изпълни със състрадание.

Спусна ръката си надолу и започна да си играе нежно с връхчетата на гърдите ми, като внимателно се взираше и се наслаждаваше на движенията си. След това се наведе и ги навлажни с топлите си чувствени устни.

Другата му ръка отпусна китките ми, които досега бе държал отзад. Инстинктивно обвих врата му и се оставил на опияняващите му целувки. Той постави ръка на таза ми и ме притисна към себе си... Все по-близо и по-близо, достатъчно, за да разбера степента на неговата възбуда.

Вече не бях на себе си. Действах инстинктивно. Спуснах ръцете си по гърдите му надолу... надолу в търсене на...

— Госпожо Бърк?

Елизабет надникна изпод каската за сушене на коса.

— Да не ви стреснах? Съжалявам — продължи маникуристката, като се усмихна. — Вече съм готова да ви взема.

Елизабет хвани чантата си и тръгна след маникуристката към нейната маса. Посещението на фризьорски салон бе идея на Лайла.

— Това е първата ти сериозна среща от години — бе ѝ казала тя.
— Грижи се за себе си.

— Забравяш една много важна подробност — бе възразила Елизабет. — „Фантазия“ е отворена в събота следобед. Няма да имам време да оправя косата си след работа.

Лайла се бе замислила върху дилемата за известно време, преди да каже:

— Знам. Аз ще стоя в магазина на твоето място.

Елизабет не бе много очарована от идеята. Когато беше зад щанда във „Фантазия“, тя обикновено носеше нещо подобаващо, дрехи в пастелни цветове или в дантела... мека, романтична, напомняща за

живота сто години назад. Съмняваше се, че Лайла притежава нещо дантелено или в пастелни цветове. Черните ѹ кожени панталони и фрапираща ярка блуза щяха да бъдат съвсем не на място в нейния магазин. И все пак Лайла обеща да се държи по най-добрия начин — доколкото можеше. Елизабет щеше да е неблагодарница, за да не приеме подобно предложение. Така че сега тя си стоеше мирно и тихо, докато маникуристката работеше над ноктите ѹ. Наслаждаваше се на един от малкото мигове, в които нямаше никакви задължения или отговорности.

Всеки път, като си помисляше за предстоящата вечер, ѹ ставаше нервно и напрегнато. Не бе виждала Адам Каванот, откакто я бе поканил на срещата. На информацията на хотела бяха казали, че е в хотела през цялата седмица. Не можеше да спре да се чуди защо не се бе отбил да каже поне едно здравей. Вероятно тази вечеря не бе тъй важна и специална за него, както бе за нея.

Имаше няколко причини, поради които тази вечеря беше важна. Първо, това бе първата ѹ официална среща от неочекваната смърт на мъжа ѹ. Придружителят ѹ бе съвременното олицетворение на Вълшебния принц. Това бе основателна причина да забрави за мъжа, който живееше в къщата зад нейната. За много кратко време Тед Рандолф бе станал проблемна личност в живота ѹ.

Не искаше дори да си мисли за това, което бе станало, когато го бе намерила болен в спалнята му. Мразеше да се сеща за начина, по който изглеждаше, като лежеше гол сред намачканите чаршафи. Всеки път, когато си спомняше как бе облегнал главата си на бедрото ѹ, изтръпваше. Думите, които ѹ бе казал, преди да си тръгне, се бяха връщали в съзнанието ѹ толкова пъти, че трябваше вече да са загубили смисъла си. Но не бяха...

Отбягваше дори да поглежда към къщата му през цялата седмица, въпреки че бе изпратила Мат и Меган да проверят дали е добре. Те бяха ѹ съобщили, че се бе оправил за рекордно време. Тогава защо не можеше да забрави за инцидента и да се престори, че не се е случил?

Точно това се опитваше да направи всяка вечер, като се оттеглеше в спалнята си и вземеше тетрадката и химикала. Лайла я преследваше да напише още от фантазиите си. Така че това бе начин да угоди на сестра си, като същевременно отвлече вниманието си от

натрапващите се мисли. Единственият проблем бе, че героят в нейните фантазии започваше да прилича на Тед. Ако изобщо трябваше да ги оприличи на някого обаче, тези романтични герои от нейните сънища би трявало да изглеждат нещо като Адам, който бе с много покласическа красота.

Бе преработила чертите на характерите им и бе променила цвета на косите им, така че да не се намира никаква прилика с Тед, но дори в най-скорошната си фантазия страховитият пират бе просто една негова по-млада версия.

Когато маникюристката приключи с ноктите ѝ, тя отведе Елизабет през салона към фризьора стилист, който чакаше да довърши прическата ѝ. Той разви ролките ѝ и я изненада, като каза:

— Метнете главата си напред.

Той разреса косата ѝ от горе надолу, като използваше само пръстите си. Когато отново отметна главата си назад, светлорусата ѝ коса беше бухната като ветрило около лицето ѝ.

Е, беше доста различно.

Толкова различно, че когато се върна вкъщи, децата ѝ зяпнаха.

— Йе, мамо, изглеждаш като някоя естрадна звезда.

— Ох, мили боже! — въздъхна тя.

Преди да си тръгне, госпожа Алдер съобщи на Елизабет, че жената от химическото чистене се обадила и казала, че имало малък проблем с роклята ѝ.

— Какъв проблем? — попита тя и вече си мислеше за разяждащи химикали.

— Не каза точно, но съм сигурна, че не е нещо непоправимо. Приятно прекарване!

Беше невероятно. Една от служителките била изпратила единствената ѝ хубава рокля на някаква друга госпожа Бърк, която живеела на другия край на града. Опитвали се да се свържат с жената вече цял следобед, но не успели.

— Боя се, че няма да можем да ви доставим роклята до понеделник другата седмица.

Когато затвори телефона, Елизабет се чувствуше толкова отчаяна, че реши да се обади на Адам Каванот, да му се извини учтиво и да му каже, че не може да дойде поради основателни причини. Точно се канеше да набере хотел „Каванот“, когато телефонът иззвъня.

— Здрави, аз съм — каза весело Лайла. — Направих ти триста седемдесет и два долара оборот този следобед, но съм капнала. Преди да се тръшна в леглото си, реших да ти звънна един телефон.

— О, Лайла! — каза Елизабет и се отпусна в най-близкия стол. Така ѝ разказа подробно за химическото чистене. — Нямам нищо друго, подходящо за случая.

— Е, ако питаш мен, това е най-хубавото нещо, което можеше да се случи. Тази рокля те правеше с двадесет години по-стара. Ще ти донеса нещо по-подходящо за обличане.

— Нещо от твоя гардероб ли?

— Не е нужно да се правиш на толкова възмутена.

Засегнатият тон на Лайла накара Елизабет да се почувства жестока и несправедлива.

— Дрехите ти изглеждат страхотно, когато ги носиш ти. За съжаление вкусовете ни не съвпадат.

— Ще донеса някои мои старомодни боклуци.

— Благодаря ти много.

— Най-после — каза Лайла с драматичен тон. — Най-после се усмихни. Не се притеснявай. Всичко ще се уреди. Отпусни се, докато дойда.

Елизабет разреши на Мат и Меган да направят някои лесни сладки, докато тя се качи горе, за да вземе една успокояваща пенлива вана. Отпусната във ваната, тя реши да напише пиратската фантазия, която бе сънувала този следобед. Беше доста тривиална, но бе поне интересна. Вероятно на Лайла щеше да ѝ хареса, дори никога да не стигнеше до публикация. Дължеше на сестра си една услуга.

Усети миризмата на загорели сладки още щом отвори вратата на банята. Със страниците в ръка, тя се втурна надолу по стълбите да извади овъгленото тесто от фурната. Меган и Мат се бяха загледали в едно телевизионно шоу и бяха забравили да настройт часовника на печката. Тримата се опитваха да премахнат пушека от кухнята, когато Лайла пристигна.

— Косата ти изглежда страхотно — извика тя още щом пристъпи в кухнята. В ръцете си носеше дузина дрехи. — Изглеждаш като някоя естрадна звезда.

Децата се засмяха шумно. Елизабет вдигна молитвено очи към тавана.

— Нещо смешно ли казах? — попита Лайла.

— Не съвсем.

Елизабет я хвана за ръката и я помъкна нагоре по стълбите към своята стая.

— Нека видим какви откачени дрехи си ми донесла — каза тя.

Разликата в цветовете им бе толкова тънка, че Елизабет едва успяваше да ги различи. Докато Лайла обичаше и носеше ярки цветове, Елизабет изглеждаше доста бледа в тях. От дрехите, които ѝ бе донесла Лайла, тя си избра един копринен костюм с дълга плисирана пола. Горнището имаше едно копче и дълбока шал яка, която стигаше чак до корема ѝ. Беше очарователна и достатъчно официална за вечеря. Оттенъкът розово бе по-сilen от пастелната гама, но не я лишаваше от естествения ѝ цвят.

Огледа се от всички страни в голямото огледало.

— Ще сложа сивите обувки, които бях предвидила за тази вечер. Освен това нямам голям избор. Адам трябва да дойде само след петнадесет минути — каза тя, като погледна часовника на нощното шкафче. — Което ми напомня... Къде е гледачката? Каза, че ще е тук преди седем.

— Ще проверя долу — каза Лайла. — Може би децата вече са я посрещнали.

Елизабет привърши с обличането си и след като се погледна за последен път в огледалото, загаси лампата и слезе долу. Чуваше семейството ѝ да разговаря в кухнята. Минаваше през хола, когато чу звънеца. Радваше се, че сама ще отвори вратата. Децата ѝ можеше да свършат нещо ужасно пред Адам Каванот, въпреки че тя ги бе предупредила да се държат прилично, когато му ги представи.

Оправи косата си, усмихна се очарователно и си пое дълбоко въздух. Това изобщо не ѝ помогна да нормализира дишането и пулса си, преди да отвори вратата.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Това бе първото нещо, което ѝ бе дошло наум.

Тед стоеше на прага с букет рози, увит в зелена луксозна хартия. Той наистина се бе възстановил и изглеждаше великолепно. Ако изобщо този човек е бил болен някога в живота си, то тази вечер не можеше да се познае. Беше олицетворение на здравето и

мъжествеността. Въпреки грубия й въпрос, усмивката му бе широка и топла.

— Дойдох да ти благодаря, че се прояви като толкова добър съсед, когато бях болен.

— О, това ли! Няма нищо.

Последва странно мълчание. Последния път, когато се бяха срещнали, тя бе с нервна усмивка на уста, а той — с измачкан чаршаф на голото си тяло. И двамата си спомниха нещо за довършването на съня.

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Преди да затвори входната врата, Елизабет погледна тревожно нагоре и надолу по улицата, но не видя да приближава никаква кола.

— Децата ще се радват да те видят — добави по-уверено тя.

— Не съм дошъл за децата, Елизабет.

Не можеше да не разбере значението на думите му. Ако и да беше се объркала в преценката си, то жадният му поглед щеше да я подсвети.

— Розите са много красими — каза тя. — За мен ли са?

Той ѝ подаде букета.

— Не знаех дали обичаш рози.

— Обожавам ги.

— Този цвят беше толкова мек и женствен. Напомняше ми за теб.

Тя съзнателно наведе глава и помириса белите цветове. Деликатните венчета имаха розово по крайчетата, сякаш някой ги бе целунал.

— Благодаря ти много, Тед.

Повдигна главата си и забеляза, че той я наблюдава учудено.

— Защо си толкова издокарана?

— Ами аз...

— Тед!

— Тед!

Меган и Мат се стрелнаха през летящата врата, свързваваща кухнята с трапезарията. Лайла ги следваше. Тя отвори очи от изненада и учудване, като видя сестра си да говори с Тед. Елизабет ги запозна, но го направи доста неловко. През това време децата се опитваха усърдно да спечелят вниманието на Тед.

— Толкова се радвам да се запозная с вас — каза Лайла с виещ глас. — Донесли сте рози. Колко мило от ваша страна!

Хвърли любопитен поглед към сестра си.

— Аз... ъ-ъ-ъ... Тед беше болен през седмицата. Просто намина, за да ми благодари за... ъ-ъ-ъ... за...

— Че отиде да провериши как се чувства.

— Да, и не ни пусна да отидем и ние, за да не хванем грипа.

— Но тя е майка и не може да се зарази, затова тя отиде и...

— Съвсем сама и...

— Той беше в леглото и...

— И тя направи някои неща за него...

— И той се оправи.

Описанието на децата бе доста подробно, но остави доста празноти, които Лайла имаше възможност да запълни с въображението си. Тя погледна сестра си и в подозрителния ѝ поглед се четеше: „Тихите води са най-опасни“. Елизабет искаше да потъне в земята от неудобство.

Тъй като това не стана, тя се запъти към кухнята.

— Ще отида да сложа розите във вода.

— О, Лизи, има малък проблем.

— Още един ли?

— Огромен проблем. Гледачката няма да дойде — заяви Лайла.

— Какво?

— Не ми се ще да те разочаровам, но малкото ѝ братче паднало с колелото и тя ми каза да ти предам, че е хванала и грип.

— Какви каши стават тук — каза Тед с крайчеца на устата си.

Той все още осмисляше разказа на децата и притесненото изражение на майка им.

Елизабет се молеше той да си отиде вкъщи. По дяволите с него! Защо се бе спотайвал през цялото това време и защо от всички други вечери бе избрал точно тази, за да дойде да ѝ поднесе цветята? Точно когато Лайла бе тук. Точно когато Адам трябваше да дойде всеки момент. Прехапа устни в отчаяние.

— Ще се обадя на госпожа Алдер.

Отново се отправи към кухнята, но Лайла, както преди, я върна обратно.

— Вече се обадих. Тази вечер гледа децата на някое друго семейство.

— Не мирише ли на изгоряло? — попита Тед, като се огледа наоколо.

— Сладките!

Лайла, Меган и Мат скочиха на минутата и се втурнаха към кухнята. Тед и Елизабет бяха по петите им. Черен дим се виеше на облаци от вратата на фурната.

— Лайла, как можа да позволиш това да се случи отново? — извика Елизабет.

— Знаеш, че не мога да готвя.

— Тогава защо печеш сладки?

— Да занимавам децата. Не исках да ти пречат, докато се подготвяш за важната си среща.

По време на бурната разправа Тед мълчаливо изстъргваше овъглените остатъци от фурната.

— Важна среща? — попита учуден той.

Питащият му поглед достигна Елизабет дори през гъстите облаци дим. Тя повдигна брадичката си в знак на защита. Не му дължеше никакви извинения, колкото и обвинителен да изглеждаше погледът му. И без това всичко се объркваше. Нямаше да има важна среща.

— Много е късно да се обаждаме на други гледачки — каза мрачно тя. — Предполагам, че не мога да отида. Освен ако...

Тя погледна умолятелно сестра си.

— Съжалявам, Лизи, но не мога.

— Моля те, Лайла. Мразя да ти се налагам два пъти на ден, но знаеш колко важна е тази среща за мен.

— Не че не искам. Наистина не мога. Една от предишните ми пациентки има рожден ден и организира тържество. Ще я обидя, ако не отида.

Елизабет сви безпомощно рамене и се усмихна вяло на сестра си. Въпреки всеотдайнността на Лайла към нея и децата, тя държеше на пациентите си.

— Трябва да отидеш на всяка цена. Е, тогава предполагам...

— Аз ще остана с децата.

Думите бяха казани меко, но въздействието им бе огромно върху всеки един от присъстващите в кухнята. Лайла хвърли одобрителен поглед върху Тед. Елизабет задържа очите си върху него, а челюстта ѝ висна от изненада. Децата се втурнаха към него, като почти го повалиха с любвеобилността си.

— Това ще е страхотно, Тед.

— Може ли да изкъпем Бейби? Мама не обича това, защото цялата баня става във вода.

— Ще си играеш ли с нас?

— Може ли да останем до по-късно?

— Знаеш ли да правиш пица?

Той отговори на всичките им въпроси, без да сваля очи от Елизабет.

Лайла се намеси и прие ролята на дипломат за първи път в живота си. Никой не трябваше да я подсеща, че сестра ѝ и Тед Рандолф се нуждаят да останат за малко сами.

— Хайде, деца. Трябва да тръгвам за тържеството. Ще ми помогнете ли да сваля дрехите си от горе?

— Ще останеш ли с нас, Тед? — попита Меган и в гласа ѝ имаше толкова надежда.

— Да, оставам.

Мат и тя подскочиха от радост и извикаха три пъти „ура“, преди да последват леля си. Елизабет и Тед продължиха да се гледат втренчено.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш, Тед? — попита накрая тя.

Очите му ѝ казаха, че възразява, и то много. Но не да остане с децата. А защото тя отиваше на „важна среща“. Въпреки това обаче гласът му бе привидно спокоен.

— Дължа ти една услуга, нали?

— Оценявам това, което правиш за мен, Тед — каза Елизабет и наистина го мислеше.

Той кимна. Приличаше на човек, който едва сдържа спокойствието си.

— Давай! — Той погледна нагоре към стълбите. — Иди да се срешеш, преди той да е дошъл.

— Но косата ми е вече сресана.

Устата му зейна от изненада.

— Предполага се, че така трябва да стои ли?

Замотаните къдици се поклатиха възмутено.

— Има мус и лак по нея.

— Какво е мус и лак?

Преди да успее да разсее невежеството му в областта на козметиката, камбанката на входната врата иззвъня.

— Това е той.

Завъртя се и бълсна летящата врата. Молеше се Тед да прояви благоприличието да не излиза от кухнята. Но ако желанията се събърхаха, то сега нямаше да е в това положение.

— Здравей, Адам! Заповядай вътре.

— Съжалявам, че закъснях. Подминах къщата първия път, когато минах покрай...

Той замърча, като видя Тед, който надничаше от сводестата врата на трапезарията. С кръстосани крака, с ръце на гърдите, видът му беше като на претендент за първо завоювана територия. Преди петнадесет минути той не бе стъпвал в къщата, но сега вече се чувстваше като у дома си.

Елизабет се покашля объркана, докато двамата мъже се гледаха преценявашо.

— Адам, това е моят съсед Тед Рандолф — каза неловко тя.

Адам пристъпи напред. Тед високомерно се отблъсна от стената. Стиснаха си ръцете никак формално.

— Тед ще ми помогне тази вечер с децата. Гледачката ми се обади в последния момент, така че...

Елизабет сви рамене. Помисли си, че бе задоволила любопитството и бе разсеяла подозренията на кавалера си. Надяваше се той да запълни липсващата информация по най-благоприятната за нея светлина.

— О, разбирам. Добре. Благодаря ти, Рандолф.

Усмивката, която можеше да разтопи лед от двадесет крачки, не можа да омекоти погледа на Тед.

— Няма защо — отвърна той с леденостудена интонация.

Адам подаде на Елизабет букет рози и каза:

— За тебе са.

— Благодаря ти. Те са... прекрасни.

В този момент децата ѝ се появиха, засилени от стълбите. Приличаха на герои от карикатури, когато видяха, че Адам Каванот е пристигнал. Изглеждаха изкуствено сериозни, прилежни и дисциплинирани. Елизабет се зае с представянето.

— Здравейте, господин Каванот — каза Меган възпитано.

— Здравейте, господин Каванот — повтори като ехо брат ѝ.

Елизабет въздъхна облекчено. Малките ѝ сладурчета се бяха справили отлично.

— Тези цветя изглеждат точно като тези, които Тед донесе на мама. Сигурно сте ги купили от същото място?

— Тогава можех да го убия.

Сега беше доста по-лесно да се посмее на думите, които Мат бе казал няколко часа по-рано. Но когато това се случи, изобщо не изглеждаше смешно. Елизабет мечтаеше да се отвори земята и да я погълне, но това желание никога не се изпълняваше.

Адам ѝ се усмихна иззад осветената от свещи маса.

— Знаех, че си се почувствала доста неудобно, но се помъчих да го погледна от веселата страна. Не може да се каже същото за господин Рандолф. Той дори не се опита да пomerъдне устните си.

— О, не се беспокой за него — каза Елизабет и махна безгрижно с ръка. — Понякога се прави на строг, но всъщност е много мил. И се разбира много добре с децата.

— Само с децата ти ли?

Тя наведе очи надолу.

— Ние с Тед сме просто добри приятели.

А не бяха ли? Тогава защо се чувстваше толкова виновна, че се качи на луксозната кола, паркирана пред къщата ѝ, и остави Тед да пази децата ѝ? Нямаше причина да се чувства виновна. Той сам бе пожелал да ѝ свърши тази услуга. Тя не беше го насила.

Адам бе достатъчно тактичен да не продължава разговора. Ставаше прекалено интимен. Той махна на сервитьора да напълни отново чашите им с кафе. Адам бе джентълмен във всичко, което правеше. Елизабет си бе помислила, че след такова не обнадеждаващо начало вечерта щеше да се превърне в кошмар. Заслугата, че всичко се

оправи, беше изцяло негова. Той направи слуchkата да изглежда просто забавна и очарователна.

— Помислих си, че ще е хубаво да проверим конкуренцията тази вечер — бе ѝ казал той на път за един от първокласните ресторани на града. — Мислех си да им отнема майстор готвача и да го наема в един от моите хотели. Какво ще кажеш за една тайна проверка?

Вечерята беше пълен успех. Бе поръчал виното в съответствие с предястието. Ордьоврите бяха великолепни, сосовете — изключително апетитни, зеленчуците — пресни, десертите — изумителни. Адам насочи разговора към най-разнообразни теми, които тя намери много забавни. Покани я на танц и движенията им си подхождаха.

Когато той я похвали за таланта ѝ, тя сподели:

— Ходех на курсове по танци, докато завърших гимназия. Обожавах танците.

— А сестра ти?

Враждата, която се бе породила между тях при първата им среща във „Фантазия“, се бе постопила при втората в къщата на Елизабет. Бяха си разменили няколко поздрава, но взаимната им ненавист бе все още осезаема.

— Лайла не обичаше танците — отвърна Елизабет. — Тя се интересуваше повече от спорт.

— Ръгби или хокей на лед без съмнение.

Елизабет се засмя.

— Не точно. Тенис, бейзбол, бягане. Винаги се е оправяла по-добре от мен. Беше, а и все още е нещо като мъжко момиче.

— Напълно го вярвам — бе ѝ казал той, докато я придрожаваше до масата им.

Сега, след като бяха привършили с кафето, Елизабет се зачуди как ли щеше да свърши тази прекрасна вечер. Не ѝ се наложи дълго да се чуди. Докато чакаха момчето, което беше паркирало колата им, да я върне, Адам я хвана за горната част на ръката.

— Има ли някаква причина, поради която да бързаш да се прибереш вкъщи?

Вътрешностите ѝ бяха загрети от скъпото старо вино, превъзходната храна, богатите десерти. Сетивата ѝ сякаш бяха запели като цигулка под талантливия допир на своя маestro. Кавалерът ѝ бе красив като кинозвезда и ѝ се усмихваше с невероятен намек за

интрига. Чувстваше се красива, любвеобилна, лекомислена... За първи път в живота си ѝ се прииска да се отдаде на една безгрижна, главозамайваща любовна афера.

Лесно ѝ беше да каже:

— Не, Адам. Не е нужно да бързам. Защо?

— Виждала ли си апартамента, който използвам, когато съм в града? Надстройка над един блок.

Тя прегълтна трудно и отговори дрезгаво:

— Не.

— А би ли искала да го видиш?

ОСМА ГЛАВА

— Благодаря ти отново, Адам. Прекарах чудесно.

— Удоволствието беше мое. Лека нощ, Елизабет. Ще се видим скоро.

Той докосна устните си до челото ѝ. Тя му се усмихна прощално и се мушна през предната врата в къщата. Дневната беше тъмна. Направи няколко крачки пипнешком, но преди да открие лампата, чу гласа на Тед. Идваше някъде от тъмното.

— Добре ли прекара?

— Господи! — възклика тя. — Изплаши ме до смърт.

Светна лампата и го видя, проснат в единия край на дивана. Ботушите му бяха събути и лежаха на земята. Спортното яке, което носеше по-рано вечерта, сега беше преметнато през облегалката на фотьойла. Ризата му бе все още прибрана в панталоните, но беше разкопчана до кръста.

— Добре ли прекара? — попита той тихо, като едва мърдаше устните си.

Не питаше от чисто любопитство. Дори не беше поради благоприлиchie. Гласът му звучеше, сякаш беше на косъм да ѝ се скара. В настроението, в което беше, Елизабет взе положение на защита. Егото ѝ бе наранено, но тя по-скоро би умряла, преди да му даде да узнае аз това. Личният ѝ живот не беше негова работа.

Хвърли му очарователна усмивка и каза:

— Прекарах разкошно.

За да му даде доказателство за верността на своето твърдение, тя потръпна видимо, което само ѝ спечели неговия гняв.

— Защо седиш тук на тъмно? — попита го тя отново, тъй като първия път не бе могла да получи отговор.

— Какво му е лошото на тъмното?

— Нищо, но защо стоиш на тъмното, а не гледаш телевизия в хола?

— Не ми се гледаше телевизия.

Точно в момента той не ѝ се харесваше много. Можеше да се примири с разпуснатата му поза на дивана, можеше да прегълтне разкопчаната му до долу риза, но това, което стърчеше над корема му — в никакъв случай! В ръцете си имаше чаша.

Той забеляза посоката на нейния поглед и като я наведе към нея, каза:

— Имаш ли нещо против да се присъединиш с мен на една чашка?

— Да.

— Тогава надявам се, че не възразяваш, че се обслужих.

Възразяваше, но не за това, че той си бе сипал малко от бедния и алкохолен бар. Това, за което възразяваше, беше, че той не беше онзи приличен и добър човек, когото познаваше. По-скоро приличаше на бохем. Но защо? Да не би да съжаляваше, че е трябвало да пази децата ѝ? Това, което най-много я дразнеше обаче, беше фактът, че сега все още беше привлекателен въпреки състоянието, в което се намираше. Дори може би много по-привлекателен.

Тя хвърли чантата си на една възглавница пред дивана.

— Не, не възразявам, че си си сипал алкохол. Децата създаваха ли ти някакви проблеми?

— А ти създаде ли проблеми на господин Каванот? — попита той.

Тя го погледна студено.

— Не ми харесва тонът, с който ми говориш, Тед.

Той се изправи до седнало положение и постави с тръсък чашата си на масата. Ризата му се отвори и откри тази мускулеста окосмена гръд, от която дълго се стараеше да извърта очи.

— Ами това е много лошо за теб, Елизабет, защото тази вечер точно това е тонът, с който ще ти говоря.

— Грешиш. Изобщо няма да те слушам. — Изправи гордо гърдите си напред. — Оценявам услугата, която ми направи тази вечер. Благодаря ти. Сега мисля, че е по-добре да си вървиш.

Искаше ѝ се да отиде до вратата, да я отвори и да му покаже пътя. Не го направи. Още в момента, в който му бе обърнала гръб, той скочи от канапето, ловък като пантера, и я хвана здраво за горната част на ръката. Завъртя я с лице към себе си.

— Знаеш ли колко е часът?

Грубото му държане я стъписа. За момент бе толкова потресена, че въпросът му ѝ се стори не на място. После разбра, че той навежда на куп отвратителни асоциации.

— Близо един и половина, предполагам — отвърна тя с меден глас. — Защо? Да не би часовникът на ръката ти да се е развалил?

Челюстта му се стегна. Мускулът на скулите му трепна заплашително.

— Защо се прибираш толкова късно? Какво си правила през цялото това време с Каванот?

— Вечеряхме.

— Вечеряхте в продължение на шест пълни часа! — изкреша Тед и едва не прокълна.

— Успокой се. Ще събудиш децата.

Той снижи глас, но повтори думите си с обвинително съскане.

— Никога в живота си не съм имал такова ядене, което да ми отнеме шест часа, за да го свърша.

— След вечеря отидохме да танцуваме.

Един танц около дансинг, голям колкото кибритена кутийка, едва ли можеше да се нарече „танцуване“. Имаше обаче някакъв, макар и малък шанс Тед да си помисли, че са обиколили нощните клубове на града.

Той се усмихна подигравателно.

— Да танцувате?

— Да, да танцуваме. Адам обича танците като мен.

— А след това какво направихте? Къде отидохте? — Тя нарочно свали поглед надолу, като се стараеше да изглежда колкото се може посмутена от въпроса му. — Отидохте в стаята му, нали?

— Стая!? Ха! Тази дума някак съвсем не се помещава в описанието на надстройката на хотел „Каванот“ — отвърна тя с насмешка.

Мускулите на челюстта му се стегнаха още повече. Очите му бяха студени от ярост, но горещи от ревност. Те се свиха злобно, докато той изсъска:

— Ти си спала с него.

Тя рязко освободи ръката си от здравия му захват.

— Ти си ми съсед, Тед, и допреди няколко минути си мислех, че сме и добри приятели. Никога не си ми бил личен изповедник. — Тя

въздъхна нервно. — А сега ще те помоля да напуснеш къщата ми.

Тя дори не почака да го види как излиза. След като взе чантичката си, се обърна и започна да се качва по стълбите. Влезе на пръсти в двете стаи на децата и с облекчение установи, че нито Мат, нито Меган се бяха събудили по време на шумната им разправа.

Още в момента, в който влезе в спалнята си, тя се погледна в огледалото и забеляза колко червени бяха бузите ѝ. Обвинението на Тед я бе накарало да се изчерви не защото бе много близо до истината, а защото бе прекалено далеч от нея.

Събу обувките си и съблече костюма на Лайла. Закачи го на закачалката му и го провеси в гардероба. След като нахлузи нощницата през главата си, тя се приближи до тоалетката и се загледа в изображението си.

— Голяма прельстителка си, Елизабет Бърк — каза, все още втренчена в образа си в огледалото.

Нощницата подхождаше на предразсъдъците ѝ. Тя също беше от друго поколение, от друга епоха. Беше бяла памучна нощница с широко деколте и надилепни в краищата ръкави. На полата си имаше широк волан на дупки. Старомодна и странна... точно като нея... или поне такава, каквато всички я мислеха.

Усмихна се причудливо, взе четката и с нея се опита да разрушитридесетдоларовата прическа, която бе толкова не на мястото си. Докато се решеше, тя се усмихваше сама на себе си, като си спомни как хвърчеше по пухковия мокет от частния асансьор до гравираната стъклена врата на надстройката.

Мислеше си, че най-накрая щеше да изживее една от своите фантазии. Беше девствена, когато се ожени за Джон Бърк. Той бе единственият мъж, с когото бе спала. Дори собствената ѝ сестра нямаше да повярва на това, но беше истина.

Тази вечер се бе замислила и решила, че е време да се присъедини към останалата част на човечеството. Защо да пропуска възможността, която ѝ се предоставяше? Не искаше да мисли разумно. Не искаше да преценя последствията. Щеше да се остави да я повлече течението. Щеше да се наслади на физическата забава само заради удоволствието, което щеше да ѝ донесе. Довиждане, Сандра Ди! Нали имаше една такава песен?

Сандра Ди беше ужасно досадна. Елизабет искаше да играе ролята на лошото момиче за известно време. Те обикновено се забавляваха по-добре. Омръзно й бе да се прави на мис Гуди Ту Шууз, защото мис Гуди Ту Шууз беше скучна, скучна, скучна.

Всеки ден се занимаваше с предмети, предназначени да създават романтика. Винаги ставаше дума за чужда романтика. Никога нейната.

Единствените мигове, в които можеше да се освободи от задръжките си и задушаващата я моралност, бяха в нейните фантазии. И така животът си течеше и шансовете я подминаваха. Годините щяха да отлетят. Не можеше да си мечтае за по-патетична картина от тази на една възрастна жена, потънала в света на своите фантазии. Нямаше да има нищо да я поддържа. Нямаше дори сладко-горчиви спомени от никаква действителна любовна връзка.

Така че когато Адам Каванот бе отворил вратата на надстройката и я бе въвел в нея, тя буквально бе полетяла навътре с желанието да опита забранените плодове на модернияекс.

Съдбата си бе направила шега с нея. Адам бе доста превъзбуден, вярно... Бе невероятно превъзбуден от мисълта за новия си хотел, който сега се строял в Чикаго. Бе я повел към спалнята с очи, пълни с искрици на обещание... да й покаже макета на новия хотел. Гласът му трепереше от желание... да види как тази мечта става реалност. Беше направо на върха на ентузиазма си... като обясняваше как ще се отрази този последен хотел на цялата му верига.

След това седнаха на кафе и масленки да си поговорят за магазина й. Поръчката му бе доставена в стаята.

Елизабет се усмихна на своята наивност, постави четката на тоалетката и се отдалечи от огледалото. Тогава чу почукване на вратата.

— Влез, миличък — извика тя.

Тед Рандолф прекрачи прага на спалнята й и затвори вратата след себе си. Ключът се превъртя. Елизабет го гледаше, вцепенена от изумление.

— Кого очакваше? Каванот ли?

Елизабет бързо се отърси от шока.

— Всъщност очаквах едното си дете — троснато каза тя. — Не мислех, че нахалството ти ще стигне дотам, че да се промъкваш

тихичко из къщата ми посред нощ, особено след като те помолих да напуснеш.

— Не казах всичко, което имах да казвам — опита да се оправдае той.

— Е, аз пък чух всичко, което ми беше нужно да чуя.

— Като например колко безотговорно постъпваш? Очаквах повече от жена като теб.

— Очакваше повече какво? И какво имаш предвид с това *жена като мен*? Какво ме разграничава от всички други жени?

— Дискретност. Благоприлиchie. Интелигентност. Знаеш, че Адам Каванот е плейбой, нали? Нямаш работа с човек, който кара жените поред.

— Той не кара жените поред. Той е джентълмен в истинския смисъл на думата.

Тед се приближи. Елизабет си помисли, че той се старае да не говори високо, само защото не иска да събуди децата. Те спяха на отсрещната страна на коридора. Усети и миризмата на алкохол в устата му. Очевидно бе прекарал останалото време долу да се налива с още алкохол.

— Ако се е държал като джентълмен, то е било само защото е знал, че точно това трябва да направи, за да те вкара в леглото. Но единственото нещо, което го разграничава от уличните хулигани, които свалят всички мадами по улиците, е цената на неговия костюм. Или може би точно това ти харесва.

— Съвсем не. Аз го харесвам, защото е много интересен и...

Изведнъж реши, че не е длъжна да обяснява нищо на Тед Рандолф. Една среща на есенния карнавал в някакво начално училище едва ли беше достатъчна да установи някаква обвързаност между тях. Тя постави пръст на устните си.

— Какво ви дава право да ме разпитвате по този начин, господин Рандолф?

Направи предизвикателна поза на кокетка. Наклони главата си на една страна и започна да мига очарователно с клепачи.

— Или може би се вълнуваш за моята благодетелност? Изнасяш ми лекция по морал и всичко това е за мое добро? — каза тя, без да го поглежда в очите.

Никога не бе чувала някой да казва на глас това, което излезе от неговата уста. Ушите ѝ пареха. Вулгарният поток от думи направо я парализира, като се има предвид, че тя го познаваше предимно като мек и мил човек. Беше се заковала на пода от изумление, когато той се наведе напред и я хвана за раменете. Раздруса я леко.

— По дяволите, Елизабет! Не знаеш какво е добро за теб дори ако то ти се покаже направо... направо, ох, боже.

Устните му се впиха в нейните. Беше жарка, страстна, дива целувка, която я вбеси. Вдигна ръцете към гърдите му и ги опря на голата му кожа. Въпреки първоначалния шок, тя го бълсна с всичка сила.

Той не би позволил да бъде отблъснат. Не обичаше да му се отказва. Когато тя откъсна устните си от неговите и се опита да отметне главата си, той промъкна и десетте си пръста в косата ѝ и задържа главата ѝ неподвижна между силните си ръце.

— Целуни ме, по дяволите!

Той пъхна езика си между устните ѝ бързо и ловко. Насилието бе толкова осезаемо, че тя сякаш изживяваше отново разделянето с девствеността си. Инстинктивно се изви и прилепи тялото си към неговото. Пръстите ѝ стиснаха здраво тялото му, но едва се впиваха в коравите му мускули. Нощницата бе тънка, жалка преграда за неговата мъжественост. Цялата му ярост и злоба бяха концентрирани в бедрата и долната част на тялото му. Бяха корави като скала и не отстъпваха и сантиметър, впити в нейната мека плът.

Още по-изненадваща беше нейната реакция на нападението му. Огън от чувства гореше в нейните бедра, чак до пръстите на краката ѝ. Тя се бореше срещу неволния отговор на своето тяло.

— Тед, моля те, спри.

В отговор на това той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Там безцеремонно я пусна на леглото. Този обрат в неговото поведение я учудваше толкова много, че Елизабет не можеше да се съпротивлява. Лежеше и го гледаше изненадана как свали ризата си и посегна към токата си.

— Какво правиш?

— Това трябва да е очевидно.

Разкопча колана си, а след това и ципа на панталоните, но не ги свали. Така се приближи до леглото. Елизабет се бореше с желанието

си да погледне към черната сянка, която се виждаше през разкопчаните му панталони. Затова се сви и се хвана за дървената рамка на леглото си. Той се усмихна триумфиращо, наведе се, сграбчи я за китката и я изправи на крака толкова рязко, че зъбите ѝ изтракаха. Опрая длани на задника ѝ и я придърпа рязко към себе си. Наведе главата си и потърси с уста нейните устни. Но тя въртеше глава и се опитваше да избегне насилиствените му действия. Когато не разбра безмълвните му желания, той хвана челюстта ѝ с едната си ръка. Устните му свършиха останалото.

Тя изпъшка — първо от ярост, сетне безпомощно се предаде. Езикът му ту се вмъкваше рязко навътре, ту се измъкваше плавно навън в толкова сексуален ритъм, че костите ѝ започнаха да омекват.

Той на мига усети, че тя се предава. Езикът му престана да бъде похитител и стана гальовен. Самата ѝ уста се възбуджаше. Постепенно престана да се съпротивлява. Движение след движение, тялото ѝ ставаше все по-отпуснато и по-податливо, огъвайки се по формата на стоманената му фигура.

— Елизабет — изръмжа той. — Мили боже, Елизабет!

Устата му се придвижи надолу по шията ѝ. Ръцете му потърсиха и намериха копчетата на нощницата ѝ. Те обаче упорито отказваха да бъдат разкопчани. Възбудата му даваше сили, с които прилежно надиплената нощница не можеше да се преори. Звукът на разкъсаните дрехи се сля с напрегнатото им дишане. Бялата одежда падна на земята и се омота около глазените ѝ.

Открехнатите му устни проследиха извивката на гърдите ѝ. Сетне той вдигна главата си и с поглед изпи голотата ѝ. С едната си ръка обхвана едната ѝ гърда и си поигра с връхчето ѝ, докато то не стана твърдо като грахово зърно. Сетне зарови главата си и го прехапа, отново и отново, докато Елизабет не прилепна към него за опора.

Той я пое в ръцете си. Само че този път, когато я постави на леглото, направи го нежно. Очите му горяха от страст, не от гняв. Изражението на лицето му бе пропито с желание, не с враждебност.

Гледаше го в недоумение, когато той се отдалечи от леглото и свали панталоните си и чифт дълги мъжки гащи. Когато легна до нея, беше гол. И топъл. И покрит с косми. И мъжествен. И прекрасен.

Повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна по дланта. След това я притегли надолу между бедрата си.

— Сега имам правото да те попитам, да знам. Спа ли с Каванот тази нощ, Елизабет?

— Не! Разбира се, че не.

Той погледна дълбоко в очите ѝ и потърси признания за лъжа, но видя само желание. Целуна я жадно. Възбудата му нарастваше. Той разтвори бедрата ѝ и се намести между тях.

С едно дълго, бавно, гмуркащо се движение Тед се промъкна между стените на нейното тяло. Елизабет потръпна, изпълнена с удоволствие, с желание, с него. Той изпъшка от върховно задоволство и зарови лицето си в парфюмирания облак разпръснати по възглавницата коси.

Въпреки че ѝ се струваше невъзможно, той проникваше всеки път по-дълбоко в нея. Чувстваше гъвкавите контракции с ръцете си, които жадно го дърпаха към нея... по-близо, по-високо. Той целуваше ушите ѝ, шията ѝ и когато ударите му зачестиха — устата ѝ.

След няколко мига неочеквано се отдалечи от нея. Дишането ѝ беше накъсано, пламналите ѝ гърди се надигаха и потъваха с всеки дъх.

— Не си длъжен да се грижиш за мен, Тед.

Той я погледна изненадан и каза нежно:

— Напротив, длъжен съм.

— Наистина. Не трябва да го правиш заради мен — настояваше тя.

— Не го правя заради теб — каза той дрезгаво. — Правя го заради мен.

Тя въздъхна весело, когато той прокара ръка под ханша ѝ. Потърка лицето си към връхчетата на гърдите ѝ веднъж, дваж, като я накара да почувства бузите му, брадичката, носа и езика му последователно.

При следващия му удар вратът ѝ неволно се изви назад и тя се предаде на магическия му ритъм. Бедрата ѝ се движеха хармонично. Тя прилепи тялото си към неговото. Искаше още, винаги още.

И когато бе обзета от прилив на толкова силни усещания, че не можеше да ги сдържи, тя прехапа долната си устна и едва сдържа вик на удоволствие. Екстазът ѝ се удвои, ако ли не утрои, когато усети в себе си насечените тласъци на неговия оргазъм.

Никой не би могъл да каже дали бяха секунди, минути или векове, в които те лежаха в състояние на пълно изтощение. Тед пръв помръдна. Повдигна се на лакът и я погледна в очите.

— Много си красива — каза, като все още дишаше тежко.

— Наистина ли мислиш така?

— О, да — провлечено каза той, като се усмихваше и клатеше глава.

Бавните му милувки бяха в унисон с изражението на лицето му. Той прокара показалеца си по брадичката, надолу по врата и сетне продължи по ключицата. Оттам се прехвърли на бюста ѝ, като следваше високите иззвивки и плитките равнини. Проследи една малка бяла следа от разтягане.

— Два пъти съм ставала майка — подсети го тя в знак на извинение.

Той само измърка от удоволствие.

— Наистина.

Лениво кръжеше с пръст около зърната на гърдите ѝ, докато те се отзоваха на въздействието. Той наведе главата си, пое едното в устата си, погали го с език и затвори устни около него. Елизабет нададе лек вик от удоволствие.

— Харесва ли ти това? — попита я, като прокара отново устни по набъбналата плът.

— Да.

— Много добре. Също и на мен. Изключително много — каза чувствено той.

После премести устните си на другата гърда и я засмука достатъчно силно да достави удоволствие, но достатъчно умерено да не я заболи.

— Това сънувах, когато ме събуди онзи ден. Правех любов с твоите сладки гърди.

— Същото каза и тогава.

— Имах прекрасни сънища с теб наскоро, но никога не те почувствах толкова добре, както сега. И нищо, за което съм сънувал или мечтал, не е било толкова вкусно, колкото това.

Тя си бе мислила, че Джон Бърк е романтичен мъж. Но в сравнение с бившия ѝ съпруг, Тед бе Сирano де Бержерак. Имаше душата на поет, но плътски апетити като на султан.

— Ти си много добър любовник, нали, Тед? — попита внезапно Елизабет.

Той повдигна очи към нея. Първо си помисли, че тя го подиграва, но като разбра, че е сериозна, отговори по същия начин:

— И малко оплаквания от жените, с които съм бил.

— И колко значи това?

Съжали за казаното още в мига, в който изричаше думите. Затова зарови главата си във възглавницата и побърза да каже:

— Съжалявам. Забрави, че изобщо някога съм питала. Нямам право да го правя.

След дълга пауза той каза с мек глас:

— Донесох ти бодито.

Тя вдигна глава, погледна го право в очите и не можа да каже нищо от изненада.

— Точно така. За теб. Няма никаква друга жена в живота ми сега. Той подхвана гърдата ѝ и започна да я гали, докато говореше.

— Когато се върнах от Виетнам, годеницата ми ме заряза заради друг мъж. Всъщност тя ме бе зарязала много преди да се върна, но поне бе имала благоприличието да не ми го казва или напише. Оттогава се стараех да поддържам всичките си връзки кратко време. Вземах от тях това, от което се нуждаех. Давах им толкова, колкото да ми е чиста съвестта. После се разделях, когато почувствах, чеексът е единственото, което ни свързва. Не съм светец. Никога не съм се преструвал на такъв. Така че да, бил съм с много жени. Никога не си позволих да се спра само на една жена, защото, честно казано, приятно ми е да живея сам. И — добави и сви раменете си — предполагам, че вероятно се страхувах да не се влюбя отново и да бъда отново отхвърлен. Както и да е, животът ми харесваше такъв, какъвто беше. После се преместих да живея тук. Децата ти бяха толкова сладки, че се замислих за начина си на живот. Непрекъснато ми се въртеше в главата мисълта да си имам и аз собствени деца.

Въздъхна дълбоко:

— И тогава, разбира се, намерих теб. Почти винаги като чух колата ти да спира в двора, се хващах, че надничам през дърветата, за да те видя. Когато излизаше на двора, си измислях причина да съм и аз навън. Исках да видя дали си толкова красива, колкото изглеждаш

отдалеч. Но ти никога не ме заговори. Така че оставих нещата да се развиват сами. Когато се чувствах самотен, си казвах, че съм щастлив и умен да не се обвързвам. Благодаря на Провидението, че заблуди това коте в дървото. То ми даде повод да се доближа до теб. — Прокара пръста си по бузата ѝ. — Още в мига, когато видях лицето ти, загубих ума си. И всеки път, когато съм те виждал оттогава, ми се е искало да съм в леглото с теб и да правя това.

Гласът му стана прельстяващ и тих:

— Онази нощ, когато те видях край кранчето за напояване, едва се спрях да не те обладая на стената.

— Защо не го направи?

Той се изненада от думите ѝ.

— Би ли ми позволила?

— Честно казано, не знам. Но защо поне не опита?

Очите му бяха развълнувани, сякаш се бореша с дилемата дали да ѝ кажат, или не. Накрая той я погледна право в очите и каза:

— Защото тогава си мислех, че те желая само физически. А ти заслужаваш повече от това.

Тя премигна и отстрани погледа си от него. Откровеността му я вбесяваше.

— Тогава защо дойде в магазина на следващия ден? — попита го.

— Не можех да стоя далеч от теб. Исках да те видя на дневна светлина, за да се убедя, че си истинска. Наистина беше.

Наведе се и я целуна горещо по устата.

— Истинска си! — зарадва се Тед.

След още една дълга целувка продължи:

— Така че вече бях дошъл във „Фантазия“, сигурен, че те обичам, но несигурен какво изпитваш ты към мен. Опитах се да те изprobвам, като те накарам да ревнуваш.

— Това беше доста долно, подло нещо от твоя страна — възмути се тя.

Той се усмихна палаво.

— Но даде резултат, нали?

Тя затвори устни и отказа да отговори.

— Хайде сега! Аз се направих на абсолютен глупак тази вечер, когато се върна от срещата си с Каванот. Не можеш ли да си признаеш,

че и ти си била поне мъничко ревнива? — продължи той.

— Добре де! Но само мъничко. Помислих си, че е изключително невъзпитано от твоя страна и нетипично за един джентълмен да дойдеш в моя магазин, за да купиш скандално парче бельо за любовницата си.

— Любовница? — повтори той и се засмя бурно. — Чувствай се поканена да дойдеш по всяко време и да се намъкнеш в бодито и чорапите — прошепна думите, почти долепен до шията ѝ. — Все още са опаковани в розовата хартия, въпреки че няколко пъти съм ги вадил да си поиграя с тях за малко.

— Колко извратено от твоя страна — искрено се вземути Елизабет.

— Хмм. Представях си как гърдите ти биха запълнили тези дантелени чашки. Виждах как връхчетата им напират през тях.

Целуна я задъхано. Ръката му се движеше назад-напред във вдълбнатината на кръста ѝ. После прилепи длан на корема ѝ. Плъзна я надолу и прихвана страстния черен триъгълник. Елизабет се изчерви от неудобство, когато той прекрати целувката им, за да наблюдава внимателно движението на собствените си пръсти по нея.

— Толкова красива — прошепна Тед. — Толкова мека иексапилна.

И това бе само началото.

— Това ли... имаше предвид, когато... ъ-ъ-ъ... сложи този... ъ-ъ-ъ... хамак тук?

— Можеш ли да се сетиш за по-приятна употреба от тази?

Тя въздъхна.

— Не.

Половин час по-рано бе я помолил: „Изпрати ме до вкъщи“.

Идеята ѝ се бе сторила доста луда. Но тя не искаше тази вечер да свърши, затова се съгласи. Намъкна скъсаната си нощница, която той ѝ бе хвърлил от пода, след като бе успял да я открие.

Той обу само панталоните си... нищо друго. Останалите си дрехи взе в ръце.

Измъкнаха се от къщата през задната врата, като внимаваха да не събудят децата. Никой от тях не бе забелязал колко скърцаха пантите ѝ,

докато не я отвориха.

Смееха се и се чувстваха невероятно, палаво млади. Бягаха с боси крака по студената влажна трева, разделяща двете къщи. По пътя се спираха по няколко пъти да се целуват и прегръщат. Той ѝ предложи да опитат хамака, който така съблазнително висеше между двете дървета. Елизабет му подхвърли една малка шегичка относно това, че всичко, което притежавал, висяло доста добре. Той се засмя, прегърна я, целуна я и ѝ каза, че била очарователно, божествено малко противоречие.

Така че сега си лежаха в хамака. Трябваше да им бъде студено, но не им беше. Елизабет не можеше да усети и най-малко свежия нощен въздух, въпреки че нощницата ѝ висеше само около кръста. Не ѝ беше хладно, защото Тед я покриваше и... я изпълваше.

Откриха, че извивката на ходилата ѝ пасваше точно на тази на прасците му. Там тя ги облягаше, когато не можеше да стигне земята. Хамакът се люлееше мързеливо, но това усилваше физическото им усещане поне хиляда пъти.

— Не знаех, че можеш... Искам да кажа... Беше досега... Как можеш толкова да... — започна да заеква Елизабет.

— Пъти ли? — попита той. — Как мога да го правя толкова дълго време?

— Да — извика тя, когато той я натисна още по-силно. — Вероятно никакви чудеса стават тук.

Тя се засмя. Великолепните ѝ вибрации му доставиха удоволствие.

— Тук сме вече... колко? Десет минути? — попита тя.

— Да, но това е нищо — каза ѝ той, като я целуна отново. — Аз съм така вече от две седмици.

— Моля?

— Още от мига, когато сложих ръцете си на кръста ти и те повдигнах от това дърво. Не само сърцето ми щеше да се пръсне в този миг.

— Аз също бях загубила самообладание. Въпреки че ти се държеше с мен както подобава на съседка вдовица с две деца. Не видях нищо подобно на разярения мъж, който едва не ме изнасили снощи.

— Вярно, бях бесен. Не те нараних, нали? — разтревожено попита той.

— Не — отвърна тя, трогната от загрижеността му. — Не се страхувах, че можеш да ме нараниш. Просто не знаех, че може да си толкова агресивен.

— Само когато са ме провокирали и съм леко пиян — успокои я той.

— А защо беше провокиран и пиян?

— Защото не можех да понеса мисълта, че можеш да правиш това с Каванот... с когото и да било, освен мен.

Откровеността му я обезоръжи.

— Винаги ли си толкова открит? — попита го Елизабет.

— Винаги.

— Радвам се, че не си играеш игрички. Възхищавам се на откревеността.

Очите му блеснаха с ново желание.

— Наистина ли?

— Да.

— Тогава, ако искам нещо... — започна той с дрезгав глас — предпочиташ да дойда и да ти кажа направо, вместо да увъртам нещата?

Той притисна устни към нейните. От вълнение сърцето ѝ заби по-силно.

— Да.

— Свали горната част на нощницата си — прошепна той тихо.

Тя се поколеба само за момент, после бавно повдигна едната си ръка към еластичния дантелен край. Гърдите ѝ се показаха — пълни, гладки, меки, докато тя бавно дърпаše надолу. Тед изпъшка, когато краят се закачи на връхчето и го направи още по-твърдо. Накрая целият ѝ бюст беше отвън и тя се опита да отдръпне ръката си.

— Не, остави я там. Точно там! Ох, господи! — извика Тед.

Гледаше я право в ръката и меките ѝ движения. Започна леко да търка тялото си в нейното. Сетне — не толкова леко. Тласъците се засилиха и тя повдигна таза си, за да ги посрещне. Секунди по-късно последваха две едновременни бурни експлозии. Отне им доста време да съберат енергия да станат от хамака и да отидат до остьклена му веранда. Той задържа вратата отворена и се наведе за последна целувка.

— Иска ми се да можехме да спим заедно — каза ѝ, когато вече се разделяха.

— И на мен също.

— Приеми ме.

— Не бих искала съседите да те видят, че се измъкваш от къщата ми на разсъмване. Или пък децата ми да те намерят в леглото с мен на сутринта.

— Да, не е редно.

— Моля те, разбери ме, Тед.

— Разбирам те.

Той повдигна ръката ѝ към устата си и я целуна.

— Но се самопоканвам на закуска. В колко часа да съм там? — попита с усмивка.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изглеждаха доста невинни, когато Мат и Меган влязоха със сънливи очи в кухнята и ги намериха да седят заедно на масата. Бяха се втренчили очи в очи и дори бяха забравили, че пият кафе.

— Тед, тук ли прекара нощта?

След всички усилия да се разбуди, това бе първото нещо, което Мат каза. За голямо учудване на децата, Тед и майка им прихнаха да се смеят.

— Не, не спах тук. Само на вас така ви изглежда — поясни Тед.

— Майка ви ме покани на закуска.

— Странно, помислих си, че ти се самопокани — каза Елизабет с крайчеца на устата си, докато стана, за да налее на децата обичайните им чаши портокалов сок.

— Тед каза ли ти, че изкъпахме Бейби? — попита Меган.

Елизабет кимна с глава в знак на отрицание.

— Той ни оставил да я изкъпем. Котетата не обичали водата. Знаеше ли това, мамо? Но ние я изкъпахме въпреки това. Стана наистина чиста и пухкава, но направихме цяло наводнение.

— Само че Тед ни помогна да я изчистим или — как беше, Тед? Както в армията?

— Чистка.

— Да, направихме чистка на банята. Каза ли ти това, мамо?

— Не, забравил е да спомене.

Погледна мъжа, който седеше на масата ѝ на закуска. Изглеждаше страхотно. Беше добър и мил.

— Доколкото си спомням, имахме по-хубави неща да си кажем.

Той я погледна чувствено и тя едва не се разтопи под силата на този поглед.

— И дори ни позволи да поръчаме пица по телефона на человека, който ги носи по къщите.

— Ние казахме на Тед, че ти си казала, че този вид пици са пълен боклук.

— Но той каза, че ти не си тук и че той се разпорежда, и че той обича точно такава пица — обясни Меган.

— Може ли пак да повикаме човека с пиците друг път, мамо? Тя не беше боклук. Честно.

Елизабет сложи ръце на кръста си и се обърна към Тед.

— Благодаря ти много. Само за няколко часа успя да разруши градени с години навици за хранене.

Той изглеждаше изключително разтревожен от бележката ѝ.

— Какво има за закуска? — попита я.

— Извара — отвърна Елизабет.

Децата се превиха от смях. За да ги накара да се поуспокоят, Тед им предложи да подредят масата, докато майка им приготвя закуската.

— Хей, вие, заведението е на самообслужване — извика Тед на децата, когато се запътиха към телевизора, след като приключиха със закуската си.

Те не се възпротивиха, както обикновено правеха, когато Елизабет им направеше забележка. Сега ги гледаше с отворена от изумление уста как се върнаха безропотно към масата, събраха мръсните си чинии и отидоха да ги поставят в мивката.

— Как успя да постигнеш това? — попита смяяна Елизабет.

— Подкупи.

Тед измъкна два пакета дъвки от джоба си.

— Дъвка без захар — каза на Елизабет, докато подаваше по едно пакетче на всяко от децата.

Те благодариха — нещо, което много се хареса на майка им.

— И какво получава готвачът?

— Готвачът получава една голяма целувка — отвърна Тед.

Меган и Мат се спряха рязко по пътя си за вратата и се обърнаха едновременно и точно навреме, за да видят как Тед прегръща майка им през кръста. Той наклони главата си на една страна и я целуна по устата.

— Тед целува мама! — възклика Меган.

— Ох, нахалник! — това дойде от Мат.

Още щом Елизабет и Тед разделиха устните си, децата ги обкръжиха и нападнаха, както индианци — влак. Викаха, свиреха, скачаха наоколо и размахваха ръцете си на всички посоки. Облекчени и доволни, че нещата се развиха в тази посока, Тед и Елизабет

започнаха да се смеят на лудориите им. Децата всъщност по-скоро ги насырчаваха, отколкото укоряваха.

Както обикновено, вълнението на Мат стана неконтролирамо. Колкото повече Тед и майка му се смееха, толкова повече той се мяташе, докато в един момент не можа да запази равновесие и падна върху шкафа с порцелановите съдове. Всички чинии се строиха на земята. Една дървена фруктиера се обърна. Ябълки и портокали започнаха да се търкалят по земята във всички посоки. Един домат се размаза на плочките. Няколко листа от тетрадка се разхвърчаха и полетяха надолу като пухени перца.

Мат замръзна на мястото си и погледна към майка си, за да разбере реакцията ѝ.

— Не го направих нарочно — каза той виновно.

— Такава си беля — каза му Меган, която сега изглеждаше доста по-пораснала и разумна.

Мат коленичи. Пазеше се от размазания домат, но успя да събере разпилените листове. Занесе ги на майка си и каза:

— Ето, мамо. Листовете ти не се измърсиха. Не сме ги изцапали и с пицата. Тед ги премести от масата и ги сложи на шкафчето, така че да не се загубят. Каза, че може да са важни.

Елизабет взе ръкописните страници от сина си, който кукна отново на земята, за да събере разпилените плодове.

— Остави това, Мат.

Гласът на Елизабет беше тънък и обтегнат като ластик, разтегнат до предела си.

— Ще почистя всичко по-късно. Двамата с Меган идете горе и оправете леглата си — продължи тя със същия напрегнат глас.

С тънкия си детски усет те усетиха, че напрежението в стаята се бе покачило драстично, и то не заради пакостта на Мат. Нещо, което не можеха да разберат, се бе случило. То бе променило лицето на майка им от розово и усмихнато на бледо и мъртвешко. Широката ѝ усмивка сега бе отстъпила място на една тънка ивица, която едва мърдаше, когато говореше. Двамата излязоха от кухнята през летящата врата, като се стараеха да правят колкото се може по-малко резки движения. Чувстваха, че положението е на ръба да стане непоносимо, а не искаха да поемат вината за това.

Елизабет внимателно подреди страниците по последователност, преди да фокусира конкретните думи. Знаеше прекалено добре какво представляваха, разбира се. Беше ги писала, докато киснеше във ваната. Всяко изречение ѝ беше познато.

Там беше нейният пират, висок и страховит. Там беше и пленницата му, трепереща от страх. Носеше само една тънка нощница. Тя прокара поглед през страниците. Да, ето и частта, в която той разкъсва нощницата ѝ и целува гърдите ѝ. Ето и абзаца, в който, очарована от мъжествената му сила, пленницата се отдава доброволно.

Хвърли страниците на кухненската маса и му обърна бързо гръб. Сетне скръсти ръце на гърдите си и ги потърка, въпреки че кухнята беше доста топла за есенна сутрин.

— Прочел си ги, нали?

— Слушай, Елизабет...

Тя се завъртя на петите си и повтори натъртено:

— Нали?

Гръдният кош на Тед се повдигна нагоре и се отпусна отново с въздишка.

— Да — каза той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Изведнъж болезнено почувства унищожението си. Покри треперещите устни със студената си изтръпнала ръка и пак му обърна гръб. Не можеше да го погледне в очите заради неудобството си, което изпитваше, заради измамата му. Сама не знаеше кое от двете ѝ причинява повече болка.

С успокояващ топъл тон, с който докторите съобщават лошите новини на семейството, той каза:

— Не знаех какво точно представлява, когато го видях за първи път. Помислих си, че си оставила някое недовършено писмо. Но тогава в очите ми се набиха няколко думи от текста.

Тя се обърна към него. По изражението на лицето ѝ се четеше бясна омраза:

— Набиха ти се в очите?! Не можеше ли да измислиш нещо по-правдоподобно?

Поне прояви благоразумието да се направи на натъжен.

— Не ти ли се е случвало да прелистваш някоя книга в книжарницата и да забележиш интересна дума, която да те накара да прочетеш два-три абзаца? И ако се окаже чувствен или романтичен

откъс, да продължиш да четеш още няколко страници? Преди да си се усетила, ще си прочела пет-шест страници права между щандовете. Ако това никога не ти се е случвало, значи не си нормална.

— Не говорим за мен. Говорим за един подъл манипулятор, който ме използва по най-долния, най-низкия, най-отвратителен начин. Как можа да го направиш? — крещеше тя.

— Нищо не направих, което да не желаеше и ти — оправда се той.

Тя сви ръцете си в юмруци и затвори очи.

— Знаех си, че нещо отвратително ще излезе от всичко това. Никога не биваше да се вслушвам в Лайла. Не трябваше да ѝ позволявам да ме убеждава — говореше Елизабет сама на себе си.

Той изглеждаше доста объркан.

— Лайла ли те накара да измислиш тази история? — изненада се той.

— Не да я измисля, а да я напиша. Тя предава фантазиите ми на един издател.

— Тогава защо си толкова засрамена от нея? Прочетох я и си помислих, че е наистина страховта.

Тя отвори широко очи и се втренчи в него. Злобата бе задълбочила цвета на очите ѝ по подобие на неговите.

— Добре, прочел си я, но защо я използва по такъв начин върху мен? Защо не се сетих какво става, когато ми скъса нощницата? Беше толкова необичайно за теб. Ти изобщо не си такъв.

— Откъде знаеш? — предизвика я Тед. — Никога не сме се любили преди. Бях достатъчно ревнив и луд, и пиян, за да стана малко груб. — Приближи се една крачка и с тих глас добави: — И ти го хареса.

Тя се отдръпна отвратена.

— Снощи ми каза, че си мислиш, че заслужавам много повече от... — Просто не можеше да каже думите. — Очевидно, след като си прочел фантазията ми, си променил мнението си — каза тя, като посочи ръкописа. — Сигурно си си помислил, че копнея заексуален партньор. Или може би си си помислил, че имам много такива. Да не би тази фантазия да те е превърнала от добрия съсед Сам в Казанова, защото си си мислел, че точно това искам? — крещеше тя, вече извън себе си.

— Не, Елизабет, нищо подобно не се е случило. Всеки си има второ аз. Дори не само едно. Твоето се проявява във фантазиите ти. Моето изплува вчера вечерта. Дори не се бях сетил за фантазията ти, когато влязох в стаята ти.

— Ох, моля те — каза тя със саркастично недоверие. — Изигра я дума по дума!

— Може би подсъзнателно. Бях ядосан, ревнувах. Бях готов на всичко, за да се харесам на жената, която бях луд да вкарам в леглото си. Когато прочетох фантазията ти, се развълнувах, вярно. Но и много се ядосах. Направо полудях, като видях Каванот в ролята на пирата. Всичко, което ти описваше с възбуждаща подробност, си представях, че правиш в момента с него.

— Е, не го направих. Защото той не е мошеник и лъжец и... — Още по-лоша мисъл влезе в главата ѝ. — Само тази ли прочете?

Той я погледна с учудване, което бе прекалено силно, за да не бъде истинско.

— Не, нали? — продължи недоверчиво тя. — Прочел си и тази за пилота и за момичето от фермата, нали? Ето защо, когато дойдох у вас и те намерих болен...

Тя плесна с ръце по зачервените си бузи. Изведнъж бе осъзнала положението. Интересът му към нея бе започнал по същото време, когато тя бе започнала да пише фантазиите си. Винаги изхвърляше черновата.

— Какво си правил? Да не си ровил из кофата ми за боклук всяка сутрин като улична котка? Всеки път си чакал нов материал?

Колко ли чернови бе изхвърлила? Колко ли от тях бе прочел той? На колко ли се е подсмихвал подло?

— Учудвам се, че си се сетил за хамака. Не съм имала подобна фантазия все още — продължи да го атакува тя.

Накрая той постави ръце на кръста си и зае сериозна мъжествена поза. Елизабет я ненавиждаше, защото тя показваше, че недоверието ѝ бе глупаво и безпочвено.

— Нямам и най-малката представа за какво говориш — каза той. — Какво е това с пилота? И това, че съм бил болен? Да не мислиш, че съм симулирал температура от тридесет и осем и осем градуса?

— Вече нищо не ме интересува. — Изля цялата си злоба към него в следните думи: — Веднага напусни къщата ми.

Той поклати глава в знак на отрицание.

— Няма да те напусна, докато си ядосана. Не, преди да уредим това недоразумение.

— Вече всичко уредихме. Не искам да те виждам никога повече. Дори не мисля, че ще понеса мисълта, че все още ще трябва да живееш в къщата зад моята.

— Всичко ще свърши просто ей така ли? — каза той и щракна с пръсти.

— Да, просто ей така.

— След всичко, което се случи снощи?

— Нищо, което се случи, не бе истинско — отвърна Елизабет.

— Напротив, всичко бе истинско — каза той с лека усмивка. — Погледни белезите по тялото си за доказателство.

Лицето ѝ пламна, като си спомни за червенините, които бе забелязала по гърдите и бедрата си, докато се къпеше. Само преди час бе се гордяла с тях. Оприличаваше ги на подписа на художник върху негова творба. Сега се срамуваше дори да си помисли как устните му ѝ бяха причинили това.

— Слушай, Елизабет — каза Тед, като очевидно губеше търпение. — Не те виня, че си ядосана. Дори не ти се сърдя, че правиш погрешно заключение. Прочетох нещо, до което не ми бе позволено да се докосвам. Държах се прекалено фамилиарно. Натрапих се в твоя личен живот, като си позволих да хвърля поглед върху листовете. Но... — той се спря, за да подчертава думите си — единственият начин, по който това промени мнението ми за теб, бе, че оттогава те смяtam за още по-загадъчна и интересна.

Елизабет насочи заканително пръст към купчината листове на масата:

— Аз не съм отвлеченото момиче, както и ти не си пиратът. Тя е плод на моето въображение. Не е никой, когото познавам. Измислена е.

Той опроверга думите ѝ с бавно поклащане на глава.

— Тя и ти сте едно и също нещо. Тя мисли това, което и ти. Имате едно мнение за сексуалността. Чрез нейните думи изричаш вижданията си за любовта, това, което винаги си мечтала в леглото, но никога не ще посмееш да поискаш. Ние, хората, сме точно като луната. Едната ни страна остава винаги тъмна. Няя светът никога не вижда. Тя

е някъде зад маската, която всички слагаме. Това е факт и няма защо да се срамуваш от него.

Бе отстъпала крачка по крачка, докато той говореше, и накрая опря барплота.

— Не, аз не съм такава — повтори тя и поклати инатливо глава.

— Не — на пръв поглед. Видимо, всичко в теб е женствено. Не разбираш ли, че именно това те прави толкова привлекателна, толкова очарователна? — Тонът му омекна. Стана по-ласкателен. — Елизабет, защо мислиш, че поисках да спя с теб снощи?

Думите му относно жената, с която би искал да се събуджа всяка сутрин в едно легло, окупираха цялото й съзнание. Струваха ѝ се като подигравка със самата нея. Не, тя нямаше да му повярва. Нямаше да позволи отново да я направят на глупачка.

— Значи можеше да продължиш да злоупотребяваш с мен, докато най-накрая не се хванех на въдицата.

Той събра нетърпеливо вежди. Обгърна я с ръце през кръста и се наведе над нея. Сетне я накара да отметне главата си назад.

— Не си ядосана, защото съм прочел това, което си написала. Писала си го с ясното съзнание, че то ще бъде четено. Разстроена си, защото аз не съм просто един непознат. Ти не си анонимна. Вече открих твоята тайна. Сега знам, че зад хладнокръвното ти обикновено държане се крие една топла, огнена жена.

Думите му иззвистяха като студени капки вода върху нагорещен тиган. Ръката на Елизабет се залепи на бузата му с трясък.

И двамата не можеха да повярват, че тя е извършила подобно нещо. Очите му се присвиха страховито. Той се отдръпна от нея и изправи гърба си.

На Елизабет ѝ се бе случвало да напляска децата си само в изключителни случаи. И тогава тя плачеше повече от тях след това. Лошото дете в семейството бе Лайла, никога кака ѝ. Елизабет винаги бе предпочитала да отстъпи, вместо да предизвика някаква физическа разправа.

А сега бе ударила шамар на мъж, поне четиридесет килограма по-тежък, който стърчеше като кула над главата ѝ.

Шокът от шамара не намали ни най-малко яростта ѝ. Нямаше никога да му прости за безобразния начин, по който я бе накарал да легне с него. Ставаше ѝ лошо само като си помислеше, че всичките му

думи и действия не бяха продиктувани от сърцето му, а от безнравственото му любопитство.

Не направи нищо, за да го спре, когато той се обърна и закрачи нервно към вратата. А тя едва не хвръкна от пантите си, когато той я отвори. За какво ти е толкова нервно? — искаше ѝ се да изкреши. Беше получил повече, отколкото заслужаваше.

Елизабет не каза нищо. Гласните ѝ струни се бяха вдървили. Буза от вълнение бе заседнала на гърлото ѝ.

Тя се отпусна на най-близкия стол, подпра глава на масата и се отдаде на сърцераздирателния си плач.

Нещата не се оправиха с времето.

През следващите няколко дни настроението ѝ бе мрачно. Бе толкова избухлива с децата си, че те отреагираха, като се държаха още по-лошо.

Един следобед ги хвана, че си играят с кученцата в хамака на Тед. Изкрешя им да се приберат вкъщи веднага. Те започнаха жално да вият, като искаха да знаят защо изведнъж бе толкова наложително да се прибират. Елизабет не можеше да измисли никакъв убедителен довод. Така и не им каза причината. Те се цупиха през останалата част на вечерта. Когато Меган ѝ каза, че предпочита да живеят с някой по-забавен — като Тед например, Елизабет ѝ заповяда да отиде веднага в стаята си и да остане наказана там до края на вечерта.

Лайла се обади по телефона да я попита за срещата ѝ с Адам Каванот. Елизабет се държеше почти невъзпитано и несправедливо обвиняваше сестра си за всичките си злополуки.

— Господи! — бе казала Лайла след няколко безуспешни опита да я успокои. — Приличаш на експлозив. Ще ти се обадя отново, когато започнеш да се държиш по-човешки.

Отвратителното ѝ поведение я бе отдалечило от всички в живота ѝ. За момент всичко ѝ се струваше идеално. Не ѝ се разговаряше с никого. Суетеше се над нещастието си, както вещицата — над казана си с отрова. Добавяше нови подправки всеки ден, разбъркваше, наблюдаваше как става все по-мътна и по-мътна.

Постепенно обаче намрази самотата си повече, отколкото компанията на други хора. Дори се зарадва на Адам Каванот, когато го

видя да наднича през витрината ѝ една сутрин.

След като повтори името ѝ два пъти, той се усмихна на стреснатия ѝ поглед.

— Като че ли винаги ми се случва да те заваря, потънала в мисли. Къде се пренасяш, когато оставиш всички ни зад гърба си?

Тя опита да събере мислите си колкото може по-бързо. Не бе го виждала от вечерта, в която я бе изпратил до вратата и я бе целувал скромно по челото. Той поне не злоупотребяваше с жените по начин, по който някои мъже правеха. Като си помислеше само, че именно Тед бе обвинил Адам, че бил плейбой!

— Още от малка придобих този лош навик. Често се замечтавам и отнасям нанякъде — обясни му. — Професионална фантазьорка съм. Сестра ми винаги ми се подиграва с това.

При споменаването на сестра ѝ той се намръщи.

— Какво прави твоята непочтителна сестра? — попита.

— Непочтителна? — повтори Елизабет и се замисли, че е време да оправи отношенията си с Лайла. Не беше виновна сестра ѝ, че Тед Рандолф се оказа такъв долнен мошеник.

— Обяд? — попита Адам и я откъсна от мислите ѝ.

— Обяд ли? Ъ-ъ, не, благодаря ти, Адам. Няма кой да се грижи за магазина, ако изляза. Обикновено си купувам нещо и го хапвам тук.

— Затвори за един час. Моля те. Много мислих за вечерята ни.

— Гласът му доби загадъчни нотки. — Имам да обсъдя нещо много важно с теб — продължи той.

Само половин час по-късно Елизабет си хапваше от голяма купа със салата. Беше я комбинирала сама от „Градинската стая“ на обедния бюфет. С Адам седяха на една ъглова маса. Непосредствено до тях два огромни прозореца се допираха, откривайки прекрасна гледка над хоризонта на града.

— Е?

— Не знам какво да кажа, Адам. Завари ме напълно неподготвена.

— Не може да не си се досещала за вероятността за подобно предложение.

— Но не съм. — Тя вдигна кристалносините си очи и срещна нетърпеливо питация му поглед. — Никога не съм се замисляла да

отворя още една „Фантазия“. Тази ми отнема достатъчно много време и енергия.

— Оценявам това — каза той и отпи от чашата си с ледена вода.
— Взимам под внимание изключителното състояние, в което се намираш. Осъзнавам, че да си вдовица с две деца на главата не е много благоприятно за развиващия бизнес едновременно в няколко гранда. И все пак съм уверен, че ти можеш да се справиш.

Въпреки че идеята да отвори верига от магазини „Фантазия“ бе съвсем изненадваща за нея, Елизабет бе поласкана. Имаше няколко мъгляви задръжки, но предложението я бе улучило точно в една амбициозна частичка, за чието съществуване тя дори и не подозирала.

Адам се наведе напред на стола си и наблегна отново на думите си.

— „Фантазия“ е най-голямата машинка за пари, ако се погледне процентно в сравнение с другите наематели. Това ме впечатли. Ти ме впечатли. Не мога да ти намеря недостатък. Като изключим склонността ти да фантазираш — закачливо подметна той. — Ти откри уникален пазар. Купуваш интуитивно. Хората биха дали по-висока цена за по-високо качество. А статистическите изследвания показват, че хората, които посещават моите хотели, са привикнали единствено към първа класа.

— Но аз...

Той вдигна двете си ръце, за да я накара да замълчи.

— Вече съм ти запазил място във фоайето на новия хотел „Каванот Чикаго“. Скоро искам да прокарам магазините ти и в други градове.

Той продължи въодушевено да я убеждава в изгодата на своя проект. През това време Елизабет получи главоболие и го умоляваше да спре и да ѝ даде време да си помисли.

— По цял час се колебая дали да взема телешко или свинско за вечеря — каза му с усмивка. — Така че, надявам се, не очакваш да ти отговоря още днес.

— Разбира се, че не. Утре ще е достатъчно скоро — успокои я той.

Лицето ѝ пребледня, но скоро се отпусна, като разбра, че той се шегува.

— Не, не очаквам бърз отговор. Времето е на моя страна. Колкото по-дълго мислиш по въпроса, толкова повече ще ти се харесва предложението ми — каза самоуверено Адам.

Стигнаха до прага на „Фантазия“.

— Ще ти изпратя официално предложение — каза ѝ той. — Прегледай го. Виж цифрите. Ще те потърся за отговор след около седмица. Междувременно не се колебай да ми се обадиш, ако имаш никакви въпроси. — Извади визитна картичка от джоба на костюма си. — Номерът, който виждаш, е частна директна линия. Използвай го.

Както обикновено, Адам я оставяше без дъх и с чувство на тотално физическо безсилие. Завиждаше на самоувереността и целеустремеността му, с които управляваше живота си. Той като че ли винаги знаеше точно какво желае и не оставяше никого да се изпречи на пътя му. Искаше ѝ се и тя да е толкова решителна. Дали предпочиташе да си остане дребен собственик, или да се развие?

Господи, какво знаеше тя, вдовица с две деца и разбито сърце, за големия бизнес?

Разбито сърце ли?

Мислите ѝ замръзнаха. Както в повечето случаи, когато човек се препънеше на нещо, след това се връщаше да види какво го е спънало. Разбито сърце?! Да, точно това беше. Тези две думички се бяха изпречили на потока на мислите ѝ и го бяха прекъснали.

Сърцето ѝ беше разбито. Беше влюбена в Тед Рандолф. Той пък бе привлечен само физически от нея, както и от всички жени, които бе успял да вика в леглото си.

Как би могла практически да помисли за развиваане на бизнеса си или пък какво да сготви за вечеря, когато не можеше да подреди чувствата си спрямо него? Всъщност от каква подредба се нуждаеха те? Чувствата ѝ трябваше да бъдат или черни, или бели, а не чудовищно сиви, както ги усещаше в момента.

Не бе забелязала кога точно яростта ѝ бе преминала в отчаяние. Взе един аспирин, за да успокои главоболието си. Настроението ѝ леко се покачи, като се прибра вкъщи и откри колата на Лайла паркирана в двора. Влезе в къщата и намери сестра си в кухнята да сервира големи купи със сладолед на Меган и Мат.

— Госпожа Алдер си тръгна и леля Лайла каза, че може да си хапнем малко сладолед — израпортува важно Мат.

Той беше коленичил на стола си. Още един надут готованко, помисли си Елизабет.

— Точно преди вечеря ли? — попита Елизабет обидено.

— Знаеш ли, все още не мога да проумея защо мама правеше от това толкова голям проблем — каза Лайла, като размаха лъжицата за сладолед към сестра си. — Каква разлика има дали ще изядеш десерта си преди, или след основното ядене?

— Ти си безнадежден случай — каза Елизабет и се приближи до сестра си.

Лайла близеше остатъците сладолед от лъжицата. Това бе отвратителен навик, от който Елизабет така старателно се мъчеше да откаже децата си.

— Дали тази бегла усмивчица означава, че ми се прощава какъвто и мъничък грях да съм сторила? — заинтересува се Лайла.

Елизабет я прегърна. Никога не бе успяvalа да се сърди на Лайла за дълго.

— Простено ти е.

— Благодаря ти, Боже! Вече поканих децата на вечеря. Щеше да е ужасно дълга вечер, ако знаех, че не ми говориш. Какво лошо направих всъщност?

— Нищо. Каква е причината за тази неочеквана покана на вечеря?

— Ето това.

Лайла кимна с глава към един плик, който Елизабет все още не бе забелязала. Разпозна знака в горната част на листа.

— Това е... това е... Не са...

— Напротив, са! В този плик, който аз си позволих да разпечатам, има писмо. В него пише, че са приели две от историите ти за публикация в книгата. Има и чек за петстотин долара. Това е чудесно, нали?

— Великолепно е! — извика Елизабет. — Сега децата могат да имат нови палтенца и ботушки и няма да се налага да ядем риба цяла зима. Остана ли малко сладолед и за мен?

— Сега вече знам, че всичко ми е простено — каза Лайла и се засмя.

Когато децата свършиха със сладоледа си, Елизабет ги изпрати да отидат горе да се преоблекат.

— Ще имаме празненство „само за големи“ тази вечер, след като децата си легнат — каза Лайла. — В хладилника има бутилка шампанско.

— Звучи прекрасно.

Лайла се наведе и погледна в очите на сестра си отблизо. Нищо не беше „прекрасно“, ако се съдеше по изражението на Елизабет.

— Ще ми разкажеш ли какво става с теб, или ще трябва да почакам, докато отидем на летен лагер? Тогава ми бе споделила великата тайна, че вече имаш мензис.

— Какво искаш да ти разкажа?

— Разкажи ми за това, което ти отне радостта от новината за публикацията; това, което кара брадичката ти да трепери; това, което е причина за тъмните кръгове около очите ти.

— Не знаех, че изглеждам толкова зле.

— Като майката на Дракула, след като научила, че кървавата река била пресушена. Какво става с теб? Предполага се, че би трявало да ти се празнува.

Елизабет разказа на Лайла за обяда си с Адам Каванот и предложението му тя да открие по един магазин „Фантазия“ във всеки от неговите хотели.

— Това звучи страховто, Лизи! Какъв е тогава проблемът? Освен това, че ще трябва да работиш с него... лично...

— Проблемите са прекалено много, за да могат да бъдат изброени, Лайла. Не мога просто да си стегна куфара и да си разявям шапката от град на град. Имам прекалено много отговорности тук.

— Децата ти ще са вероятно по-добре, ако ги оставяш от време на време да се оправят сами.

— А какво ще кажеш за парите? Не разбирам нищо от финанси. Проумяваш ли каква инвестиция трябва да направя? — подсети я Елизабет.

— Каза, че Каванот ти е предложил да ти отпусне заем за бизнеса. Не мисли за инвестициите! Мисли за печалбите! — подхвърли Лайла със светещи очи. — Изненадана съм, че не си сграбчила тази възможност още в мига, в който Каванот ти я е разкрил.

Елизабет разтри челото си. Аспиринът не бе помогнал много.

— Не знам.

Лайла хвана ръката на Елизабет и я постави на масата.

— Да не би нерешителността ти да има нещо общо с един твой съсед?

Елизабет завъртя очи и после ги насочи към сестра си.

— Не разбирам за какво говориш.

— Лизи — каза Лайла с мек глас, в който звучеше упрек, — децата ми разказаха за несръчността на Мат. За купата с плодовете. „Листчетата на мама се разхвърчаха навсякъде.“

— О!

— Те също ми казаха, че си се „разярила“, че Тед ги е прочел. — Гласът на Лайла омекна още повече. — О тук нататък дори и аз имам достатъчно въображение да си представя какво е пищело на тези листове. Една от твоите фантазии, нали?

— Точно така — каза унесено Елизабет.

— И ти се чувстваш неудобно.

— Сразена... унищожена.

— И затова го избягваш.

— Като чума. Не мога да го погледна в очите, Лайла — призна си Елизабет.

— Само защото е прочел една от твоите фантазии?! Но това е смешно.

Лайла видя свенливия израз по лицето на сестра си. Червенината се бе разляла като неизтриваемо мастило. Елизабет никога не бе успявала да скрива чувствата си.

— Ох, не само прочел, но и приложил в действителност. За това ли става дума?

— Е, нещо подобно — призна си Елизабет.

— Ох, ти, щастливке!

Елизабет погледна сестра си възмутена.

— Щастливка? Но, Лайла, аз бях унижена.

Лайла завъртя очи към небето и прошепна:

— Той е в плен.

— Ох, за бога. Не! Той не е... Не можеш ли да разбереш? Той нарочно изигра моята фантазия, защото си е мислел, че точно това искам.

— Умирам от любопитство да науча всички сладострастни подробности, разбира се, но съзnavам, че ти не би ми казала и след милион години. Дори ако се върнеме на летния лагер. Всичко, което

мога да ти кажа, е, че ако някога се влюбя... да, мисля си, че ти си влюбена в него... бих изкупила всички справочници заекс, които мога да намеря на пазара. А след това — продължи Лайла — ще подчертая всички хубави части и ще добавя и илюстрации към текста. Сетне ще ги дам на този фиктивен тип и ще му кажа: „Хей, Чарли, прекалено съм срамежлива, за да обсъждам с теб тайните си сексуални желания... но те подканвам да ми правиш всичко от тези подчертани страници“. Ако Тед е успял да оползотвори добре знанията си за сърцето ти, съзнанието ти, либидото ти, бих казала, че струва в злато толкова, колкото и тежи.

Елизабет погледна нагоре. Искаше ѝ се да я убеждават в това.

— Откъде знаеш?

— Много лесно. Той потъна вдън земя от ревност, като видя Каванот. За мен това бе очебийно, като се има предвид, че не познавам добре този тип. Виж... — каза тя, като се изправи — аз ще отскоча додоре и ще погледна как се справят децата. Ти остани тук и си помисли добре какво точно искаш да направиш с остатъка от живота си. Предложението на Каванот звучи като събудната мечта, като истинска фантазия. От друга страна, господин Рандолф е доста очарователен. А също така е и по-близо.

Елизабет стоеше сама на кухненската маса и наистина се питаше какво точно иска. Ако трябваше да си пожелае едно желание в този момент, какво би било то?

Отговорът беше неоспорим. Искаше Тед.

Чувстваше се по-скоро неудобно, отколкото вбесена, че той бе прочел фантазията ѝ. Сега можеше да го признае пред себе си. Въщност наистина не бе подозирала, че може да се рови из боклука ѝ и да търси някакви си разпилени страници. Той бе прекалено открит и прям, за да направи нещо подобно. Бе прочел наистина историята скришом, но кой би могъл да устои на изкушението.

Вярно, бе обърнал знанията си в своя полза, но в крайна сметка беше ли лошо? Лайла поне не мислеше така. Според сестра ѝ той бе цяло съкровище заради това, че се бе възползвал от информацията.

Само като си помислеше колко мъже биха си направили труда да задоволяват тайните фантазии на една жена? Толкова чувствителните мъже бяха рядкост. Докато тези от типа здравей-благодаря-чао ги имаше сред път и над път.

Бе чакал търпеливо. Бе я наблюдавал и изучавал. Бе изчакал тя да се почувства готова и чак тогава бе поел инициативата. И накрая — не се ли бе насладил на плодовете на своето търпение? Дори трябваше да му благодари, че се бе държал като толкова толерантен любовник. Наместо това, тя му бе зашлевила шамар.

Като се качваше по стълбите, тя срещна Лайла и децата да топуркат надолу.

— Ние сме готови, но ти явно си се запътила в обратна посока.

— Лайла — каза тя задъхана, — ще ми се обидиш ли, ако пропусна вечерята с вас тази вечер?

— О, мамо!

— Искаме да отидем с леля Лайла. Тя вече ни покани...

— О, вие можете да отидете — успокои ги Елизабет. — Ако естествено леля Лайла не възразява да ви заведе сама.

— Не възразявам, ако причината е наистина добра — каза Лайла и погледна изпитателно сестра си.

Очите на Елизабет искряха.

— Наистина е добра.

Лайла се усмихна закачливо.

— Не, не възразявам да изляза с тях сама. Хайде да тръгваме, деца.

Меган и Мат се втурнаха надолу по стълбите и префучаха през външната врата направо в двора. Бързаха да излязат, преди плановете да са се променили.

— Лайла, не мисля, че ми се пишат повече фантазии. Така че не ме убеждавай да го правя — опитваше се да укроти сестра си Елизабет.

— Защо не?

— Прекалено егоцентрични са. Време е да спра да мечтая за някого, който да ме люби... и... аз да любя някого. Има голяма разлика, разбиращ ли?

— Не, не мисля така, но знам, че ти си твърдо убедена в това.

— Някой ден и ти ще го разбереш.

Лайла я погледна недоверчиво, а после се усмихна добродушно.

— Бъди щастлива с него, Лизи. Ти го заслужаваш.

Тя повдигна чантите с нещата, които децата бяха взели, за да пренощуват извън къщата.

— Аз съм оптимистка. Поканих децата да останат у дома и те са вече готови.

Лайла последва децата, като не можеше да спре да се смее през целия път навън.

Елизабет изчака, докато външната врата се затвори. Сетне изтича до банята и запуши ваната. Пусна кранчето и тя започна да прави облаци гъста пяна. Междувременно банята се изпълваше с приятния аромат на гела, който Елизабет бе пуснала вътре. През това време Елизабет бе отворила гардероба си и внимателно изучаваше съдържанието му.

Двадесет минути по-късно бе вече готова. Мина през кухнята да вземе бутилката шампанско от хладилника и излезе през задната врата.

Тед гледаше телевизия в закритата си веранда. Тя почука и забеляза приятно изненаданото от появата ѝ изражение на лицето му.

Само след миг обаче той успешно прикри моментната си реакция и затъри, чак дразнещо бавно, чехли към вратата. За разлика от миналия път, не се трогна да намали телевизора. Отвори вратата, но не каза нищо.

— Мога ли да вляза? — учтиво попита тя.

Той отстъпи крачка, за да ѝ направи път. Във верандата беше топло. Въздухът мирише точно на него, точно като вълнения пуловер, който носеше над дънките си, точно като одеколона му.

Погледна го и инстинктивно навлажни устните си с език.

— Съжалявам, че ти зашлевих шамар. Бях предизвикана, иначе никога не бих направила подобно нещо.

Замълча, за да си поеме дълбоко въздух. За разлика от сестра си, тя изобщо не бе импулсивна. Не знаеше как да го направи. Ами пък ако не излезеше нищо от всичко това?

— Аз... аз доста мислих в продължение на няколко дни и... мисля, че обвиненията ми са безсмислени. Знам, че не си се ровил из коша ми за боклук или нещо в този дух...

— Елизабет, какво правиш тук? — прекъсна я студено той. — Да не би сърцето ти да се е преобърнало? Да не би да искаш да изпълня още една от фантазиите ти?

Заслужавам си го, помисли си тя. Затова и го остави да си излее всичко върху нея. Този път беше негов ред.

Вместо да контраатакува, Елизабет повдигна очи към неговите. Усмивката ѝ бе толкова съблазнителна, толкова прелъстителна, колкото и тонът ѝ:

— Не, искам аз да изпълнявам твоите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Винаги съм си мислил, че си много примерно момиченце.
Елизабет се повдигна от бицепса му, където си играеше да го захапва, и се усмихна причудливо.

— Доказах ти, че грешиш, нали?

Отпуснат в приятно задоволство на дивана, той въздъхна и каза:

— И още как.

Тя положи глава на рамото му.

— Всъщност костваше ми и последната частичка смелост да прекося двора с високите токове, тренчкота и гордостта си на рамо. Имам чувството, че съм събирала целия си кураж от деня, в който съм се родила, до ден-днешен, само за тези няколко секунди разходка.

Голата му гръд се разтърси от смеха му. Тя я погали нежно с връхчетата на пръстите си.

— А аз се почувствах като гръмнат от снаряд, като те видях да развързваш колана на наметалото си — призна си той.

— Да кажем, че просто бе шокиран — поправи го Елизабет.

Той изви врат и я погледна в очите.

— Направо си мислех, че това не е реалност.

— Но аз съм реална.

Той се претърколи и я притисна под себе си.

— Колко добре се убедих в това.

Започна да я целува страстно и нежно едновременно. Бяха щастливи да научат, че не бяха толкова изтощени, колкото си мислеха. Мекият гърлен звук, който тя издаде, го насырчи още повече.

— Сърцето ми направо спря, когато се пресегна към ципа ми и го разкопча — прошепна той дрезгаво. — Къде научи номера с шампанското?

— Сама си го измислих.

— Вярвам ти — отвърна той.

Елизабет се усмихна закачливо.

— Нали ти казах, че искам да изпълня фантазиите ти — каза тя.

— Надмина ги.

Той пое гърдите ѝ в длани си и нежно ги целуна поред.

— Изглеждаше толкова хубаво в бодито — добави той.

— Тогава защо не ме остави да го понося по-дълго? — отново се усмихна тя.

— Защото най-хубавата част бе да те наблюдавам как го събличаш.

— Да „ни“ наблюдаваш как го събличаме — поправи го тя.

— Струваше ми се, че се нуждаеш от малко помощ за жартиерите.

Той отново целуна страстно шията ѝ.

Въздишаше от удоволствие по жарките му устни, но знаеше, че преди да се любят отново, има неща, които трябва да си кажат.

— Тед?

— Хмм?

— Нали ще се ожениш за мен?

Той повдигна глава и погледна разтревоженото ѝ изражение.

— Не съм сигурен. Колко добър готвач си?

Тя го ошипа и той изпища.

— Ох!... Добре, добре, ще се оженя за теб.

После я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Дяволски си права! Ще се оженя за теб. Като знам как ти работи въображението, мислиш ли, че ще те оставя ей така сред мъжете? Особено с този знак „Фантазия“ на номера на колата ти.

— Не бих била способна да направя това, което направих тази вечер. Изобщо не бих била тук, ако не бях безнадеждно влюбена в теб.

Сериозният тон, с който говореше, го накара да изтрезнее.

— Знаеш ли какво? — Погали нежно бузата ѝ. — Ако ти не бе поела инициативата, щях да прегърътна яда си, да закопая гордостта си и да дойда да те взема. Толкова отчаяно те желаех. И не само в леглото... Въпреки че си страхотна в него. — Прокара поглед по голото ѝ тяло. То бе идеалното допълнение към неговото. — Искам те в живота ми, Елизабет.

— А Мат и Меган?

— Цялата дружина.

— Ти не си свикнал с тази дандания. Не знаеш колко изнервяващо е понякога...

Той допря пръста си до устните ѝ и я накара да замълчи.

— Ще се науча да бъда родител. Искам да стана добър родител. Сега спри да говориш и ми остави да ти кажа колко те обичам.

Тя го послуша и го погледна мълчаливо. Той прокара пръсти в косата ѝ.

— Обичам те, Елизабет. Признавам, беше физическо привличане в началото. Искаше ми се да спя с теб поне хиляда пъти, преди дори да си помисля да спра. След това те опознах и разбрах що за жена си. О, все още искам да съм в теб колкото пъти ми се удаде възможност. Но ми се иска да съм и в мислите ти, в сърцето ти. Бях циник и не подозирах, че има подобно нещо като романтика. Сега съм уверен, че има. Главата ми хвърчи из облаците още от онзи ден, в който се бе заклещила на дървото и аз имах честта да откача фустанелата ти.

— Знаех всичко за романтиката във фантазиите си — каза тя и любвеобилно докосна устните му. — Само че не очаквах да я открия в собствения си двор. Няма нужда да разширявам бизнеса си, за да намеря ново предизвикателство. Всеки ден, в който те обичам, ще бъде цяло...

— Хей, чакай. Повтори какво каза! Какво беше това около разширяването на бизнеса ти?

— Нищо. Няма никакво значение сега. Адам ме покани на обяд днес и ми направи предложение.

— Какво предложение?

— Тед, вече ти казах. Сега това няма никакво значение. Аз ще се омъжа за теб.

— Какво предложение? — повтори твърдоглаво той.

Тя му разказа накратко за разговора им с Адам Каванот.

— Но сега, разбира се, ще трябва да му откажа — завърши тя.

— Но защо?

Тя го погледна изумена и се засмя.

— Защо ли? Защото не мога да бъда и съпруга, и майка, и да ръководя верига от магазини „Фантазия“ едновременно.

Той облегна глава на ръката си.

— Защо не? Аз също ще бъда съпруг и баща и ще се грижа за работата си едновременно. Ако аз имам кариера, защо да не можеш да имаш и ти? Ако искаш да имаш такава, ето ти прекрасна възможност.

Тя се опита да му отговори на няколко пъти, но думите ѝ излизаха безсмислени. Мислите се въртяха в главата ѝ до зашеметяване.

— Би била златна възможност, която не се явява всеки ден — успя да свърже тя накрая, като се усмихна срамежливо.

— Тогава я използвай. — Той я целуна звучно. — Имаш моята благословия.

— Ще си помисля още малко, но трябва да кажа, че идеята ми се струва все по-съблазнителна всеки път, като се замисля.

Прокара пръсти между космите на гърдите му и каза с наведен поглед:

— Ами Адам? Ще се наложи да прекарвам доста време с него. Не ревнува ли вечно?

— Не. Преди малко не седеше в неговия скут. Не те...

Тя постави длан на устните му.

— Достатъчно приказки.

Той се усмихна.

— Освен това не мога много да му се сърдя. Човекът ми помогна да спечеля цяло състояние. — Тя го погледна въпросително. — Всеки инч бетон в хотел „Каванот“ бе излят от компанията за бетон „Рандолф“. Не знаеше ли това? — Тя поклати глава. — Не мисля, че и Каванот го знае, защото работих предимно с предишния собственик. Но в отговор на първия ти въпрос — не, не те ревнувам от него. Не мога да го виня, че е бил привлечен от теб.

Тя цялата се изчерви от удоволствие.

— Никога не е имало сексуално привличане помежду ни. Той просто ме харесва. И аз го харесвам. Но никога не бих могла да бъда с мъж като него. Прекалено е погълнат от работата си. Много амбициозен. Много властен.

Тед легна по гръб и пъхна ръце под главата си.

— Какъв точно мъж би могла да обичаш? — попита.

Самонадеяността и самодоволството му бяха направо очарователни. Тя се качи върху него. Тялото ѝ се точеше по дълбината на неговото. Елизабет се наслаждаваше на удоволствието да наблюдава как очите му започват да ис克рят от странно желание.

— Един точно като теб. — Тя целуна устните му нежно и прошепна между тях: — Един, който излезе направо от фантазиите ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.